ஆர்த்திப்ரபந்தம்

தனியன்கள்

தென்பயிலும் தாரான் எதிராசன்சேவடிமேல்
தான்பரம பத்தி தலையெடுத்து—மாந்தர்க்கு
உணவாகஆர்த்தியுடன் ஒண்தமிழ்கள்செய்தான்
மணவாளமாமுனிவன் வந்து.

வம்பவிழ்தார் வண்மை மணவாளமாமுனிகள்
அம்புவியில்கால்பொருந்தா ஆர்த்தியினால்—உம்பர்தொழும்
விண்ணுலகிற்செல்ல விரைந் தெதிராசன்பதங்கள்
நண்ணி யுரைத்தார் நமக்கு.

---

*வாழி யெதிராசன் வாழி யெதிராசன்
வாழியெதி ராசனென வாழ்த்துவார்—வாழியென
வாழ்த்துவார்வாழியென வாழ்த்துவார் தாளிணையில்
தாழ்த்துவார் விண்ணோர் தலை. 1

இராமாநுசாய நமவென்று சிந்தித்து
இராமாநுசரோடு இறைப்போழ்து—இராமாநு
சிந்திப்பார் தாளிணையில் சேர்ந்திருப்பார்தாளிணையை
வந்திப்பார் விண்ணோர்கள் வாழ்வு. 2

தந்தை நற்றாய்தாரம் தநயர் பெருஞ்செல்வம்
என்தனக்கு நீயே எதிராசா!—இந்த நிலைக்கு
ஏலாத இவ்வுடலை இன்றே அறுத்தருளப்
பாராததென்னோ? பகர். 3

இந்தவுடற் சிறைவிட்டு எப்பொழுது யானேகி
அந்தமில் பேரின்பத்து ளாகுவேன்?—அந்தோ!
இரங்காய் எதிராசா! என்னை இனியுய்க்கை
பாரங்காண்? உனக்கு புணர்ந்துபார். 4

தன்புதல்வன் கூடாமல் தான்புசிக்கும் போகத்தால்
இன்புறுமோ தந்தை எதிராசா!—உன்புதல்வன்
அன்றோயான்? உரையாய் ஆதலால் உன்போகம்
நன்றோ? எனை ஒழிந்த நாள்! 5

வேம்புமுற்றக் கைப்பு மிகுவதுபோல் வெவ்வினையேன்
தீம்புமுற்றும் தேகமுற்றிச் செல்லுங்கால்—ஆம்பரிசால்
ஏற்கவே சிந்தித்து எதிராசா! இவ்வுடலைத்
தீர்க்கவே யான வழி செய். 6

அன்னை குடிநீரருந்தி முலை யுண்குழவி
தன்னுடைய நோயைத்தவிராளோ—என்னே
எனக்கா எதிராசா! எல்லாம் நீசெய்தால்
உனக்கது தாழ்வோ? உரை. 7

தன்குழவி வான்கிணற்றைச் சார்ந்திருக்கக் கண்டிருந்தாள்
என்பதன்றோ அன்னைபழி யேற்கின்றாள்—தன்குணரில்
என்னாலே யென்னாச மேலும் எதிராசா
உன்னாலே யாமுறவை யோர். 8

கூபத்தில் வீழும் குழவி யுடன்குதித்துஅவ்
வாபத்தை நீக்கும்அந்த வன்னைபோல்—பாபத்தால்
யான்பிறப்பேனேலும் இனியெந்தை எதிராசன்
தான்பிறக்குமென்னை யுய்ப்பதா. 9

பூமகள்கோன் தென்னரங்கர் பூங்குழற்குப்பாதுகமாய்த்
தாம் மகிழும் செல்வச் சடகோபர்—தேமலர்த்தாட்கு
ஏய்ந்தினிய பாதுகமாம் எந்தை இராமாநுசனை
வாய்ந்தெனது நெஞ்சமே வாழ். 10

உன்னை யொழிய ஒருதெய்வம் மற்றறியா
மன்னு புகழ்சேர் வடுகநம்பி—தன்னிலையை
என்தனக்கு நீதந்து எதிராசா! எந்நாளும்
உன்தனக்கே யாட்கொள் உகந்து. 11

தேசந் திகழும் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை
மாசில் திருமலையாழ்வார் என்னை—நேசத்தால்
எப்படியே எண்ணி நின்பால் சேர்த்தார் எதிராசா!
அப்படியே நீ செய்தருள். 12

எதிராசன் வாழி எதிராசன் வாழி
எதிராசன் வாழியென் றென்றேத்தி—சதிராக
வாழ்வார்கள் தாளிணைக்கீழ் வாழ்வார்கள் பெற்றிடுவர்
ஆழ்வார்கள் தங்க ளருள். 13

அதிகார முண்டேல் அரங்கர் இரங்காரோ?
அதிகார மில்லாதார்க் கன்றோ—எதிராசா!
நீயிரங்க வேண்டுவது நீயும் அதிகாரிகளுக்
கேயிரங்கில் என்செய்வோம் யாம்? 14

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்
என்பதுவே நாவுரைக்கும் இத்தாலென்?—அன்பவர்பால்
இப்போதளவும் யானென்றும் காண்கின்றிலேன்
எப்போதுண்டாவதினி? 15

ஆகாததென்றறிந்தும் பிறர்க்குரைத்தும்
ஆகாததே செய்வதனால்—மோகாந்தன்
என்றுநினைத்து என்னை இகழேல் எதிராசா!
என்று உன்னடிச் சேர்வன் யான்? 16

பொல்லாங்களைத்தும் பொதிந்துகொண்டு நன்மையிலொன்
றில்லா எனக்கும் எதிராசா!—நல்லார்கள்
நண்ணும் திருநாட்டை நான்தருவனென்றுநீ
தண்ணென்றிருக்கிற தென்தான்? 1

என்றுவிடிவது எனக்கு எந்தாய் எதிராசா ?
ஒன்றுமறிகின்றிலேன் உரையாய்—குன்றுமல்
இப்படியே இந்தவுயிர்க்கென்றும் இருளேவிளைக்கும்
இப்பவமாம் நீண்ட இரவு. 18

அல்லும்பகலும் யானுக்கை வழியுமன்று
செல்லுமது உன் தேசுக்குத் தீங்கன்றோ ? — நல்லார்கள்
தந்தனயர் நீசர்க்காட்செய்யச் சகிப்பரோ ?
எந்தையெதிராசா ! இசை . 19

போம் வழியைத்தருமென்னு மின்பமெல்லாம்
புசித்துவழிபோய் அமுதவிரசையாற்றில்
நாம் மூழ்கி மலமற்றுத் தெளிவிசும்பை
நண்ணிநலந்திகழ் மேனிதன்னைப்பெற்றுத்
தாம் அமரர் வந்தெதிர்கொண்டலங்கரித்துச்
சற்கரிப்ப மாமணி மண்டபத்துச்சென்று
மாமலராள் கோன் மடியில் வைத்துகக்கும்
வாழ்வு தமக்கெதிராசன் அருளும் வாழ்வே. 20

திருமலையாழ்வார் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை சீரருளால்
தருமதி கொண்டுஅவர்தம்மை உத்தாரகராக எண்ணி
இருமனமே அவர்க்கா எதிராசர் எமைக்கடுகப்
பரமபதம் தன்னிலேற்றுவர் என்னபயம் நமக்கே ? 21

தீதற்ற ஞானத்திருவாய்மொழிப்பிள்ளை சீரருளால்
ஏதத்தை மாற்றும் எதிராசர்தம் அபிமானமென்னும்
போதத்தை ஏறிப்பவமாம் புணரி தனைக்கடந்து
கோதற்ற மாதவன் பாதக்கரையைக் குறுகுவனே. 22

அடியார்கள் குழாங்கள் அழகோலக்க மிருக்க
ஆநந்த மயமான மாமணி மண்டபத்து
படியாதுமில் படுக்கையா யிருக்கும் அநந்தன்
பணமணிகள் தம்மின்ஒளி மண்டலத் தினிடையில்
வடிவாரும் மாமலராள் வலவருகும் மற்றை
மண்மகளும் ஆய்மகளும் இடவருகும் இருக்க
நடுவாக வீற்றிருக்கும் நாரணனைக் கடுக
நான் அனுபவிக்கும்வகை நல்கு என் எதிராசா! 23

இந்தவுடல் விட்டு இரவிமண்டலத்தூடேகி
இவ்வண்டம் கழித்து இடையிலாவரணமேழ்போய்
அந்தமில்பாழ் கடந்து அழகார் விரசைதனில் குளித்து அங்கு
அமானவனால் ஒளிக்கொண்ட சோதியும்பெற்று அமரர்

வந்தெதிர்கொண்டலங்கரித்து வாழ்த்தி வழிநடத்தி
வைகுந்தம்புக்கு மாமணிமண்டபத்துச்சென்று
நம் திருமாலடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடும்
நாளெனக்குக் குறுகும்வகை நல்கு என் எதிராசா! 24

என்று நிரேதுகமாக என்னை அபிமானித்து
யானுமறிந்து உனக்கே யாயிருக்கும் வகை செய்தாய்
அன்றுமுதல் இன்றளவும் அநவரதம் பிழையே
அடுத்தடுத்துச் செய்வது அநுதவிப்பது இனிச்செய்யேன்
என்றுஉன்னைவந்திரப்பதாம் என்கொடுமை கண்டும்
இகழாதே இரவுபகல் அடிமைகொண்டுபோந்தாய்
இன்று திருநாடும் எனக்கருள எண்ணுகின்றாய்
இனிக்கடுகச் செய்தருளவேண்டும் எதிராசா! 25

தென்னரங்கர்தமக்காமோ? தேவியர்கட்காமோ?
சேனையர்கோன் முதலான சூரியர்கட்காமோ?
மன்னியசீர்மாறன் அருள்மாரி தனக்காமோ?
மற்றுமுள்ள தேசிகர்கள் தங்களுக்குமாமோ?
என்னுடைய பிழைபொறுக்க யாவருக்குமுடியும்?
எதிராசா! உனக்கன்றி யாரொருவர்க்காகேன்
உன்னருளால் எனக்கு ருசிதன்னையும் உண்டாக்கி
ஒளிவிசும்பில் அடியேனை யொருப்படுத்து விரைந்தே. 26

இவ்வுலகில் இனியொன்றும் எண்ணாதேநெஞ்சே!
இரவுபகல் எதிராசர் எமக்கினிமேலருளும்
அவ்வுலகை அலர்மகள்கோன் அங்கிருக்கு மிருப்பை
அடியார்கள் குழாங்கள்தமை அவர்களநுபவத்தை
இவ்வுயிரும் அதுக்கிட்டுப்பிறந்து இழந்துகிடந்த
தென்னுமத்தை என்றும் அதுக்கிடைச்சுவராய்க் கிடக்கும்
வெவ்வினையால் வந்தவுடல்விடும் பொழுதை விட்டால்
விளையுமின்பம்தன்னை முற்றும் விடாமல் இருந்தெண்ணே. 27

பண்டுபலவாரியரும் பாருலகோருய்யப்
பரிவுடனே செய்தருளும் பல்கலைகள் தம்மை
கண்டதெல்லாம் எழுதியவை கற்றிருந்தும் பிறர்க்குக்
காதலுடன் கற்பித்தும் காலத்தைக் கழித்தேன்
புண்டரிகை கேள்வனுறை பொன்னுலகுதன்னில்
போகநினைவொன்றுமின்றிப் பொருந்தி இங்கேயிருந்தேன்
எண்திசையுமேத்தும் எதிராசனருளாலே
எழில்விசும்பையன்றி இப்போதென் மனமெண்ணாதே. 28

சாறுவாகமதம் நீறுசெய்து சமணச்செடிக்கனல் கொளுத்தியே
சாக்கியக்கடலை வற்றுவித்து மிகுசாங்கியக்கிரி முறித்திட
மாறுசெய்திடு கணாதவாதியர்கள் வாய்தகர்த்து அறமிகுத்துமேல்
வந்தபாசுபதர்சிந்தி ஓடும்வகை வாதுசெய்த எதிராசனார்

கூறும் மாகுருமதத்தொடு ஓங்கிய குமாரிலன் மதம் வயிற்றின்மேல்
கொடியதர்க்கசரம் விட்டபின் குறுகி மாயவாதியரை வென்றிட
மீறிவாதில் வரு பாற்கரன் மதவிலக்கடிக்கொடி எறிந்துபோய்
மிக்கயாதவமதத்தை மாய்த்த பெருவீரர் நாளும் மிகவாழியே. 29

சீராரும் எதிராசர் திருவடிகள் வாழி
திருவரையிற்சாத்திய செந்துவராடைவாழி
ஏராரும் செய்யவடி வெப்பொழுதும் வாழி
இலங்கிய முந்நூல் வாழி இணைத்தோள்கள் வாழி
சோராததுய்ய செய்யமுகச் சோதிவாழி
தூமுறுவல் வாழி துணைமலர்க்கண்கள் வாழி
ஈராறு திருநாமமணிந்த எழில்வாழி
இனிதிருப்போடெழில் ஞானமுத்திரை வாழியே. 30

அறுசமயச் செடியதனை அடியறுத்தான் வாழியே
அடர்ந்துவரும் குதிர்ட்டிகளை அறத்துறந்தான் வாழியே
செறுகலியைச் சிறிதுமறத்தீர்த்து விட்டான் வாழியே
தென்னரங்கர் செல்வம்முற்றும் திருத்திவைத்தான் வாழியே
மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தான் வாழியே
மாறனுரை செய்த தமிழ்மறை வளர்த்தோன் வாழியே
அறம்மிகு நற்பெரும்பூதூர் அவதரித்தான் வாழியே
அழகாரும் எதிராசர் அடியிணைகள் வாழியே. 31

சங்கர பாற்கார யாதவ பாட்ட ப்ரபாகரர் தங்கள்மதம்
சாய்வுற வாதியர்மாய்குவரென்று சதுமறை வாழ்ந்திடுநாள்
வெங்கலியிங்கினி வீறுநமக்கிலையென்று மிகத்தளர்நாள்
மேதினிநஞ்சுமையாறு மேனத்துயர்விட்டு விளங்கியநாள்
மங்கையராளிபராங்குச முன்னவர் வாழ்வுமுளைத்திடுநாள்
மன்னியதென்னரங்காபுரி மாமலை மற்றுமுவந்திடுநாள்
செங்கயல் வாவிகள்சூழ்வயல்நாளும் சிறந்தபெரும்பூதூர்ச்
சீமான் இளையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரைநாளே. 32

இன்னம் எத்தனைகாலம் இந்தவுடம்புடன் யானிருப்பேன்?
இன்னபொழுது உடம்புவிடும் இன்னபடியதுதான்
இன்னவிடத் தேயதுவும் என்னுமிவை எல்லாம்
எதிராசா! நீயறிதி யானிவையொன்றறியேன்
என்னை இனி இவ்வுடம்பை விடுவித்து உன்னருளால்
ஏராரும் வைகுந்தத்தேற்ற நினைவுண்டேல்
பின்னைவிரையாமல் மறந்திருக்கிறதென்? பேசாய்
பேதைமைதீர்த்து என்னை அடிமைகொண்ட பெருமானே! 33

முன்னைவினை பின்னைவினை பிராரத்தமென்று
மூன்றுவகையான வினைதொகையனைத்தும் யானே
என்னையடைந்தோர் தமக்குக் கழிப்பனென்னுமரங்கர்
எதிராசா! நீயிட்ட வழக்கன்றோ? சொல்லாய்
உன்னையல்ல தறியாத யான் இந்தவுடம்போடு
உழன்று வினைப்பயன் புசிக்கவேண்டுவதொன்றுண்டோ?
என்னுடைய இருவினையை இறைப்பொழுதில் மாற்றி
ஏராரும் வைகுந்தத் தேற்றிவிடாய் நீயே. 34

அருளாலே அடியேனை அபிமானித்தருளி
அநவரதம் அடிமைகொள்ள நினைத்து நீயிருக்க
மருளாலே புலன் போக வாஞ்சை செயும் என்தன்
வல்வினையை மாற்றி உன்பால் மனம் வைக்கப்பண்ணாய
தெருளாரும் கூரத்தாழ்வானும் அவர்செல்வத்
திருமகனார் தாமும் அருளிச்செய்த தீமைத்
திரளானதித்தனையும் சேரவுள்ளவென்னைத்
திருத்தியுய்யக் கொள்ளும்வகை தேரும் எதிராசா? 35

வாசனையி லூற்றமோ? மாளாத வல்வினையோ?
ஏதென்ற றியேன் எதிராசா!—தீதாகும்
ஐம்புலனிலாசை அடியேன் மனந்தன்னை
வன்புடனே தானடரும் வந்து. 36

இன்றளவு மில்லா அதிகாரம் மேலும்எனக்கு
என்றுளதாம் சொல்லாய் எதிராசா! குன்றா
வினைத்தொடரை வெட்டிவிட்டு மேலைவைகுந்தத்து
எனைக்கடுக ஏற்றாத தென்? 37

அஞ்சில் அறியாதார் ஐம்பதிலும் தாமறியார்

என்சொல் எனக்கோ? எதிராசா!—நெஞ்சம்
உனதா ளொழிந்தவற்றையே உகக்க இன்றும்
அநுதாப மற்றிருக்கை யால். 38

வேம்பு கறியாக விரும்பினார் கைத்ததென்று
தாம்புகடாதே புசிக்கும் தன்மைபோல்—தீம்பனிவன்
என்று நினைத்து என்னைஇகழார் எதிராசர்
அன்றறிந்தங் கீகரிக்கையால் 39

அவத்தே பொழுதை அடியேன் கழித்து இப்
பவத்தே இருக்குமது பண்போ? — திவத்தேயான்
சேரும் வகைஅருளாய் சீரெதிராசா!
போருமினி இவ்வுடம்பைப் போக்கு. 40

எனைப்போல் பிழை செய்வார் இவ்வுலகி லுண்டோ?
உனைப்போல் பொறுக்கவல்லார் உண்டோ?— அனைத்துலகும்
வாழப்பிறந்த எதிராச மாமுனிவா!
ஏழைக் கிரங்கா யினி. 41

ஐம்புலன்கள் மேலிட்டடரும் பொழுது அடியேன்
உன்பதங்கள்தம்மை நினைந்தோலமிட்டால்-பின்பவைதாம்
என்னை யடராமல் இரங்காய் எதிராசா!
உன்னையல்லா தார் எனக் குண்டோ? 42

இந்த வுலகிற் பொருந்தாமை ஏதுமில்லை
அந்த வுலகிற்போக ஆசையில்லை-இந்தநமக்கு
எப்படியே தான் தருவார்! எந்தை எதிராசர்
ஒப்பில் திருநாடு தந்து? 43

மாகாந்த நாரணனார் வைகும் வகையறிந்தோர்க்கு
ஏகாந்த மில்லை இருளில்லை—மோகாந்தர்
இவ்விடமேகாந்தமிருளென்று பயமற்றிருந்து
செய்வார்கள் தாம் பாவத் திறம் 44

நாராயணன் திருமால் நாரம்நாம் என்னுமுறவு
ஆராயில் நெஞ்சே! அநாதி யன்றோ?—சீராரும்
ஆசா ரியனாலே யன்றோ நா முய்ந்ததென்று
கூசாமல் எப்பொழுதும் கூறு. 45

திருவாய் மொழிப்பிள்ளை தீவினையோந் தம்மை
குருவாகி வந்து உய்யக் கொண்டு—பொருவில்
மதிதா னளித்தருளும் வாழ்வன்றோ நெஞ்சே!
எதிராசர்க்கு ஆளானோம் யாம். 46

இராமாநுசாயநமவென்று இரவும் பகலும் சிந்தித்து
இராமாநுசர்கள் இருப்பிடந்தன்னில் இறைப்பொழுதும்
இராமாநுசர் அவர்க்கு எல்லாவடிமையும் செய்ய வெண்ணி
இராமாநுசரை மாநுசராவென்று கொல்? எண்ணுவதே! 47

எண்ணாது என்னெஞ்சம் இசையாது என்நா இறைஞ்சாது சென்னி
கண்ணானவை ஒன்றும் காணலுறா கலியர் நலிய
வொண்ணாதவண்ணம் உலகளித்தோன் எதிராசனடி
நண்ணாதவரை அரங்கேசர் செய்த நலம் நமக்கே. 48

நந்தா நரகத்தழுந்தாமை வேண்டில் நானிலத்தீர்!
எந்தாதையான எதிராசனை நண்ணும் என்றும் அவன்
அந்தாதி தன்னையநு ஸந்தியும் அவன் தொண்டருடன்
சிந்தாகுலம் கெடச் சேர்ந்திருக்கும் முத்திபின்சித்திக்குமே. 49

அவத்தேயருமந்த காலத்தைப்போக்கி அறிவின்மையால் இப்
பவத்தே உழல்கின்ற பாவியர்காள்! பல காலம் நின்று
தவத்தே முயல்பவர் தங்கட்கும் எய்தவொண்ணாத அந்தத்
திவத்தே உம்மை வைக்கும் சிந்தியும் நீர் எதிராசரென்றே. 50

என்றுளன் ஈசன் உயிருமன்றேயுண்டு இக்காலமெல்லாம்
அன்றளவாகப் பழுதே கழிந்தது இரு வினையால்
என்று இழவின்றி இருக்கும் என்னெஞ்சம் இரவுபகல்
நின்று தபிக்கும் எதிராசா! நீயருள்செய்தபின்னே. 51

கனக கிரிமேல் கரிய முகில்போல்
வினதை சிறுவன் மேற்கொண்டு—தனுவிடும்போது
ஏரா ரங்கர் எதிராசர்க்காக என்பால்
வாரா முன்னிற்பர் மகிழ்ந்து. 52

இதத்தாலே தென்னரங்கர் செய்கின்ற தென்றறிந்தே
இருந்தாலும் தற்கால வேதனையின் கனத்தால்
பதைத்தாவோ என்னுமித்தப் பாவவுடம்புடனே
பலநோவும் அநுபவித்துஇப் பவத்திருக்கப் போமோ
மதத்தாலே வல்வினையின்வழியுழன்று திரிந்த
வல்வினையேன் தன்னை உனக் காளாக்கிக் கொண்ட
இதத்தாயும் தந்தையுமாம் எதிராசா! என்னை
இனிக்கடுக விப்பவத்தி னின்றும்எடுத் தருளே. 53

இன்னமெத்தனை நாள் இவ்வுடம்புடனே
இருந்து நோவுபடக் கடவேனையோ!
என்னை இதினின்றும் விடுவித்து நீர்
என்றுதான் திருநாட்டினுள் ஏற்றுவீர்?
அன்னையுமத்தனும் அல்லாத சுற்றமும்
ஆகி என்னையளித்தருள் நாதனே!
என்னிதத்தை இராப்பகலின்றியே
ஏகமெண்ணும் எதிராச வள்ளலே! 54

தென்னரங்கர் சீரருளுக்கிலக்காகப் பெற்றோம்
திருவரங்கம் திருப்பதியே இருப்பாகப் பெற்றோம்
மன்னியசீர் மாறன் கலையுணவாகப் பெற்றோம்
மதுரகவி சொற்படியே நிலையாகப் பெற்றோம்
முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகளுள்ளப் பெற்றோம்
முழுதும் நமக்கவை பொழுபோக்காகப் பெற்றோம்
பின்னையொன்றுதனில் நெஞ்சுபோராமல் பெற்றோம்
பிறர் மினுக்கம்பொறாமையில்லாப் பெருமையும் பெற்றோமே 55

உன்தன் அபிமானமே உத்தாரகமென்று
சிந்தை தெளிந்திருக்கச் செய்தநீ—அந்தோ
எதிராசா! நோய்களால் என்னை நலக்காமல்
சதிராக நின்திருத்தாள் தா. 56

தேசிகர்கள் போற்றும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை
வாசமலர்த் தாளடைந்த வத்துவென்று—நேசத்தால்
என்பிழைகள் காணா எதிராசரே! அடியேன்
புன்பகர்வைக் கேளும் பொறுத்து. 57

எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை இன்னருளால்
உன்தன் உறவை உணர்த்தியபின்—இந்தவுயிர்க்
கெல்லா வுறவும் நீயென்றே எதிராசா!
நில்லாத தூண்டோஎன் னெஞ்சு. 58

எந்தை திருவரங்கர் ஏரார்கருடன்மேல்
வந்து முகங்காட்டி வழிநடத்த—சிந்தை செய்திப்
பொல்லாவுடம்புதனைப் போக்குவதென்னாள் கொலோ?
சொல்லாய் எதிராசா! சூழ்ந்து? 59

இந்த வரங்கத் தினிதிருநீ என்றங்கர்
எந்தை எதிராசர்க்கீந்தவரம்—சிந்தை செய்யில்
நம்மதன்றோ? நெஞ்சமே! நற்றாதை சொம்புதல்வர்
தம்மதன்றோ? தாயமுறைதான். 60

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆகவித்தால் உபயவிபூதி ஐச்வர்யத்தையும் பெரிய பெருமாளாலே பெற்று உடையவராய் அத்தால் "ஸ்ரீவிஷ்ணு லோக மணிமண்டப மார்க்தாயி"யாய், ப்ரபன்னஜன கூடஸ்தராய் இருக்கிற எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ருசிகார்யமாக யதீந்த்ரப்ரவணரான ஜீயர் பண்ணியருளின ப்ராப்யப்ரார்த்தனை அவர் அபிமானாந்தர்ப்பூதர் எல்லாருக்குமாய், அத்தாலே எம்பெருமானார் ப்ரஸாதத்தைப்பெற்று, நித்யவிபூதியிலே நிரந்தர பகவதநுபவ கைங்கர்ய நிரதராய் வாழப் பெறுவர்கள் என்ற அர்த்தஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

(இவை பின்னைலோகம் ஜீயருடைய வியாக்யானத்தில் முடிவான பங்க்திகள்)

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

உபதேசரத்தின மாலை

என்னும் திவ்யப்ரபந்தத்தில் எம்பெருமானார் விஷயமான பாசுரங்கள்

***

சித்திரையில் திருவாதிரைத் திருநாளின் சிறப்பு.*

இன்றுலகீர்! சித்திரையில் ஏய்ந்த திருவாதிரைநாள்
என்றையினும் இன்றிதனுக்கேற்றமென்தான்?—என்றவர்க்குச்
சாற்றுகின்றேன் கேண்மின் எதிராசர்தம் பிறப்பால்
நாற்றிசையும் கொண்டாடும் நாள். (27)

இதுவுமது.

ஆழ்வார்கள்தாங்கள் அவதரித்தநாள்களிலும்
வாழ்வானநாள் நமக்கு மண்ணுலகீர்!—ஏழ்பாரும்
உய்ய எதிராசருதித்தருளும் சித்திரையில்
செய்யதிருவாதிரை (28)

இதுவுமது.

எந்தை எதிராசர் இவ்வுலகில் எந்தமக்கா
வந்துதித்த நாளென்னும் வாசியினால்—இந்தத்
திருவாதிரைதன்னின் சீர்மைதனை நெஞ்சே!
ஒருவாமல் எப்பொழுதும் ஓர்! (29)

எதிராசர் திருவருளின் பெருமை.

ஓராண்வழியாய் உபதேசித்தார் முன்னோர்
ஏராரெதிராசர் இன்னருளால்—பாருலகில்
ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காள் கூறுமென்று
பேசி வரம்பறுத்தார் பின்.

எம்பெருமானார் தரிசனம் என்ற பெயருக்கு அடி.

எம்பெருமானார் தரிசனமென்றே இதற்கு
நம்பெருமாள் பேரிட்டு நாட்டிவைத்தார்—அம்புவியோர்
இந்தத்தரிசனத்தை எம்பெருமானார் வளர்த்த
அந்தச்செயல் அறிகைக்கா.

---

* உடையவர் வளர்திருநக்ஷத்ரத்தில் 27, 28, 29 பாசுரங்கள் நாள்பாட்டாக அநுஸந்திக்குமவையாகும்.

உடையவர் வாழி திருநாமம்

அப்பிள்ளை அருளிச்செய்தது *

அத்திகிரி அருளாளர் அடிபணிந்தோன் வாழியே
அருட்கச்சி நம்பியுரை ஆறுபெற்றோன் வாழியே

பத்தியுடன் பாடியத்தைப் பகர்ந்திட்டான் வாழியே
பதின்மர் கலை யுட்பொருளை பரிந்துகற்றான் வாழியே

சுத்தமகிழ் மாறனடி தொழுதுய்ந்தோன் வாழியே
தொல்பெரிய நம்பிசரண் தோன்றினான் வாழியே

சித்திரையில் ஆதிரைநாள் சிறக்கவந்தோன் வாழியே
சீர்ப்பெரும்பூதூர் முனிவன் திருவடிகள் வாழியே.

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தது †

சீராரும் எதிராசர் திருவடிகள் வாழி

* * *

இனிதிருப்போடெழில் ஞானமுத்திரை வாழியே (ஆர்த்திப்ரபந்தம்—30 பக். 37)

அறுசமயச்செடியதனை யடியறுத்தான் வாழியே

* * *

அழகாரும் எதிராசர் அடியிணைகள் வாழியே (ஆர்த்திப்ரபந்தம்—31 பக். 37)

சங்கரபாக்கரயாதவ பாட்டப்ரபாகரர் தங்கள்மதம்

* * *

சேமானினையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரைநாளே (ஆர்த்திப்ரபந்தம்—32 பக். 37)

— X —

ஸ்ரீமந் மஹாபூதபுரே ஸ்ரீமத்கேசவ யஜ்வந : |
காந்திமத்யாம் ப்ரஸூதாய யதிராஜாய மங்களம் ||

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

---

* இந்த வாழி திருநாமம் அதிகமாக வழக்கிலில்லை.

† இந்த மூன்று பாசுரங்களே உடையவர் விஷயமாக அநுஸந்தானத்திலுள்ளவை. ஆர்த்திப்ரபந்தத்தில் பாசுர எண்படி கண்டு ஸேவிக்கவும்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

யதிராஜ விம்சதி

தனியன்

यः स्तुतिं यतिपतिप्रसादिनीं व्याजहार यतिराजविंशतिम् ।
तं प्रपन्नजनचातकाम्बुदं नौमि सौम्यवरयोगिपुङ्गवम् ॥

ய: ஸ்துதிம் யதிபதிப்ரஸாதிநீம் வ்யாஜஹார யதிராஜவிம்சதிம்
தம் ப்ரபந்நஜநசாதகாம்புதம் நௌமி ஸௌம்யவரயோகி புங்கவம்

———

श्रीमाधवाङ्घ्रिजलजद्वयनित्यसेवाप्रेमाविलाशयपराङ्कुशपादभक्तम् ।
कामादिदोषहरमात्मपदाश्रितानां रामानुजं यतिपतिं प्रणमामि मूर्ध्ना ॥ 1 ॥

ஸ்ரீமாதவாங்க்ரி ஜலஜத்வய நித்ய ஸேவா ப்ரேமா விலாசய பராங்குச பாதபக்தம்
காமாதிதோஷ ஹரமாத்மபதாச்ரிதாநாம் ராமாநுஜம் யதிபதிம் ப்ரணமாமிமூர்த்நா 1

श्रीरङ्गराजचरणाम्बुजराजहंसं श्रीमत्पराङ्कुशपदाम्बुज भृङ्गराजम् ।
श्रीभट्टनाथपरकालमुखाब्जमित्रं श्रीवत्सचिह्नचरणं यतिराजमीडे ॥ 2 ॥

ஸ்ரீரங்கராஜ சரணாம்புஜராஜஹம்ஸம் ஸ்ரீமத் பராங்குச பதாம்புஜ ப்ருங்கராஜம்
ஸ்ரீபட்டநாத பரகால முகாப்ஜமித்ரம் ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நசரணம் யதிராஜமீடே 2

वाचा यतीन्द्र ! मनसा वपुषा च युष्मत्पादारविन्दयुगलं भजतां गुरूणाम् ।
कूराधिनाथकुरुकेशमुखाद्यपुंसां पादानुचिन्तनपरस्सततं भवेयम् ॥ 3 ॥

வாசா யதீந்த்ர! மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்தயுகளம் பஜதாம் குரூணாம்
கூராதிநாத குருகேசமுகாத்யபும்ஸாம் பாதாநுசிந்தநபரஸ்ஸததம் பவேயம் 3

नित्यं यतीन्द्र ! तव दिव्यवपुस्स्मृतौ मे सक्तं मनो भवतु वाग्गुणकीर्तनेऽसौ ।
कृत्यं च दास्यकरणं तु करद्वयस्य वृत्यन्तरेऽस्तु विमुखं करणत्रयं च ॥ 4 ॥

நித்யம் யதீந்த்ர! தவ திவ்யவபுஸ்ம்ருதௌ மே ஸக்தம் மநோபவதுவாக் குணகீர்த்தநேஸௌ
க்ருத்யம் ச தாஸ்யகரணம் து கரத்வயஸ்ய வ்ருத்யந்த்ரேஸ்துவிமுகம் கரணத்ரயஞ்ச 4

अष्टाक्षराख्य मनुराजपदत्रयार्थनिष्ठां ममात्र वितराद्य यतीन्द्र नाथ! ।
शिष्टाग्रगण्यजनसेव्य भवत्पदाब्जे हृष्टास्तु नित्यमनुभूय ममास्य बुद्धिः ॥ 5 ॥

அஷ்டாக்ஷராக்ய மநுராஜ பதத்ரயார்த்த நிஷ்டாம் மமாத்ர விதராத்ய யதீந்த்ரநாத
சிஷ்டாக்ரகண்யஜநஸேவ்யபவத்பதாப்ஜே ஹ்ருஷ்டாஸ்து நித்யமநுபூய மமாஸ்யபுத்தி: 5

अल्पाऽपि मे न भवदीयपदाब्जभक्तिश्शब्दादिभोगरुचिरन्वहमेधते हा ।
मत्पापमेव हि निदानममुष्य नान्यत्तद्वारयार्य यतिराज ! दयैकसिन्धो ! ॥ 6 ॥

அல்பாபி மே ந பவதீயபதாப்ஜ பக்தி: ஶப்தாதிபோகருசிரந்வஹ மேததே ஹா
மத்பாபமேவ ஹி நிதாநமமுஷ்ய நாந்யத் தத்வாரயார்ய யதிராஜ! தயைகஸிந்தோ 6

वृत्या पशुर्नरवपुस्त्वहमीदृशोऽपि श्रुत्यादिसिद्धनिखिलात्मगुणाश्रयोऽयम् ।
इत्यादरेण कृतिनोऽपि मिथः प्रवक्तुमद्यापि वञ्चनपरोऽत्र यतीन्द्र ! वर्ते ॥ 7 ॥

வ்ருத்யா பஶுர் நரவபுஸ் த்வஹமீத்ருஶோபி ஶ்ருத்யாதி ஸித்தநிகிலாத்மகுணாஶ்ரயோயம்
இத்யாதரேண க்ருதிநோபி மித: ப்ரவக்தும் அத்யாபி வஞ்சநபரோத்ர யதீந்தர! வர்த்தே 7

दुःखावहोऽहमनिशं तव दुष्टचेष्टश्शब्दादिभोगनिरतश्शरणागताख्यः ।
त्वत्पादभक्त इव शिष्टजनौघमध्ये मिथ्याचरामि यतिराज ततोऽस्मि मूर्खः ॥ 8 ॥

து:க்காவஹோஹமநிஶம் தவதுஷ்டசேஷ்டஶ் ஶப்தாதிபோகநிரதஶ் ஶரணகதாக்ய:
த்வத்பாத பக்த இவ சிஷ்ட ஜநௌகமத்யே மித்த்யா சராமி யதிராஜ ததோஸ்மி மூர்க்க: 8

नित्यं त्वहं परिभवामि गुरुं च मन्त्रं तद्देवतामपि न किञ्चिदहो बिभेमि ।
इत्थं शठोऽप्यशठवद्भवदीयसङ्घे धृष्टश्चरामि यतिराज ! ततोऽस्मि मूर्खः ॥ 9 ॥

நித்யம் த்வஹம் பரிபவாமி குருஞ்ச மந்த்ரம் தத்தேவதாமபி நகிஞ்சிதஹோ பிபேமி
இத்தம் ஶடோப்யஶடவத் பவதீயஸங்கே த்ருஷ்டஶ்சராமி யதிராஜ ததோஸ்மி மூர்க்க: 9

हा हन्त हन्त मनसा क्रियया च वाचा योऽहं चरामि सततं त्रिविधापचारान् ।
सोऽहं तवाप्रियकरः प्रियकृद्वदेव कालं नयामि यतिराज ! ततोऽस्मि मूर्खः ॥ 10 ॥

ஹா ஹந்த ஹந்த! மநஸா க்ரியயா ச வாசா யோஹம் சராமி ஸததம் த்ரிவிதாபசாராந்
ஸோஹம் தவாப்ரியகர: ப்ரியக்ருத்வதேவ காலம் நயாமி யதிராஜ! ததோஸ்மி மூர்க்க: 10

पापे कृते यदि भवन्ति भयानुतापलज्जाः पुनः करणमस्य कथं घटेत ।
मोहेन मे न भवतीह भयादिलेशस्तस्मात्पुनः पुनरघं यतिराज! कुर्वे ॥ 11 ॥

பாபே க்ருதே யதி பவந்தி பயாநுதாபலஜ்ஜா: புந: கரணமஸ்ய கதம் கடேத
மோஹேந மே ந பவதீஹ பயாதிலேஶஸ் தஸ்மாத் புந: புநரகம் யதிராஜ! குர்வே 11

अन्तर्बहिस्सकलवस्तुषु सन्तमीशमन्धः पुरस्थितमिवाहमवीक्षमाणः ।
कन्दर्पवश्यहृदयस्सततं भवामि हन्त त्वदग्रगमनस्य यतीन्द्र ! नार्हः ॥ 12 ॥

அந்தர்பஹிஸ் ஸகலவஸ்துஷு ஸந்தமீசம் அந்த: புரஸ்திதமிவாஹமவீக்ஷமாண:
கந்தர்ப்பவஶ்யஹ்ருதயஸ்ஸததம் பவாமி ஹந்த த்வதக்ரகமநஸ்ய யதீந்த்ர! நார்ஹ: 12

तापत्रयीजनितदुःखनिपातिनोऽपि देहस्थितौ मम रुचिस्तु न तन्निवृत्तौ ।
एतस्य कारणमहो मम पापमेव नाथ ! त्वमेव हर तद्यतिराज! शीघ्रम् ॥ 13 ॥

தாபத்ரயீ ஜநிதது:க்க நிபாதிநோபி தேஹஸ்திதௌ மமருசிஸ்து நதந்நிவ்ருத்தௌ
ஏதஸ்யகாரணமஹோ மம பாபமேவ நாத! த்வமேவ ஹர தத் யதிராஜ! ஶீக்ரம் 13

वाचामगोचरमहागुणदेशिकाग्र्य कूराधिनाथकथिताखिलनैच्यपात्रम् ।
एषोहमेव न पुनर्जगतीदृशस्तद्रामानुजार्य! करुणैवतु मद्गतिस्ते ॥ 14 ॥

வாசாமகோசர மஹாகுணதேசிகாக்ர்ய கூராதிநாதகதிதாகில நைச்யபாத்ரம்
ஏஷோஹமேவ ந புநர் ஜகதீத்ருஶஸ் தத் ராமாநுஜார்ய! கருணைவது மத்கதிஸ்தே 14

शुद्धात्मयामुनगुरूत्तमकूरनाथ भट्टाख्यदेशिकवरोक्तसमस्तनैच्यम् ।
अद्यास्त्यसङ्कुचितमेव मयीह लोके तस्माद्यतीन्द्र ! करुणैव तु मद्गतिस्ते ॥ 15 ॥

சுத்தாத்மயாமுந குருத்தம கூரநாத பட்டாக்யதேசிகவரோக்த ஸமஸ்த நைச்யம்
அத்யாஸ்த்யஸங்குசிதமேவ மயீஹலோகே தஸ்மாத் யதீந்த்ர! கருணைவ து மத்கதிஸ்தே 15

शब्दादिभोगविषया रुचिरस्मदीया नष्टा भवत्विह भवद्दयया यतीन्द्र ! ।
त्वद्दासदासगणना चरमावधौ यस्तद्दासतैकरसताऽविरता ममास्तु ॥ 16 ॥

சப்தாதிபோகவிஷயா ருசிரஸ்மதீயா நஷ்டா பவத்விஹபவத்தயயா யதீந்த்ர!
த்வத்தாஸ தாஸகணநாசரமாவதௌ ய:தத்தாஸதைகரஸாதா அவிரதா மாமஸ்து 16

श्रुत्यग्रवेद्य निजदिव्य गुणस्वरूपः प्रत्यक्षतामुपगतस्त्विह रङ्गराजः ।
वश्यस्सदा भवति ते यतिराज! तस्माच्छक्तस्वकीयजनपापविमोचने त्वम् ॥ 17॥

ச்ருத்யக்ரவேத்யநிஜதிவ்ய குணஸ்வரூப: ப்ரத்யக்ஷதாபமுகதஸ்த்விஹ ரங்கராஜ :
வஶ்யஸ்ஸதா பவதி தே யதிராஜ தஸ்மாத் சக்தஸ்வகீயஜந பாபவிமோசநே த்வம் 17

कालत्रयेपि करणत्रयनिर्मितातिपापक्रियस्य शरणं भगवत्क्षमैव ।
सा च त्वयैव कमलारमणेऽर्थिता यत्क्षेमस्सएव हिं यतीन्द्र ! भवच्छ्रितानाम् ॥ 18 ॥

காலத்ரயேபி கரணத்ரய நிர்மிதாதி பாபக்ரியஸ்ய ஶரணம் பகவத்க்ஷமைவ
ஸா ச த்வயைவ கமலாரமணேர்த்திதா யத் க்ஷேமஸ்ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர! பவச்ச்ரிதாநாம் 18

श्रीमन्तीयन्द्र ! तव दिव्यपदाब्जसेवां श्रीशैलनाथकरुणापरिणामदत्ताम् ।
तामन्वहं मम विवर्धय नाथ ! तस्याः कामं विरुद्धमखिलंच निवर्तयत्वम् ॥ 19 ॥

ஸ்ரீமந்யதீந்த்ர தவதிவ்ய பதாப்ஜஸேவாம் ஸ்ரீசைலநாத கருணாபரிணாமதத்தாம்
தாமந்வஹம் மம விவர்த்தய நாத! தஸ்யா: காமம் விருத்த மகிலஞ்ச நிவர்த்தயத்வம் 19

विज्ञापनं यदिदमद्य तु मामकीनमङ्गीकुरुष्व यतिराज! दयाम्बुराशे! ।
अज्ञोऽयमात्मगुणलेशविवर्जितश्च तस्मादनन्यशरणो भवतीति मत्वा ॥ 20 ॥

விஜ்ஞாபநம் யதிதமத்யது மாமகீநம் அங்கீகுருஷ்வ யதிராஜ! தயாம்புராசே!
அஜ்ஞோயமாத்மகுணலேசவிவர்ஜிதஶ்ச தஸ்மாதநந்ய ஶரணோ பவதீதிமத்வா 20

इति यतिकुलधुर्यमेधमानैःश्रुतिमधुरैरुदितैः प्रहर्षयन्तम् ।
वरवरमुनिमेव चिन्तयन्ती मतिरियमेति निरत्ययं प्रसादम् ॥

இதி யதிகுலதுர்யமேதமாநை: ச்ருதிமதுரைருதிதை ப்ரஹர்ஷயந்தம்
வரவரமுநிமேவ சிந்தயந்தீ மதிரியமேதி நிரத்யயம் ப்ரஸாதம்.

———

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

வேதாந்தாசாரியர் அருளிச்செய்த

யதிராஜ ஸப்ததி

தனியன்

श्रीमान्वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी ।
वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदाहृदि ॥

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிககேஸரீ ।
வேதாந்தாசார்ய வர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ॥

ஸதாசார்ய உபதேசமுகமாய் எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யாதிக்ரந்தங்களை அதிகரித்துப் பலமுறை ஸ்ரீபாஷ்யப்ரவசனம் நடத்திச் சாத்திய வேதாந்தாசாரியர் பாஷ்யகாரரான எம்பெருமானாரிடத்தில் தமக்குள்ள பக்திக்குப் போக்கு வீடாக ஸ்வாமியை துதிக்க இழிந்து குருபரம்பராபூர்வமாக பகவத்ராமாநுஜருடையவும் அவர் ஸ்ரீஸூக்திகளுடையவும் ப்ரபாவங்களைப் பரக்கப்பேசி அநுபவிக்க ஆரம்பிக்கிறார்.

कमप्याद्यं गुरुं वन्दे कमलागृहमेधिनम् ।
प्रवक्ताच्छन्दसां वक्ता पाञ्चरात्रस्य यःस्वयम् ॥

கமப்யாத்யம் குரும் வந்தே கமலா க்ருஹமேதிநம் ।
ப்ரவக்தா ச்சந்தஸாம் வக்தா பஞ்சராத்ரஸ்ய ய: ஸ்வயம் ॥ 1

1. முதல் ஒன்பது ச்லோகங்களில் அடைவே எம்பெருமான், பிராட்டி, ஸேனைமுதலியார், ஆழ்வார், நாதமுனிகள் முதல் பெரியநம்பி வரையிலுள்ள ஆசார்யர்கள் இவர்களை அடிபணிகிறார்.

முதன்முதலில் வேதங்களை வெளிப்படுத்தி ப்ரகாசிப்பித்தவனும் பாஞ்சராத்ர ஆகமத்தை அருளிச்செய்தவனும் "பீதகவாடைப் பிரானார் பிரமகுருவாகிவந்து" என்கிறபடியே ப்ரதமாசார்யனும் ச்ரிய:பதியுமான ஸர்வேச்வரனை அடிபணிகிறேன் என்று பகவத் வந்தனம் பண்ணுகிறார்.

सहधर्मचरीं शौरेः संमन्त्रितजगद्धिताम् ।
अनुग्रहमयीं वन्दे नित्यमज्ञातनिग्रहाम् ॥

ஸஹ தர்மசரீம் ஶௌரே: ஸம்மந்த்ரித ஜகத்திதாம் ।
அநுக்ரஹமயீம் வந்தே நித்ய மஜ்ஞாத நிக்ரஹாம் ॥ 2

2- எப்போதும் எம்பெருமானுடன் ஸகல லோகங்களுடைய க்ஷேமத்தையே நோக்கிக் கொண்டிருப்பவளும், நம்மிடம் நிக்ரஹம் என்பதையே அறியாதவளும், அருளே வடிவெடுத்தவளாய் ஜகத்ரக்ஷணத்தில் பகவானுக்கு ஸஹதர்மசாரிணியுமான பிராட்டியாரை அடிபணிகிறார்.

वन्दे वैकुण्ठ सेनान्यं देवं सूत्रवती सखम् ।
यद्वेत्र शिखरस्पन्दे विश्वमेतद्व्यवस्थितम् ॥

வந்தே வைகுண்ட்ட ஸேநாந்யம் தேவம் ஸூத்ரவதீ ஸகம் ।
யத்வேத்ரஶிகர ஸ்பந்தே விஶ்வமேதத் வ்யவஸ்த்திதம் ॥ 3

3. ஸூத்ரவதீ தேவியின் நாயகனுன எந்த விஷ்வக்ஸேனரின் பிரம்பின் (செங்கோலின்) ஆஞ்ஜையில் இந்தவுலகம் நிலைநிற்குமோ அந்த ஸேனை முதல்வனை அடிபணிகிறேன் என்கிருர்.

यस्य सारस्वतं स्रोता वकुलामोद वासितम् ।
श्रुतीनां विश्रमायालं शठारिं तमुपास्महे ॥

யஸ்ய ஸாரஸ்வதம் ஸ்ரோதா வகுளாமோத வாஸிதம் ।
ஶ்ருதீநாம் விஶ்ரமாயாலம் ஶடாரிம் தமுபாஸ்மஹே ॥ 4

4. எந்த நம்மாழ்வாரின் மகிழுமலர் மணம்கமழ்கின்ற திவ்யவாக்கின் ப்ரவாஹம் வேதங்களுக்கு இளைப்பார இடமாகுமோ அந்த சடகோபனை அடிபணிகிறேன் என்று ப்ரபன்னஜன கூடஸ்தரான ஆழ்வாரைப் போற்றுகிருர்.

नाथेन मुनिना तेन भवेयं नाथवाहनम् ।
यस्य नैगमिकं तत्वं हस्तामलकतां गतम् ॥

நாதேந முநிநா தேந பவேயம் நாதவாநஹம் ।
யஸ்ய நைகமிகம் தத்வம் ஹஸ்தாமலகதாம் கதம் ॥ 5

5. ஸர்வவேதாந்தங்களின் உட்பொருளான பகவத்தத்வம் எந்த பெரியமுதலியாருக்கு கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாக இருக்குமோ அந்த நாதமுனிகளே எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்து என்னையாட்கொள்ள வேணுமென்று நாதமுனியை அடிபணிகிருர்.

नमस्याम्यरविन्दाक्षं नाथभावे व्यवस्थितम् ।
शुद्धसत्वमयं शौरेरवतारमिवापरम् ॥

நமஸ்யாம் யரவிந்தாக்ஷம் நாதபாவே வ்யவஸ்த்திதம் ।
ஶுத்தஸத்வமயம் ஶௌரே: அவதாரமிவாபரம் ॥ 6

6. எப்போதும் பெரியமுதலியாரைச் சிந்தையில் நிலையாகக் கொண்டிருப்பவரும், சுத்த ஸத்வமயனை எம்பெருமானின் அபராவதாரமோ என்று அதிசயிக்கும்படியான ப்ரபாவமுடையவருமான புண்டரீகாக்ஷரை (உய்யக்கொண்டாரை) நமஸ்கரிக்கிறேன் என்கிருர்.

अनुज्झितक्षमायोगमपुण्यजन बाधकम् ।
अस्पृष्टमदरागन्तं रामं तुर्यमुपास्महे ॥

அநுஜ்ஜித க்ஷமா யோகம் அபுண்யஜந பாதகம் ।
அஸ்ப்ருஷ்ட மதராகம் தம் ராமம் துர்ய முபாஸ்மஹே ॥ 7

7. பொறுமைக்குக் கொள்கலமாய் எப்போதும் விளங்குபவரும் ஸாது ஜனப்ரியரும் ராகத்வேஷங்களை வென்றவருமாய் உயர்ந்த வைராக்ய சீலரான ராமமிச்ரரை (மணக்கால் நம்பியை) நமஸ்கரிக்கிறேனென்கிறார்.

विगाहे यामुनं तीर्थं साधुवृन्दावने स्थितम् ।
निरस्तजिह्मगस्पर्शे यत्र कृष्णः कृतादरः ॥

விகாஹே யாமுநம் தீர்த்தம் ஸாது ப்ருந்தாவநே ஸ்த்திதம் ।
நிரஸ்த ஜிஹ்மக ஸ்பர்ஶே யத்ர க்ருஷ்ண: க்ருதாதர: ॥ 8

8. தமது சிஷ்யஸமூகமாகிற ஸத்துக்களின் ஆத்மரக்ஷணத்தில் நிலைநின்றவரும், அரங்கனின் (கண்ணனுடைய) பரம ஆதரத்துக்கு பாத்ரமானவனும் விஷயப்ராவண்யமே துளியும் இல்லாதவருமான ஆளவந்தார் (யாமுனர்) என்கிற குளிர்ந்த தடாகத்தில் அமிழ்ந்து களிக்கிறேன் என்கிறார்.

दयानिघ्नं यतीन्द्रस्य देशिकं पूर्णमाश्रये ।
येन विश्वसृजो विष्णोरपूर्यत मनोरथः ॥

தயா நிக்நம் யதீந்த்ரஸ்ய தேஶிகம் பூர்ணமாஶ்ரயே ।
யேந விஶ்வ ஸ்ருஜோ விஷ்ணோ: அபூர்யத மநோரத: ॥ 9

9. ஜகத்காரணனான புருஷனின் மனோரதம் எந்த பரமதயாளுவால் பூர்த்தி செய்யப்பட்டதோ அந்த பரமாசார்யரான பெரியநம்பிகளை ஆச்ரயிக்கிறேனென்கிறார். (ஆமுதல்வன் இவன் என்று ஆளவந்தாரால் தர்சனப்ரவர்த்தகராகும்படி கடாக்ஷிக்கப்பெற்ற இளையாழ்வாரைக் கொண்டு சேதனோஜ்ஜீவனம் பண்ணுவதாக எம்பெருமான் மனோரதம்-ஸங்கல்பம் செய்தான். இளையாழ்வாரை தர்சனப்ரவர்த்தகராகும்படி பஞ்சஸம்ஸ்காரமுகமாக வாழ்வித்தவர் பூர்ணாசார்யரென்ற பெரியநம்பிகள் என்பது ப்ரஸித்தம்.)

प्रणामं लक्ष्मणमुनिः प्रतिगृह्णातु मामकम् ।
प्रसादयति यत्सूक्तिः स्वाधीनपतिकां श्रुतिम् ॥

ப்ரணாமம் லக்ஷ்மண முநி: ப்ரதிக்ருஹ்ணாது மாமகம் ।
ப்ரஸாதயதி யத்ஸூக்தி: ஸ்வாதீந பதிகாம் ஶ்ருதிம் ॥ 10

10. இனி எம்பெருமானாரை துதிக்கப்புகுகிறார். பரமபுருஷனைத் தன்னுள் மறைத்து வைத்துக்கொண்டுள்ள வேதமாதுக்கு எந்த ராமாநுஜரின் ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான ஸ்ரீஸூக்திகள் அணிகலன்களாகுமோ (ச்ருதியின் பரமார்த்த ப்ரகாசகமாகுமோ) அந்த லக்ஷ்மணமுநி அடியேனுடைய ப்ரணாமத்தை அங்கீகரிக்கவேணும் என்று வேண்டுகிறார்.

उपवीतिनमूर्ध्वपुण्ड्रवन्तं त्रिजगत्पुण्यफलं त्रिदण्डहस्तम् ।
शरणागतसार्थवाहमीडे शिखया शेखरिणं पतिं यतीनाम् ॥

உபவீதிநமூர்த்வ புண்ட்ரவந்தம் த்ரிஜகத் புண்ய பலம் த்ரிதண்ட ஹஸ்தம் ।
ஶரணாகத ஸார்த்தவாஹமீடே ஶிகயா ஶேகரிணம் பதிம் யதீநாம் ॥ 11

11. மார்பில் இலங்கிய முந்நூலினாலும் அணிந்த ஈராறு திருநாமங்களினாலும் முக்கோலேந்திய திருக்கையினாலும் தலையில் முடித்திருக்கும் கற்றையினாலும் எழிலுற்று விளங்குபவராய் எல்லாவுலகங்களின் நற்றவப்பயனின் உருவோ என்றதிசயிக்கக் கூடியவரான யதிஸார்வபௌமரைத் துதிக்கப் புகுகிறேன்.

प्रथयन्विमतेषु तीक्ष्णभावं प्रभुरस्मत्परिरक्षणे यतीन्द्र : ।
अपृथक् प्रतिपन्नयन्मयत्वैर्ववृधे पञ्चभिरायुधैर्मुरारे : ॥

ப்ரதயந் விமதேஷு தீக்ஷ்ண பாவம் ப்ரபுரஸ்மத் பரிரக்ஷணே யதீந்த்ர: ।
அப்ருதக் ப்ரதிபந்ந யந்மயத்வை: வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே: ॥ 12

12. ஆச்ரிதர்களின் ரக்ஷணத்திலும் ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸனத்திலும் தீக்ஷித்திருப்பதில் ப்ரகாசமுள்ள (எம்பெருமானின்) பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் ஸ்வபாவத்தையே (மாறுபடாமல்) கொண்ட யதிராஜரானவர் தம்மைச்சார்ந்த ஜனங்களின் உஜ்ஜீவனத்திலும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளின் (வேதத்தைப்ரமாணமாகக்கொண்டு அதற்குத்தவறான அர்த்தங்களைக் கல்பிப்பவர்-குத்ருஷ்டிகள்) நிரஸனத்திலும் ஸமர்த்தராக விளங்கினார் [அடையார்கமலத்து- ரா. நூ. 33 பாசுரார்த்தத்தை அடியொற்றியது)

शमितोदय शङ्करादिगर्वः स्वबलादुद्धृत यादवप्रकाशः ।
अवरोपितवाञ्श्रुतीरपार्थान्ननु रामावरजः स एष भूयः ॥

ஶமிதோதய ஶங்கராதி கர்வ : ஸ்வபலாதுத்த்ருத யாதவப்ரகாஶ: ।
அவரோபிதவாந் ஶ்ருதே ரபார்த்தாந் நநு ராமாவரஜ: ஸ ஏஷ பூய: ॥ 13

13. கண்ணனையும் எம்பெருமானாரையும் பொருளாகக்கொண்டு ச்லேடையாக அமைந்த ச்லோகமிது. கண்ணன் (கார்த்திகையானும் கரிமுகத்தானும்.... ரா. நூ 22. பாசுரத்தின்படியே) முக்கண்ணனான சங்கரனின் செறுக்கடக்கியவன்; யதுகுலத்திலுதித்துத் தன் வல்லமையால் யாதவர்களைப் ப்ரகாஶமடையச் செய்தவன்; பார்த்தனின் விரோதிகளைப் பெருமையுறாமல் அழித்தவன்; பலராமனின் தம்பியான (ராமாநுஜனான) கண்ணனே இந்த ராமாநுஜனாக (பாஷ்யகாரராக) அவதரித்தனனோ என்று அதிசயிக்கும்படி இருக்கும். இனி உடையவர், சங்கராதி வேதகுருத்ஷ்டிகளின் செறுக்கைத் தம் ஸ்ரீ ஸூக்திகளாலும் வாதஸாமர்த்தியத்தாலும் அடக்கியவர்; தம் புத்தி ஸாமர்த்தியத்தாலும் தம் க்ருபாதிசயத்தாலும் முன்பு தமக்கு ஆசர்யனாயிருந்த யாதவப்ரகாசனை வாழ்வித்தவர்; ச்ருதிகளுக்கு பிறர் கல்பித்த அபார்த்தங்களைக் களைந்தொழித்தவர்; இப்படிபட்ட இந்த ராமாநுசராக அவரோ (அந்த பார்த்தஸாரதியான எம்பெருமானோ!) அவதரித்தார்! என்று அதிசயப்படும்படியுள்ளதென்கிறார்.

अबहुश्रुतसम्भवं श्रुतीनां जरतीनामयथायथप्रचारम् ।
विनिवर्तयितुं यतिश्वरोक्तिर्विदधे ताः स्थिरनीति पञ्जरस्थाः ॥

அபஹுஶ்ருத ஸம்பவம் ஶ்ருதீநாம் ஜரதீநாமயதாயத ப்ரசாரம் ।
விநிவர்த்தயிதும் யதீஶ்வரோக்தி: விததே தா: ஸ்த்திர நீதி பஞ்ஜரஸ்த்தா: ॥ 14

14. எம்பெருமானாருடைய திவ்யஸூக்திகள், அல்பஜ்ஞானம் படைத்த குத்ருஷ்டிகளால் உண்மைக்குப்புறம்பான அர்த்தங்களைப்ரசாரம் பண்ணுவதால் வேதங்களுக்கு ஏற்பட்ட இளைப்பைப்போக்கி அவைகளை மறுக்கவொண்ணாத ந்யாயங்களால் நன்றாக ரக்ஷிக்கப்பட்டவைகளாய் ஆக்கியுள்ளன. (பரமதஸ்தர்களால் மறுக்கவொண்ணாதபடி வேதாந்த விழுப்பொருளை நம் ஸ்வாமி ஸித்தாந்தப்படுத்தியுள்ளார் என்றபடி.)

अमुना तपनातिशायिभूम्ना यतिराजेन निबद्धनायकश्रीः ।
महतीगुरुपङ्क्तिहारयष्टिः विबुधानांहृदयङ्गमाविभाति ॥

அமுநா தபநாதிஶாயி பூம்நா யதிராஜேந நிபத்த நாயகஶ்ரீ: ।
மஹதீ குரு பங்க்தி ஹார யஷ்டி: விபுதாநாம் ஹ்ருதயங்கமா விபாதி ॥ 15 ।

15. தேஜோவானுன ஸூர்யனிலும் விஞ்சிய தேஜஸ்ஸுடைய நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் நாயகரத்னமாக அமைந்துள்ளதால் மிகவும் பெருமையுற்ற இந்த குருபரம்பரையான ரத்னஹாரமனது மிகவும் பெருமையுடையதாய், தத்வவித்துக்களான வித்வான்களுக்கு சிந்தனைக்கினியதாக விளங்குகிறது.

अलूनपक्षस्य यतिक्ष्माभृतो विभाति वंशे हरितत्वमक्षतम् ।
यदुद्भवाः शुद्धसुवृत्तशीतला भवन्तिमुक्तामयभूषणंभुवः ॥

அலூந பக்ஷஸ்ய யதி க்ஷமாப்ருத: விபாதி வம்ஶே ஹரிதத்வ மக்ஷதம் ।
யதுத்பவா: ஶுத்த ஸுவ்ருத்த ஶீதளா: பவந்தி முக்தாமய பூஷணம் புவ: ॥ 16

16. புறச்சமயிகளால் கண்டிக்க இயலாதனவையாய் விளங்கும் எம்பெருமானார் தர்சனமாகிற பரதத்வமானது (ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களோடும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடும்)வெட்டிக்களையப்படாத இறகுகளையுடைய பர்வதம்போல் ஸுரக்ஷிதமாக விளங்குகிறது. இந்த ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களான மஹான்கள் ஸத்துக்களாகவும் குளிர்ந்த இதயம் படைத்தவர்களாகவும் பூமிக்கே அணிகலன்களாகவுமுள்ளனர். (மலைகளும் ஒரு காலத்தில் சிறகுடையவைகளாயிருந்தமை ஸ்ரீராமாயணத்தில் மைநாகவிருத்தாந்தத்தினுல் ப்ரஸித்தம்)

अनपायविष्णुपदसंश्रयं भजे कलयाकयाऽपिघलयाऽप्यनुज्झितम् ।
अकलङ्कयोगमजडाशयोदयं यतिराजचन्द्रमुपरागदूरगम् ॥

அநபாய விஷ்ணுபத ஸம்ஶ்ரயம் பஜே கலயா கயாऽபி கலயாऽப்யநுஜ்ஜிதம் ।
அகளங்க யோக மஜடாஶயோதயம் யதிராஜ சந்த்ர முபராக தூரகம் ॥ 17

17. சந்திரன் கண்ணுக்கு இனியவனுகையால் எம்பெருமானுரை சந்திரனுக்கு ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறுர். வானத்தில் தோற்றும் சந்திரன் களங்கமுள்ளவன்; உபராகத்துக்கு (க்ரஹணத்துக்கு) உட்பட்டவன்; ஆனுல் நம் ஸ்வாமியிடத்தில் ஒரு தோஷத்துக்கும் ப்ரஸக்தி இல்லை. ஸகலவித்யைகளையும் பூர்ணமாக அதிகரித்தவரும் தோஷமற்றவரும் மகான்கள் மனதில் ஸதா ப்ரகாசிப்பவரும், ராகத்வேஷாதிகளுக்குப் புறம்பானவரும் (உபராகத்துக்கு உட்படாதவருமான) யதிராஜ சந்திரனை உபாஸிக்கிறேன்.

अभिगम्य सम्यगनघाः सुमेधसः यतिचक्रवर्ति पदपद्मपत्तनम् ।
हरिभक्तदास्यरसिकाः परस्परं क्रयविक्रयार्हदशयासमिन्धते ॥

அபிகம்ய ஸம்யகநகா: ஸுமேதஸ: யதி சக்ரவர்த்தி பத பத்ம பத்தநம் ।
ஹரி பக்த தாஸ்ய ரஸிகா: பரஸ்பரம் க்ரய விக்ரயார்ஹ தஶயா ஸமிந்ததே ॥ 18

18. ராமாநுஜரின் அவதாரப்ரயோஜனத்தைச் சொல்லுகிறுர். முன்பு மந்தமதிகளாகவும், நற்சரித்திரமில்லாதவர்களாகவும் இருந்தவர் *அண்ணலிராமாநுசன் வந்து தோன்றிய

அப்பொழுதே நண்ணரும் ஞானம் தலைக்கொண்டு நாரணற்காயினரே (ரா. நூ.) என்கிற படியே நல்லபுத்தியுடையவர்களாய், குற்றமற்றவர்களாய், எம்பெருமானார் திருவடிகளாகிற திவ்ய நகரத்தையடைந்து, பாகவதப் பண்பில் நிலைபெற்று ஒருவருக்கொருவர் விற்கவும் வாங்கவும் ஆம்படி விளங்குகின்றனர்.

परुषातिवादपरिवाद पैशुनप्रभृति प्रभूतपतनीय पङ्किला ।
स्वदतेममाद्यसुभगा सरस्वती यतिराजकीर्तिकतकैर्विशोधिता ॥

பருஷாதிவாத பரிவாத பைசுந ப்ரப்ருதி ப்ரபூத பதநீய பங்கிலா ।
ஸ்வததே மமாத்ய ஸுபகா ஸரஸ்வதீ யதிராஜ கீர்த்தி கதகைர் விசோதிதா ॥ 19

19. அப்படி உலகத்தவர் திருந்தியமைக்குத் தாமே எடுத்துக்காட்டு என்கிறார். முன்பு அடியேனுடைய வாக்கானது கொடுமை நிறைந்து, பிறரைப்பழித்தல், கோள் சொல்லல், அதிவாதம்பண்ணுதல் இவைகளால் தூய்மையற்றதாய் சேறுபோல கலக்கமுற்றிருந்தது. உடையவரைப்பற்றியபின், ஸ்வாமியின் ப்ரபாவமாகிற தேத்தாங்கொட்டையினால் தெளிவிக்கப்பட்டு, அழகாய் யாவருக்கும் ருசிக்கும்படி அமைந்தது. (தேத்தாங்கொட்டையை கலங்கிய நீரில் இட்டு வைத்தால் வண்டல் அடியில் படிந்து நீர் தெளிந்துவிடுவது ப்ரஸித்தம்.)

अनुकल्पभूत मुरभित्पदं सतां अजहत्त्रिवर्ग मपवर्गवैभवम् ।
चलचित्तवृत्ति विनिवर्तनौषधं शरणं यतीन्द्रचरणौ वृणीमहे ॥

அநுகல்ப பூத முரபித் பதம் ஸதாம் அஜஹத் த்ரிவர்க்க மபவர்க்க வைபவம் ।
சல சித்த வ்ருத்தி விநிவர்த்தநௌஷதம் சரணம் யதீந்த்ர சரணௌ வ்ருணீமஹே ॥ 20

20. இப்படித் தமக்கு வாழ்ச்சியளித்த எம்பெருமானார் திருவடிகளில் அத்திருவடிகளின் ப்ரபாவத்தை வாயாறப்பேசிச் சரணம் புகுகிறார். ஸத்துக்களுக்கு இத்திருவடிகள் 'பகவச் சரணாரவிந்தமும் இதற்கடுத்தபடியே" என்னும்படி பரமப்ராப்யமாயிருக்கும். "குலந்தரும் என்கிறவிடத்தில் சொல்கிறபடி பெருநிலமளிக்கும்; எல்லாந்தந்திடும்; நிலையில் நில்லாத என் பாவி நெஞ்சத்தைத் தன்னிடம் நிலை நிறுத்தும் மருந்தாகும்; இப்படிப்பட்ட திவ்யசரணாரவிந்தங்களைப் புகலாகப் பெற்றேன் என்று ப்ரீதராகிறார். [திருநாராயணபுரத்தில் சோமாசியாண்டான் என்ற பக்தர் செல்வப்பிள்ளையிடம் பேரன்பு பூண்டவர். இவர் பாட, எம்பெருமான் ஆட, இவர் ஸேவித்துக்களிப்பர். ஒரு ஸமயம் உடையவர் இவரை அழைத்து, தமக்கு மோக்ஷம் உண்டோ என்று பெருமாளிடம் கேட்டுச் சொல்லும்படி வேண்ட, அவரும் கேட்க, பெருமான், "மோக்ஷஸாம்ராஜ்யம் நம்இராமாநுசனிட்ட வழக்காயிருக்க, அவருக்குப் பேற்றில் என்ன ஸந்தேஹம்?" என்றான். அதைக்கேட்ட ஸ்வாமி, உமக்கு மோக்ஷம் உண்டோ என்று கேட்டுச் சொல்லும் என்று நியமிக்க, இவரும் கேட்க, கிடைத்த பதில்: "உமது ஸுக்ருதபலம்—நீர்பாட, நீர்களிப்புறும்படி நான் ஆடிக்காட்டுகிறேன். உடையவர் தந்தாலுண்டு உமக்குப்பேறு. நானெப்படிச் சொல்ல முடியும்?" என்பது. ஆண்டானும் அதுமுதல் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் அத்யந்த ப்ராவண்யமுடையவராய் ஆகிதேவுமற்றறியேன் என்கிற நிலைபெற்று ஸ்வாமி கைங்கர்யத்தில் ஈடுபாடுள்ளவராய் ஆனார். "எம்பெருமானார்" என்று சோமாசியாண்டான் பாவபக்தத்துடன் சொல்வது, பட்டர் "நம்பெருமாள்" என்று சொல்வதையொக்கும் என்பர் பெரியோர்.]

श्वसितावधूत परवादिवैभवाः निगमान्तनीति जलधेस्तलस्पृशः ।
प्रतिपादयन्ति गतिमापवर्गिकीं यतिसार्वभौम पदसात्कृताशया ॥

ஃவஸிதாவதூத பரவாதி வைபவா: நிகமாந்தநீதி ஜலதேஸ் தல ஸ்ப்ருஶ: !
ப்ரதிவாதயந்தி கதி மாபவர்கிகீம் யதி ஸார்வபௌம பதஸாத் க்ருதாஶயா: !! 21

21. இப்படிப் பெருமை வாய்ந்த யதிராஜ திவ்யசரணாரவிந்தத்தை ஆச்ரயித்தவர்கள் பெருமையைச் சொல்லுகிறார். * அன்று ஆரணச்சொல் கடல் கொண்ட ஒண்பொருள் கண்டளிப்ப (ரா. நூ.) என்னும்படி வேதமாகிய கடலின் அடியில் சென்று ஸூக்ஷ்மமான அர்த்தங்களையும் தெரிந்து தெளியச் சொல்லக்கூடியவர்கள் இவர்கள். இவர்களுடைய "ஹும்" என்ற மூச்சுக் காற்றாலேயே ப்ரதிவாதிகளுடைய ஸகல வைபவங்களையும் அழிக்கக்கூடியவர்கள். (இவர்கள் முன்பு ப்ரதிபக்ஷிகள் நிற்கமுடியாது என்றபடி). யதிராஜருடைய திருவடிகளில் நிலைக்கப்பெற்ற மனதுடைய இவர்கள் தாங்களே மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தையளிக்க வல்லவர்கள் என்கிறார்.

मूलेनिविश्य महतां निगमद्रुमाणां मुष्णन् प्रतारक भयं धृतनैकदण्डः ।
रङ्गेशभक्तजनमानसराजहंसो रामानुजश्शरणमस्तुमुनिः स्वयन्नः ॥

மூலே நிவிஶ்ய மஹதாம் நிகம த்ருமாணாம் முஷ்ணந் ப்ரதாரக பயம் த்ருத நைகதண்ட: !
ரங்கேஶ பக்தஜந மாநஸ ராஜஹம்ஸ: ராமாநுஜ: ஶரணமஸ்து முநி: ஸ்வயம் ந: !! 22

22. இப்படி யதிஸார்வபௌமரை ஆச்ரயித்தவர்களின் பெருமை சொல்லி உடையவரை (மறுபடி) சரணம் பற்றுகிறார். பரந்து கிடக்கும் வேதமாகிற பெரிய மரத்தின் நிழலில் கையில் முக்கோலேந்தி அமர்ந்து, வஞ்சனையுள்ள குத்ருஷ்டிகளாலுண்டான பயத்தைப் போக்கடிப்பவரும், ஸ்ரீரங்கநாதனின் அடியார்களின் மனமாகிற தடாகத்தில் ராஜஹம்ஸம் போல ஸஞ்சரிப்பவருமான எம்பெருமானாரே அடியேனுக்குப் புகலாகவேணும் என்கிறார்.

सन्मन्त्र वित्क्षिपति संयमिनां नरेन्द्रः संसार जिह्मगमुखैः समुपस्थितन्नः ।
विष्वक्ततं विषयलोभविषं निजाभिर्गाढानुभाव गरुडध्वज भावनाभिः ॥

ஸந்மந்த்ரவித் க்ஷிபதி ஸம்யமிநாம் நரேந்த்ர: ஸம்ஸார ஜிஹ்மகமுகை: ஸமுபஸ்த்திதம் ந: !
விஷ்வக் ததம் விஷய லோப விஷம் நிஜாபி காடாநுபாவ கருடத்வஜ பாவநாபி: !! 23

23. எம்பெருமானாரைப் புகலாகப்பற்றினமையால் அவரநுக்ரஹத்தால் விஷயப்ராவண்யமற்றவனானேன் என்கிறார். ஸதாசார்ய உபதேச முகமாய் நன்மந்த்ரங்களை (நலந்தரும் சொல்லான திருமந்திரம் முதலியவைகளை) நன்கறிந்தவரும், யோகியர் தலைவராய் விளங்குவரும் நிரதிசயப்ரபாவமுடையவருமான நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானார், ஸம்ஸாரமாகிற விஷப்பாம்பு மூலம் வந்ததும் நம்முன் முழுவதும் (நம்முடலில் பூராவும் பரவியுள்ள) சூழ்ந்திருப்பதுமான விஷயப்ராவண்யம் என்கிற விஷத்தை புட்கொடியனை எம்பெருமானநுக்ரஹங்கொண்டு போக்கடிக்கிறார்.

नाथस्सएषयमिनां नखरश्मि जालैरन्तर्निलीनमपनीय तमो मदीयम् ।
विज्ञानचित्रमनघंलिखतीवचित्ते व्याख्यानकेलिरसिकेन कराम्बुजेन ॥

நாத: ஸ ஏஷ யமிநாம் நகரஶ்மி ஜாலை; அந்தர்நிலீந மபநீய தமோ மதீயம் !
விஜ்ஞாந சித்ரமநகம் லிகதீவ சித்தே வ்யாக்யாந கேலி ரஸிகேந கராம்புஜேந !! 24

24. * எந்தன் மெய்வினைநோய் களைந்தனன் என்றார் கீழே; களைந்து நன்ஞானமளித்தனன் (ரா.நூ.) என்று போற்றுகிறார் இங்கு. யோகீந்த்ரரான எம்பெருமானார் என்னுள்ளே மறைந்து நிரம்பியுள்ள அஜ்ஞானவிருளைப் போக்கடித்து—என்னைத் தீமனங்கெடுத்து, மருவித்தொழும் மனமே தந்து—தம் திருக்கைத் தாமரைகளாலே, வ்யாக்யானசைலிகளை ரஸித்துப் போற்றக்கூடிய என் உள்ளத்திலே நன்ஞானமாகிற சித்திரத்தை எழுதுகிறார் போலும்.

उद्गृहतीमुपनिषत्सु निगूढमर्थं चित्तेनिवेशयतुमल्पधियांस्वयन्नः ।
पश्येमलक्ष्मणमुनेः प्रतिपन्नहस्ता मुन्निद्रपद्मसुभगा मुपदेशमुद्राम् ॥

உத்க்ருஹ்ணதீ முபநிஷத்ஸு நிகூடமர்த்தம் சித்தே நிவேசயிதுமல்ப தியாம் ஸ்வயம்ந: ।
பச்யேம லக்ஷ்மண முநே: ப்ரதிபந்ந ஹஸ்தாம் உந்நித்ர பத்ம ஸுபகாமுபதேச முத்ராம் 25

25. "இனிதிருப்போடெழில் ஞானமுத்திரை வாழியே!" என்கிறபடியே ஞானப்ரதராய் எழுந்தருளியுள்ள யதிராஜரை ஸாக்ஷாத்கரித்து மேலும் அநுபவித்து மகிழ்கிறார். உபநிஷத்துக்களில் மறைந்துள்ள பொருள்களை மந்தமதிகளானநம்முடைய மனதில் பதிய வைப்பதற்காக, உயர்ந்திருப்பதும், அலர்ந்த தாமரை மலர்போல மனதுக்கினியதாய் நமக்குப்ராப்தமான உபதேச முத்திரையுடைய திருக்கைகளை ஸேவித்துக்களிக்கிறோம்.

आकर्षणानि निगमान्तसरस्वतीना मुच्चाटनानिबहिरन्तरुपप्लवानाम् ।
पथ्यानिघोर भवसंज्वरपीडितानां हृद्यानि भान्ति यतिराजमुनेर्वचांसि ॥

ஆகர்ஷணாநி நிகமாந்த ஸ்ரஸ்வதீநாம் உச்சாடநாநி பஹிரந்த ருபப்லவாநாம் ।
பத்த்யாநி கோர பவ ஸம்ஜ்வர பீடிதாநாம் ஹ்ருத்யாநி பாந்தி யதிராஜமுநேர் வசாம்ஸி ॥ 26

26. ஞானமுத்திரையை கீழிரண்டு ச்லோகங்களில் வர்ணித்தார். இனி ஸ்வாமி திருவாய் மலர்ந்தருளும் வாக்ய சைலிகளைப் போற்றுகிறார். எம்பெருமானாருடைய உபதேச பரம்பரைகள் வேதாந்த வாக்யங்களுக்கு மகிழ்ச்சியுண்டு பண்ணுவையாயும், பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை மாளப்பண்ணுவதாய், ஸம்ஸாரமான பெருநோய்க்கு சமனம் பண்ணும் பத்யங்களாய் மனதில்கொண்டு போற்றும்படியான நிதிகளாய் விளங்குகின்றன.

शीतस्वभावसुभगानुभवः शिखावान् दोषापमर्द नियतोन्नतिरोषधीशः ।
तापानुबन्धशमनस्तपनः प्रजानां रामानुजोजयति संवलितत्रिधामा ॥

சீத ஸ்வபாவ ஸுபகாநுபவ: சிகாவாந் தோஷாபமர்த நியதோந்நதி ரோஷதீச: ।
தாபாநுபந்தசமநஸ் தபந: ப்ரஜாநாம் ராமாநுஜோ ஜயதி ஸம்வலித த்ரிதாமா ॥ 27

27. உபதேச வாக்யச்ரேணியில் ஈடுபட்டவர் மேலே ஸ்வாமி திங்களும் ஆதித்தியனும் எழுந்தாற்போல் விளங்குவதைக் கொண்டாடுகிறார். ப்ரபாவத்தில் (பாபங்களை எரித்து நம்மைத் தூய்மையாக்குவதில்) அக்நியாக இருப்பவரும், (இருப்பினும்) இனிதான குளிர்ந்த ஸ்வபாவத்தால் தோஷங்களை (அஜ்ஞானமான இருளை) போக்கடிப்பதில் நியதமான மஹிமையுடைய சந்த்ரனாக இருப்பவரும், ஆத்யாத்மிகாதி தாபங்களின் ஸம்பந்தத்தை ஒழிப்பதில் சூர்யன் போன்றவரும், இப்படி ஒருங்கே சேர்ந்துள்ள மூவ்வொளிகளையுடைய எம்பெருமானாருக்குப் பல்லாண்டு.

जयतिसकलविद्यावाहिनीजन्मशैलो जनिपथपरिवृत्तिश्रान्त विश्रान्तिशाखी ।
निखिलकुमतिमाया शर्वरीबालसूर्यो निगमजलधिवेलापूर्णचन्द्रोयतीन्द्रः ॥

ஜயதி ஸகலவித்யா வாஹிநீ ஜந்ம ஶைலோ
ஜநி பத பரிவ்ருத்தி ஶ்ராந்த விஶ்ராந்தி ஶாகீ ।
நிகில குமதி மாயா ஶர்வரீ பாலஸூர்ய:
நிகம ஜலதி வேலா பூர்ண சந்த்ரோ யதீந்த்ர: ॥ 28

28. ஸ்வாமியின் தேஜஸ்ஸை துதித்து மகிழ்ந்தார் கீழே. மேலே அவருடைய ஸகல வித்யா வைதுஷ்யத்தையும், குத்ருஷ்டி நிரஸந ஸாமர்த்யத்தையும் புகழ்கிறார். எல்லா வித்யைகளாகிற நதிகளுக்கும் தோற்றுவாயான உயர்ந்த மலை போன்றவரும் ஸம்ஸாரமாகிற நெடுவழியில் தொடர்ந்து நடந்ததால் வந்த களைப்பைப் போக்கும் நிழல் தரும் மரம் போன்றவரும், எல்லாகுத்ருஷ்டிகளின் ப்ரமமாகிற இருளைப்போக்கடிக்கும் பாலஸூர்யன் போன்றவரும் வேதமாகிற கடல் நீர் (களித்துப்) பொங்குவதற்கு முழுநிலவுபோலிருப்பவருமான யதிராஜருக்குப் பல்லாண்டு.

मुनिबहुमतसारा मुक्तिनिश्रेणिकेयं सहृदयहृदयानां शाश्वतीदिष्टसिद्धिः ।
शमितदुरितगन्धा संयमीन्द्रस्यसूक्तिः परिचितगहना नःप्रस्नुवीतप्रसादम् ॥

முநி பஹுமத ஸாரா முக்தி நிஶ்ரேணிகேயம்
ஸஹ்ருதய ஹ்ருதயாநாம் ஶாஶ்வதீ திஷ்ட ஸித்தி: ।
ஶமித துரித கந்தா ஸம்யமீந்த்ரஸ்ய ஸூக்தி:
பரிசித கஹநா ந: ப்ரஸ்நுவீத ப்ரஸாதம் ॥ 29

29. எம்பெருமானாரின் ஸகல வித்யாபாரங்கத்தைப் பேசினவர், மேலே ஸ்வாமியுடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் தமக்கு அநுக்ரஹம் பண்ணவேண்டுமென வேண்டுகிறார். பராங்குச, பரகால, நாத, யாமுந முனிவர்களாலே அருளப்பட்ட ஸாரமான அர்த்தங்களை உட்கொண்டவைகளும், பரமபதத்துக்கு படிக்கட்டு போன்றதும் ஸத்துக்களுடைய மனதில் நித்யமான ஆனந்தம் பொங்கச் செய்பவைகளும், ப்ரதிபக்ஷிகளால் உண்டாகும் துக்கத்தைப் போக்குபவைகளும், அநுபவிக்கப் பரமகம்பீரமாயிருப்பவைகளுமான ஸ்வாமியின் ஸ்ரீபாஷ்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகள் அடியேனுக்கு அநுக்ரஹம் பண்ணவேண்டும் (நன்றாக விளங்கவேண்டுமென்றபடி).

भवमरुपरि खिन्नस्फीतपानीयसिन्धुर्दुरितरहितजिह्वादुग्धकुल्यासकुल्या ।
श्रुतिनयन सनाभिः शोभतेलक्ष्मणोक्तिर्नरकमथन सेवास्वादनाडिंधमानः ॥

பவமரு பரிகிந்ந ஸ்பீத பாநீய ஸிந்து ।
துரித ரஹித ஜிஹ்வா துக்த குல்யா ஸகுல்யா ।
ஶ்ருதி நயந ஸநாபி: ஶோபதே லக்ஷ்மணோக்தி:
நரக மதந ஸேவாஸ்வாதநாடிந்தமா ந: ॥ 30

30. ஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்திகளின் பெருமைகளை மேலும் பேசி ப்ரீதராகிறார். வேதாந்தங்களை ஸரியாக பார்ப்பதற்கு (அறிவதற்கு) கண்களாக இருப்பவைகளான ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்திகள் ஸம்ஸாரமாகிற பாலைவனத்தில் அலைந்து மிகவும் களைத்தவர்களுக்கு (தாபஹரமாக) பருக இனிதான தீர்த்தமுள்ள நதிபோன்றவைகளும், பாபமற்ற மஹான்களுக்குப் பால்போல் நாவுக்கு இனிதானவைகளும், நரகாஸுரனை முடித்த எம்பெருமானுடைய குணாநுப

வத்தை ஆநந்தாவஹமாகச் செய்வதுமாக விளங்குகின்றன. [எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதி பூர்த்தியை ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்திகளில் பரக்க அருளிச் செய்கையாலே, இவை ஆநந்தஜநகமான நாடி விஷயத்தைத் தட்டுமவையாக இருக்கும்]

हरिपद्मकरन्द स्यन्दिनः संश्रितानामनुगतबहुशाखास्तापमुन्मूलयन्ति ।
शमितदुरितगन्धाः संयमीन्द्रप्रबन्धाः कथकजनमनीषा कल्पनाकल्पवृक्षाः ॥

ஹரிபத மகரந்த ஸ்யந்திந: ஸம்ஶ்ரிதாநாம்
அநுகத பஹுஶாகாஸ் தாபமுந்மூலயந்தி ।
ஶமித துரித கந்தா: ஸம்யமீந்த்ர ப்ரபந்தா :
கதக ஜந மநீஷா கல்பநா கல்ப வ்ருக்ஷா: ॥ 31

31. மேலும் சொல்லுகிறார்: தன்னைக் கிட்டினவர்களை பகவச்சரணாரவிந்தங்கள் ஸர்வ பாபங்களையும் போக்கி, தேனே, பாலே, கன்னலே, அமுதே என்று மிக போக்யங்களாயிருக்குமாபோலே, ஸகல வேதங்களையும் அநுஸரித்து (ஸமந்வயப்படுத்தி) அவதரித்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள், (இவைகளை) அப்யஸிப்பவர்களுக்கு ஸகல பாபங்களையும் போக்குபவையான அர்த்தங்களைச் சுரப்பதால் உபபாதனம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு கல்பகவ்ருக்ஷத்தைப் போல் தாபங்களை போக்கடிக்கும்.

नानाभूतैर्जगति समयैर्नर्मलीलां विधित्सोरन्त्यं वर्णं प्रथयति विभोरादिमव्यूह भेदे ।
विश्वंत्रातु विषयनियतं व्यञ्जितानुग्रहस्सन् विष्वक्सेनो यतिपतिरभूत् वेत्रसारस्त्रिदण्डः ॥

நாநாபூதைர் ஜகதி ஸமயைர் நர்ம லீலாம் விதித்ஸோ :
அந்த்யம் வர்ணம் ப்ரதயதி விபோராதிம வ்யூஹ பேதே ।
வி[illegible]வம் த்ராதும் விஷய நியதம் வ்யஞ்ஜிதாநுக்ரஹ: ஸந்
விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத் வேத்ரஸாரஸ் த்ரிதண்ட : ॥ 32

32. எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திகள் இனியவை, மஹோபகாரம் செய்பவை என்றார் கீழே. எம்பெருமானார் சேனைமுதலியார் அவதாரமாக வந்து பிறந்து மஹோபகாரத்தைச் செய்தார் என்கிறார். பல மதங்களை ஸ்ருஷ்டித்து பரிஹாஸமானதொரு விளையாட்டை விளையாடுவதாக வ்யூஹமூர்த்தியான வாஸுதேவன் கள்ள வேடங்கொண்டு ஒருப்பட்டபோது விஷயப்ரவணராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் இந்த மதங்களைப்பற்றி நாசமடையக்கூடாது என்ற க்ருபையாலே சேனை முதலியார் எம்பெருமானாராக அவதரித்தார். அவர் கைப்பிரம்பு (செங்கோல்) த்ரிதண்டமாயிற்று. (கபில மதம், பௌத்தமதம் இவை ஜனங்களை மயக்குகைக்காக பகவதவதாரமான கபிலர், புத்தர் இவர்களால் உண்டாக்கப்பட்டவை. இங்கு இவை பகவானுடைய பரிஹாஸலீலை என்றாலும் அவன் கள்ள வேடங்கொண்டு இந்த மதங்களையுண்டு பண்ணியது ஸாதுபரித்ராணத்துக்காகத்தான். எம்பெருமானார் திருவநந்தாழ்வானுடைய அவதாரம் என்பது ப்ரஸித்தம். எம்பெருமானுடைய அவதாரமாகவும், சேனை முதலியாருடைய அவதாரமாகவும், பஞ்சாயுதாழ்வார்களுடைய அவதாரமாகவும் ஸ்வாமி போற்றப்படுகிறார். இதனால் விரோதம் ஒன்றுமில்லை.]

लक्ष्यं[illegible]किमपीजनित[illegible]।
लक्ष्यालक्ष्यैः सितजलधिवद्भाति तात्पर्यरत्नैर्[illegible] लक्ष्मण योपदेशः ॥

லக்ஷ்யம் புத்தே ரஸிக ரஸநா லாஸ்ய லீலா நிதாநம்
ஸாந்த்ராஸ்வாதம் கிமபி ஜகதி ஸ்ரோத்ர திவ்யௌஷதம் ந: ।
லக்ஷ்யாலக்ஷ்யை: ஸித ஜலதிவத் பாதி தாத்பர்ய ரத்நை:
லக்ஷ்மீகாந்த ஸ்ப்படிக முகுரோ லக்ஷ்மணார்யோபதேஸ: ॥ 33

33. இப்படி அவதரித்துள்ள எம்பெருமானாருடைய உபதேசங்களின் பெருமையை உபபாதிக்கிறார். தெளியச் சொல்லப்பட்டவைகளாகையால் புத்தியில் எளிதாகப்படியும்படியுள்ளவை; அப்படிப்படிந்தவருக்கு மேலும் மேலும் வாசிக்கவும், சொல்ல நாவு துடிக்கும்படியும் உள்ளவை; வாசித்தால் வாசிப்பவனுக்கு ஆநந்தத்தை உண்டாக்குபவை; கேட்பவனுக்கு பரமௌஷதமாயிருப்பவை; (இன்பம் விளைவிப்பவை) ஸர்வேச்வரனைக் கண்ணாடிபோல் காட்டித்தருமவை: இத்தன்மைகள் சார்ந்த எம்பெருமானாரின் உபதேசக்ரந்தங்கள், (கடலில்) எளிதில் கண்டெடுக்கக்கூடியவைகளும் (இப்படி சில), காணக்கூடாததுமான (ஆழ்ந்து நோக்கியே அறியத்தக்கவை-இப்படி சில) தாத்பர்யங்களான ரத்னங்கள் நிரம்பிய கடல்போல் விளங்குகின்றன.

स्थितिमवधीरयन्त्यतिमनोरथसिद्धिमतीं यतिपतिसंप्रदाय निरपायधनोपचिताः ।
मधुकरमौलिदघ्नमददन्तुरदन्तिघटाकरटकटाहवाहिघनशीकरशीभरिताम् ॥

ஸ்த்திதி மவதீரயந்த் யதிமநோரதஸித்திமதீம்
யதிபதி ஸம்ப்ரதாய நிரபாய தநோபசிதா: ।
மதுகர மௌளி தக்ந மத தந்துர தந்தி கடா-
கரட கடாஹ வாஹி கந ஸீகர ஸீபரிதாம் ॥ 34

34. எம்பெருமானார் தர்சனம் என்ற மாசற்ற தனத்தைப்பற்றி அதனால் பெருமையுற்றவர்கள் "யானைகள் கட்டி வாழ்தல்" ஆகிற பெரும் ஐச்வர்யத்தைப்பெற நேர்ந்தாலும் அந்த ஐச்வர்யத்தைச் சிறிதளவும் மதிக்கமாட்டார்கள். த்ருணீக்ருத விரிஞ்சாதி....என்ற பூர்வர்கள் முக்தகம் இங்கு ஸ்மரிக்க உரியது.

निरुपधिरङ्गवृत्तिरसिकानभिताण्डवयन्निगमविमर्शकेलिरसिकैर्निभृतैर्विधृतः ।
गुणपरिणद्धसूक्ति दृढकोणविघट्टनयारटति दिशामुखेषु यतिराजयशःपटहः ॥

நிருபதி ரங்கவ்ருத்தி ரஸிகாநபிதாண்டவயந்
நிகம விமர்ஸகேளி ரஸிகைர் நிப்ருதைர் வித்ருத: ।
குண பரிணத்த ஸூக்தி த்ருடகோண விகட்டநயா
ரடதி திஸாமுகேஷு யதிராஜ யஸ: படஹ: ॥ 35

35. ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ப்ரபாவத்தை இங்கு சமத்காரமாக உபபாதிக்கிறார். யதிராஜ யசஸ்ஸாகிற படஹமானது (பறைபோன்ற வாத்ய விசேஷம்) வேதாந்த விசாரமாகிற விளையாட்டில் ரஸிகர்களால், பொருள்செறிந்த திவ்யஸூக்திகளாகிற தண்டத்தால் (வாத்யத்தைத் தட்டி ஒலியெழுப்ப உதவும் கொம்பால்) தட்டப்பட்டு, ஸ்ரீரங்கவாஸிகளான ரஸிகர்களைத் தாமாகவே களிநடம் புரியச்செய்து ஒலிக்கிறது.

इदंप्रथमसंभवत्कुमति जालकूलङ्कषा मृषामतविषानलज्वलित जीवजीवातवः ।
क्षरन्त्यमृतमक्षरं यतिपुरन्दरस्योक्तयः चिरन्तनसरस्वतीचिकुरबन्धसैरन्ध्रिकाः ॥

இதம் ப்ரதம ஸம்பவத் குமதி ஜால கூலங்கஷா:
ம்ருஷா மத விஷாநல ஜ்வலித ஜீவ ஜீவாதவ : |
க்ஷரந்த் யம்ருத மக்ஷரம் யதி புரந்தரஸ்யோக்தய :
சிரந்தந ஸரஸ்வதீ சிகுர பந்த ஸைரந்த்ரிகா : || 36

36 ஸ்ரீஸூக்தி ப்ரபாவங்களை மேலும் எடுத்துரைக்கிறார். மிகவும் ப்ராசீனமான வைதிக தர்சனத்தை உபபாதிக்கும் யதீந்த்ரருடைய திவ்யஸூக்திகள், வேதத்துக்குப்புறம்பான, மிகவும் பிற்பட்ட காலத்திலுண்டான குமதிகளுடைய மதங்களை நசிக்கப்பண்ணியும், மாயாவாதமாகிற விஷாக்னியால் தவிக்கும் ஆத்மாக்களுக்கு ஜீவாதுவாயிருந்து கொண்டும், (உயிர்ப்பிக்கும் மருந்து) வேதமாகின் அளகபாரமான உபநிஷத்துக்களை சிக்குவிடுத்து அழகாகப் பின்னும் ஸைரந்த்ரிகையாகைபாகப் பணிசெய்தும், நித்யமான மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தையளிக்கின்றன.

सुधाशनसुदुर्ग्रहश्रुतिसमष्टिमुष्टिंधयः कथाहवमसौ गतान्कपटसौगतान्खण्डयन् ।
मुनिर्मनसिलक्ष्मणोमुदमुदञ्चयत्यञ्जसा मुकुन्दगुणमौक्तिकप्रकरशुक्तिभिः सूक्तिभिः ॥

ஸுதாசந ஸுதுர்க்ரஹ ச்ருதி ஸமஷ்டி முஷ்டிந்தய :
கதாஹவமஸெள கதாந் கபட ஸெளக தாந் கண்டயந் |
முநிர்மநஸி லக்ஷ்மணோ முதமுதஞ்சயத்யஞ்ஜஸா
முகுந்த குண மௌக்திக ப்ரகர சுக்திபி: ஸூக்திபி : || 37

37. இந்தச்லோகமும் எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திவைபவபரமே. ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகன் பகவான் என்று ஸ்தாபிப்பதால் பகவத் குணங்களான முத்துக்களுக்கு இவர் ஸ்ரீஸூக்திகள் முத்துச்சிப்பிபோல் உள்ளன. அமுதமுண்ணும் தேவதைகளுக்கும் நிலமில்லாத மறைகளின் உட்பொருளை கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக்கண்டு கொண்டுள்ள ஸ்வாமி கபடர்களான பௌத்தர் அத்வைதிகள் இவர்களைத்தம் ஸ்ரீஸூக்திகளால் கண்டித்து நம் மனதில் ஆனந்தத்தை வளரச்செய்கிறார்.

कपर्दिमतकर्दमं कपिलकल्पनावागुरां दुरत्ययमतीत्य तद्द्रुहिणतन्त्रमन्त्रोदरम् ।
कुदृष्टिकुहनामुखे निपततः परब्रह्मणः करग्रह विचक्षणो जयतिलक्ष्मणोऽयंमुनिः ॥

கபர்தி மத கர்தமம் கபில கல்பநா வாகுராம்
துரத்யய மதீத்ய தத் த்ருஹிண தந்த்ர மந்த்ரோதரம் |
குத்ருஷ்டி குஹநா முகே நிபதத : பரப்ரஹ்மண :
கர க்ரஹ விசக்ஷணோ ஜயதி லக்ஷ்மணோ யம் முநி : || 38

38. பரம்பொருளான புருஷோத்தமனைப் பல பெரிய ஆபத்துக்களினின்றும் ரக்ஷித்தருளினவர் எம்பெருமானார் என்கிறார். "பரை: பரிபவ: ப்ராப்தே மதநீநா தவஸ்திதி:" என்றாராம் ஒருவித்வான் எம்பெருமானைப் பார்த்து. கடக்க அரிதான சைவம் என்கிற சேற்றைக்கடந்து ஸாங்க்யருடைய அப்ராமாணிகமான மதமாகிற வலையிலிருந்து தப்பி, த்ருஹிணமதமாகிற (யோக மதம் என்பதும் இதுவே) சுழலும் யந்த்ரத்தின் மத்யத்தையும் தாண்டி குத்ருஷ்டிகளான மாயாவாதி (அத்வைதி) யுடைய குகைவாயிலில் விழுந்து கொண்டிருந்த பரப்ரஹ்மமான எம்பெருமானைக் கைகொடுத்து ஆபத்தினின்றும் விடுவிக்கும் ஸாமர்த்யம் வாய்ந்த இந்த லக்ஷ்மண முனி (ராமாநுஜர்) ப்ரகாசிக்கிறார். (விஜயஸ்ரீயோடு விளங்குகிறார்).

कणाद परिपाटिभिः कपिलकल्पना नाटकैः कुमारिल कुभाषितैर्गुरुनिबन्धनग्रन्थिभिः ।
तथागतकथाशतैस्तदनुसारिजल्पैरपि प्रतारितमिदं जगत् प्रगुणितं यतीन्द्रोक्तिभिः ॥

கணாத பரிபாடிபி: கபில கல்பநா நாடகை :
குமாரில குபாஷிதைர் குரு நிபந்தந க்ரந்த்திபி : ।
ததாகத கதாசதைஸ் ததநுஸாரி ஜல்பைரபி
ப்ரதாரிதமிதம் ஜகத் ப்ரகுணிதம் யதீந்த்ரோக்திபி : ॥ 39

39 பிறமதங்களினின்றும் இந்த உலகத்தை ரக்ஷித்த மஹோபகாரர் எம்பெருமானார் என்கிறார். தாங்கள் கெட்டது போதாதென்று லோகத்தாரையும் தாங்கள் கல்பித்த அபார்த்தங்களாலே கெடுத்தவர்கள் கணாதர், கபிலர், குமரிலர் (பட்டர்), ப்ரபாகரர், புத்தர் இவர்கள். தமது ஸ்ரீஸூக்திகளால் இவர்களை நிரஸித்து உலகத்தவருடைய க்ஷேமத்தைப் பெருக்கியவர் நம் ஸ்வாமி.

कथाकलहकौतुकग्रहगृहीतकौतस्कुतप्रथाजलधिसंप्लवप्रसनकुम्भसंभूतयः ।
जयन्ति सुधियो यतिक्षितिभृदन्ति कोपासना प्रभावपरिपक्त्रिमप्रमितभारतीसंपदः ॥

கதா கலஹ கௌதுக க்ரஹ க்ருஹீத கௌதஸ்குத-
ப்ரதா ஜலதி ஸம்ப்லவ க்ரஸந கும்ப ஸம்பூதய : ।
ஜயந்தி ஸுதியோ யதிக்ஷிதிப்ருதந்தி கோபாஸநா-
ப்ரபாவ பரிபக்த்ரிம ப்ரமிதி பாரதீ ஸம்பத : ॥ 40

40. எம்பெருமானாருடைய சிஷ்யாக்ரேஸரர்களின் பெருமையைப் பரக்க உபபாதிக்கிறார். இப்படி புறச்சமயிகள் வாதம் பண்ணுபவர்கள் எங்கே? எங்கே? என்று கடல்போல் பொங்கிவந்தாலும், ஸ்ரீபாஷ்யகாருடைய ப்ரகணிதர்களான அகஸ்த்யருக்கொப்பான சிஷ்யர்கள் (அகஸ்தியர் கடல்நீர் வற்றும்படி ஆசமனம் பண்ணியதுபோல் இக்கடலையும் உலர்த்த வல்லவர்கள் ஆழ்வான், ஆண்டான், பிள்ளான் போல்வார்) அவர்களை அடக்க வல்லவர்கள்; எம்பெருமானார் திருவடிகளில் கைங்கர்யப்ரபாவத்தால் இவர்கள் வித்யாபூர்ணர்களாய் தத்வஜ்ஞானிகளாய் ஜயசீலர்களாய் விளங்குகிறார்கள்.

यतीश्वरसरस्वतीसुरभिताशयानां सतां वहामि चरणाम्बुजं प्रणतिशालिना मौलिना ।
तदन्यमतदुर्मत ज्वलितचेतसां वादिनां शिरस्सु निहितं मया पदमदक्षिणं लक्ष्यताम् ॥

யதீச்வர ஸரஸ்வதீ ஸுரபிதாசயாநாம் ஸதாம்
வஹாமி சரணாம்புஜம் ப்ரணதி சாலிநா மௌளிநா ।
ததந்ய மத துர்மத ஜ்வலித சேதஸாம் வாதிநாம்
சிரஸ்ஸு நிஹிதம் மயா பதமதக்ஷிணம் லக்ஷ்யதாம் ॥ 41

41. எம்பெருமானாருடைய திருவடி ஸம்பந்திகளுடைய திருவடிஸம்பந்த பலத்தைத் துணைகொண்டு தற்காலமுள்ள பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளின் தலைமேல் கால்வைத்து நிரஸனம் பண்ணவல்லேன் என்கிறார். யதிராஜதிவ்யஸூக்திகளின் வாஸனை கமழும் மனத்தினரான மஹான்களுடைய திருவடித்தாமரைகளை சென்னிக்கணியாகக் கொண்ட அடியேன் எம்பெருமானார் தரிசனத்துக்குப் புறம்பான மதங்களில் துர்மானத்தால் மனதை வைத்துள்ள புறச்சமயிகள் தலைகளை என் இடதுகாலால் மிதிக்கிறேன். யாவரும் காண்க என்று வீரவாதம் பண்ணுகிறார்.

भजस्व यतिभूपतेरनिदमादिदुर्वासना कदध्वपरिवर्तनश्रम निवर्तनीं वर्तनीम्।
लभस्व हृदय स्वयं रथपदायुधानुग्रह द्रुतप्रहृतिनिस्त्रुटद्दुरितदुर्वृतिं निर्वृतिम् ॥

பஜஸ்வ யதிபூபதே ரநிதமாதி துர்வாஸநா-
கதத்வ பரிவர்தந ஶ்ரம நிவர்தநீம் வர்த்தநீம் !
லபஸ்வ ஹ்ருதய ஸ்வயம் ரத பதாயுதாநுக்ரஹ-
த்ருத ப்ரஹ்ருதி நிஸ்த்ருடத் துரித துர்வ்ருதிம் நிர்வ்ருதிம் !! 42

42. எம்பெருமானுர் தரிசனத்தில் நிலையாயிருந்து பாபமற்று ஸுகமாய் இருப்பாயாக! என்று தம் திருவுள்ளத்தை நோக்கிச் சொல்லுகிறுர். "ஓ மனமே! அநாதியாக துர்வாஸனையால் தடங்கெட்டுத் திரிவதால் உண்டான இன்னல்களைப் போக்கும்படியுள்ள செப்பனிட்ட மார்க்கமாகிற ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தைப் பற்றினுல் கைகழலாநேமியானை எம்பெருமானின் அநுக்ரஹத்தால் பாபமற்ற வாழ்ச்சி பெறுவாய்!" என்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு உபதேசிக்கிறுர்.

कुमतिविहितग्रन्थग्रन्थिप्रभूतमतान्तर ग्रहिलमनसः पश्यन्त्वल्पां यतीश्वरभारतीम् ।
विकटमुरभिद्वक्षः पीठीपरिष्करणोचितः कुलगिरितुलारोहे भावी कियानिव कौस्तुभः ॥

குமதி விஹித க்ரந்த்த க்ரந்த்தி ப்ரபூத மதாந்தர-
க்ரஹிள மநஸ: பஶ்யந்த்வல்பாம் யதீஶ்வர பாரதீம் !
விகட முரபித்வக்ஷ: பீடீ பரிஷ்கரணோசித :
குல கிரி துலாரோஹே பாவீ கியாநிவ கௌஸ்துப: !! 43

43. எம்பெருமானுர் ஸ்ரீஸூக்திகள் ஸாரதமமானவை—அதனுல் மதிக்கமுடியாத பெருமை வாய்ந்தவை என்கிறுர். இதரமதஸ்தர்கள் அநேக விஷயங்களை ஸம்பந்தாஸம்பந்தமின்றி முடித்திருப்பதால் அவர்களுடைய க்ரந்தங்கள் விஸ்தரமாயிருக்கும்; பொருளிராது. எம்பெருமானுர் ஸ்ரீ ஸூக்திகள் ஸாரமாயிருப்பதால் சிறியவை என்று சொல்லி அவமதிப்பார் சிலர். பெரிய பாராங்கல்லை தராசின் ஒரு தட்டிலும் பெரிய பெருமாள் திருமார்பை அலங்கரிக்கும் ஒப்புயர்வற்ற கௌஸ்துபத்தை ஒரு தட்டிலும் வைத்தால் எது எடை அதிகமாக இருக்கும்? (அதிக எடை இருப்பதால் பாராங்கல் உயர்ந்ததாகி விடாது என்றபடி).

स्थविरनिगमस्तोमस्थेयां यतीश्वरभारतीं कुमती फणितिक्षोभक्षीबाःक्षिपन्तु भजन्तु वा ।
रसपरिमलश्लाघा घोषस्फुटत्पुटभेदनं लवणवणिजः कर्पूरार्घं किमित्यभिमन्यते ॥

ஸ்த்தவிர நிகம ஸ்தோம ஸ்த்தேயாம் யதீஶ்வர பாரதீம்
குமதி பணிதி க்ஷோப க்ஷீபா: க்ஷிபந்து பஜந்து வா!
ரஸ பரிமள ஶ்லாகா கோஷ ஸ்ப்புடத் புடபேதநம்
லவண வணிஜ: கர்ப்பூரார்க்கம் கிமித்யபிமந்யதே !! 44

44. ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் ஸ்ரீஸூக்தியின் பெருமை மந்தமதிகளுக்கு விலமில்லை என்கிறுர். அநாதியான வேதவாக்யங்களிலுள்ள சிக்கல்களை விடுவித்துத் தெளிவாக உண்மைப்பொருளை உபபாதிக்கும் யதீச்வரருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை, புத்திகேடர்களான புறச்சமயிகளின் பேச்சுக்களால் மனக்கலக்கமடைந்து மதியிழந்தோர் கொண்டாலென்ன? விட்டாலென்ன? ஒருகுறையுமில்லை. மிகவுயர்ந்த வஸ்து என்று ஊரறிந்த கற்பூரத்தின் பெருமையை (விலையை) உப்புவிற்பவன் எப்படி அறிவான்? (மூட்டை என்னவிலை? என்றுதான் கேட்பான்)

वहतिमहिलामाद्यो वेधास्त्रयी मुखरैर्मुखैर्वरतनुतया वामोभागश्शिवस्य विवर्तते ।
तदपिपरमंतत्त्वं गोपीजनस्य वशंवदं मदनकदनैर्न क्लिश्यन्ते यतीश्वर संश्रयाः ॥

வஹதி மஹிளமாத்யோ வேதாஸ் த்ரயீ முகரைர்முகை :
வர தநுதயா வாமோ பாக: ஶிவஸ்ய விவர்த்ததே ।
ததபி பரமம் தத்த்வம் கோபீ ஜநஸ்ய வஶம்வதம்
மதநகதநைர் ந க்லிஶ்யந்தே யதீஶ்வர ஸம்ஶ்ரயா: ॥ 45

45. எம்பெருமானார் தர்சனத்தை அவலம்பித்தவர்கள் விஷயவைராக்யமுள்ளவர்களாகப் பார்க்கப்படுகிறார்கள் என்கிறார். அநாதியான வேதங்களை ஸதா உருச்சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் நான்முகனும் மனைவியை நாவில் கொண்டுளன்; சிவனுடைய இடதுபுறமே பெண்ணாய் விட்டது; பரதத்த்வமான எம்பெருமானும் கோபியர்கள் வசமாய் விட்டான். ஆனால் எம்பெருமானார் திருவடிகளைப்பற்றினவர்கள் காமனால் பீடிக்கப்படுவதில்லை. (இவர்கள் பரமவிரக்தர்களாயிருக்கிறார்கள்).

निगमपथिकच्छायाशाखी निराशमहानिधिःमहितविविधच्छात्रश्रेणीमनोरथसारथिः ।
त्रिभुवनतमः प्रत्यूषोऽयं त्रिविद्यशिखामणिः प्रथयति यतिक्ष्माभृत्पारावरीमविपर्ययाम् ॥

நிகம பதிகச்சாயா ஶாகீ நிராஶ மஹாநிதி :
மஹித விவிதச்சாத்ர ஶ்ரேணீ மநோரத ஸாரதி : ।
த்ரிபுவந தம : ப்ரத்யூஷோऽயம் த்ரிவித்ய ஶிகாமணி :
ப்ரதயதி யதிக்ஷ்மாப்ருத் பாராவரீ மவிபர்யயாம் ॥ 46

46. மேலும் யதிராஜ வைபவத்தைப் பேசுகிறார். வேதம் காட்டுகிற வழியில் ஸஞ்சரிக்குமவர்களுக்குக்குளிர்ந்த நிழல்தரும் பலகிளைகளையுடைய மரமாயிருப்பவர்; வைராக்ய சீலர்களான பெரியோர்களுக்கு பெரிய நிதியாயிருப்பவர் (பற்றிலார்பற்ற நின்றானே! என்னும்படி); (வர்ண, ஆச்ரம, ஸ்த்ரீ, புருஷ விபாகத்தினால்) பலவிதமான, பூஜிக்கத்தகுந்த சிஷ்யர்களுடைய மனங்களான ரதங்களுக்கு ஸாரதியாய் விளங்குபவர்; எல்லாவுலகங்களுடைய இருட்டையும் போக்கும் உஷஸ்போலுள்ளவர்; வைதிக ஸார்வபௌமர்; இப்படிப்பட்ட பெருமைகளுக்கு இருப்பிடமான யதிராஜர் நித்யமான ஜீவாத்ம பரமாத்ம ஸம்பந்த (சேஷ சேஷி பாவத்தை) விளக்கமுறச் செய்கிறார்.

जडमतिमुधादन्तादन्तिव्यथौषधसिद्धयः प्रमितिनिधयः प्रज्ञाशालिप्रपालनयष्टयः ।
श्रुतिसुरभयश्शुद्धानन्दाभिवर्षुकवारिदा यमगतिकथाविच्छेदिन्यो यतीश्वरसूक्तयः ॥

ஜடமதி முதா தந்தா தந்தி வ்யதௌஷத ஸித்தய :
ப்ரமிதி நிதய : ப்ரஜ்ஞா ஶாலி ப்ரபாலந யஷ்டய : ।
ஶ்ருதி ஸுரபய: ஶுத்தாநந்தாபிவர்ஷுக வாரிதா :
யம கதி கதா விச்சேதிந்யோ யதீஶ்வர ஸூக்தய: ॥ 47

47. ஸ்ரீஸூக்தி வைபவங்களை மேலும் உபபாதிக்கிறார். புத்திகேடர்களான புறச்சமயிகளுடைய பற்களில் கடியுண்டதனால் உண்டான வ்ரணத்தை ஆற்றுவதற்கு நல்லமருந்தாயும், உண்மை நன்ஞான நிதிகளாயும், அந்தஞானமான பயிரை நன்குகக்காக்கக்கூடிய முள்

வேலியாயும் (அந்த ஞானப்பயிரைவ்ருத்தி பண்ண) வேதமணங்கமழ்ந்த பரிசுத்த ஆநந்தமான மழையைப் பெய்யும் மேகங்களாயும், யமலோகம் என்ற பேச்சையே அழிப்பதாயுமுள்ள யதிராஜ திவ்யஸூக்திகள் விஜயஸ்ரீயுடன் ப்ரகாசிக்கின்றன.

प्रतिकलमिह प्रत्यक्तत्त्वावलोकनदीपिकाः यतिपरिबृढग्रन्थाश्चिन्तानिरन्तरयन्तिन : ।
अकलुषपरज्ञानौत्सुक्यक्षुधातुरदुर्दशा परिणतफलप्रत्यासीदत्फलेग्रहिंसुग्रहा : ॥

ப்ரதிகல மிஹ ப்ரத்யக் தத்த்வாவலோகந தீபிகா
யதிபரிப்ருட க்ரந்தாஸ் சிந்தாம் நிரந்தரயந்திந: ।
அகலுஷ பரஜ்ஞாநௌத்ஸுக்ய க்ஷுதாதுர துர்த்தசா-
பரிணத பல ப்ரத்யாஸீதத் ப்பலேக்ரஹி ஸுக்ரஹா: ॥ 48

48. எம்பெருமானாருடைய ஸூக்திகள் ஸுக்ரஹம்: (எளிதில் தெளிய அறியக் கூடியவை) என்கிறார். இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தில் ஜீவதத்வத்தைக் கண்டறிவதற்குச்சுடர் விளக்காயிருப்பவைகளும், பரமாத்ம தத்வத்தைப் பற்றின உண்மை ஞானம் பெறும் அவா என்ற பசியால் வாடுபவர்களுக்கு தம்கையாலேயே எட்டிப் பறிக்கும்படி பழுத்த பழங்களை (அடிக்கிளைகளையே) தரும்படியான மரம் போலுள்ளவைகளும், எளிதில் க்ரஹிக்கக் கூடிய வையாயுமுள்ள எதிராஜருடைய க்ரந்தங்கள் எங்களுக்கு ஸதா சிந்தனைக்கு விஷயமாயிருக் கின்றன.

मुकुन्दाङ्घ्रि श्रद्धाकुमुदवनचन्द्रातपनिभाः मुमुक्षामक्षोभ्यां ददतिमुनिबृन्दारकगिरः ।
स्वसिद्धान्त ध्वान्तस्थिरकुतुकदुर्वादिपरिषद्दिवाभीतप्रेक्षादिनकर समुत्थानपरुषाः ॥

முகுந்தாங்க்ரி ஸ்ரத்தா குமுத வந சந்த்ராதப நிபா:
முமுக்ஷா மக்ஷோப்யாம் தததி முநிப்ருந்தாரக கிர: ।
ஸ்வஸித்தாந்த த்வாந்த ஸ்த்திர குதுக துர்வாதி பரிஷத்
திவாபீத ப்ரேக்ஷா திநகர ஸமுத்தாந பருஷா: ॥ 49

49. ஜீவ பர யாதாத்மஜ்ஞானம் பெற்றவருக்கு பகவச்சரணாரவிந்தங்களில் பக்தியும், மோக்ஷத்தில் இச்சையும் யதிராஜ ஸ்ரீஸூக்திகள் உண்டுபண்ணுகின்றன என்கிறார். மோக்ஷப்ரதனான எம்பெருமான் திருவடிகளில் பக்தியாகிற குமுதமலர்களுக்கு நிலவொளிக்கு ஒப்பானதும், (தாமரை ஸூர்யனைக்கண்டால் மலர்வது போல் ஆம்பல் சந்த்ரனைக்கண்டு மலர்ந்து வ்ருத்திபெறும்) தங்களது மதங்களாகிற நிலையான இருளில் களிக்கும் துர்வாதிகளான ஆந்தைக்கண்களுக்கு ஸூர்யோதயம் போல் வெறுப்புண்டுபண்ணுபவையுமான யதீந்த்ரருடைய வாக்கானது மோக்ஷத்தில் நிலையான இச்சையை விளைவிக்கின்றன.

निराबाधा बोधायनफणितिनिष्यन्द सुभगाःविशुद्धोपन्यासव्यतिभिदुर शारीरकनयाः ।
अकुण्ठैः कल्पन्ते यतिपतिनिबन्धा निजमुखैः अनिद्राणप्रज्ञारसधमनिवेधायसुधियाम् ॥

நிராபாதா போதாயந பணிதி நிஷ்யந்த ஸுபகா
விஸுத்தோபந்யாஸ வ்யதிபிதுர ஸாரீரக நயா: ।
அகுண்ட்டை: கல்பந்தே யதிபதி நிபந்தா நிஜமுகை:
அநித்ராண ப்ரஜ்ஞா ரஸதமநிவேதாய ஸுதியாம் ॥ 50

50. எம்பெருமானாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் வித்வான்களுக்கு ஆநந்தம் விளைவிப்பவை என்கிறார். (முன்னுக்குப்பின்) முரண்பாடு ஏதுமின்றி இருப்பவையும், பகவத்போதாயந க்ருதமான வ்ருத்திக்ரந்தத்தைத்தழுவியபடியால் தெளிவுற்றதாயிருப்பவையும், குற்றம் குறைகூற முடியாதபடியான உபபாதனங்களால் விளங்குகின்ற, அதிகரணநிபந்தங்கள் (ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் விஷயங்களைப் பாகுபடுத்தி யுரைத்தல்) உள்ள யதிராஜ ஸ்ரீஸூக்திகள் நன்றாக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ப்ரதான அர்த்தங்களுள்ளவைகளாய் வித்வான்களுடைய மலர்ந்த ஞானத்துக்கு ரஸம் விளைவிக்கவல்லவையாய் அமைந்துள்ளன.

विकल्पाटोपेन श्रुतिपथमशेषं विघटयन्यदृच्छानिर्दिष्टे यतिनृपतिशब्दे विरमति ।
वितण्डाहं कुर्वत् प्रतिकथक वेतण्ड पृतनावियात व्यापार व्यतिमथनसंरम्भकलहः ॥

விகல்பாடோபேந ஶ்ருதிபத மஶேஷம் விகடயந்
யத்ருச்சா நிர்திஷ்டே யதி ந்ருபதி ஶப்தே விரமதி ।
விதண்டாஹங்குர்வத் ப்ரதிகதக வேதண்ட ப்ருதநா-
வியாத வ்யாபார வ்யதிமதந ஸம்ரம்ப கலஹ: ॥ 51

51. எம்பெருமானாரின் ஸ்ரீஸூக்திப்ரபாவத்தை மற்றுமொரு படியால் விளக்குகிறார். சோபானமான வழியை, தம்மிஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்து யானைகள் பாழ்படுத்துமாப்போல மனம் போனபடி கூச்சலிடுவதால் வேதமார்க்கத்தைப் பாழ்படுத்தும் துர்வாதிகள் தமது துர்வாதங்களால் பரஸ்பரம் ஜெயிப்பதற்காக விளைவிக்கும் கலகமானது யதிராஜ ஸ்ரீஸூக்திகளின் சப்தங்களை யாத்ருச்சிகமாகக் கேட்டால்கூடத் தானே அடங்கிவிடும். எதிராஜர் பேரைச் சொன்னாலும் அடங்கிவிடும் என்னவுமாம்.

प्रतिष्ठा तर्काणां प्रतिपदमृचां धामयजुषांपरिष्कारस्साम्नां परिपणमथर्वाङ्गिरसयोः ।
प्रदीपस्तत्वानां प्रतिकृतिरसौ तापसगिरां प्रसत्तिं संवित्तेः प्रदिशति यतीशान फणितिः ॥

ப்ரதிஷ்ட்டா தர்க்காணாம் ப்ரதிபதம்ருசாம் தாமயஜுஷாம்
பரிஷ்கார: ஸாம்நாம் பரிபண மதர்வாங்கிரஸயோ: ।
ப்ரதீபஸ் தத்வாநாம் ப்ரதிக்ருதிரஸௌ தாபஸ கிராம்
ப்ரஸித்திம் ஸம்வித்தே: ப்ரதிஶதி யதீஶாந பணிதி: ॥ 52

52. எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திகள் தமது ஞானத்துக்குத் தெளிவை அளிக்க வேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். ஸகலவேதங்களையும் அநுஸரித்துப் பொருள் கண்டவையும், நாமறிய வேண்டிய தத்வங்களை ப்ரகாசிப்பவைகளும், மஹர்ஷிகளுடைய வாக்கை ப்ரதிபலிப்பது போலுள்ளவையுமான ஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்திகள்தாம் நமது ஞானத்துக்குத் தெளிவை அநுக்ரஹிக்க வேண்டும்.

हतावद्येहृद्ये हरिचरणपङ्केरुहयुगे निबध्नन्त्यैकान्त्यं किमपि यति भूभृत्फणितयः ।
शुनासीरस्कन्दद्रुहिणहर हेरंबहुतभुक् प्रभेशादि क्षुद्रप्रणति परिहारप्रतिभुवः ॥

ஹதாவத்யே ஹ்ருத்யே ஹரி சரண பங்கேருஹ யுகே
நிபத்நந்த்யைகாந்த்யம் கிமபி யதி பூப்ருத்ப்பணிதய: ।
ஶுநாஸீர ஸ்கந்த த்ருஹிண ஹர ஹேரம்ப ஹுதபுக்-
ப்ரபேஶாதி க்ஷுத்ர ப்ரணதி பரிஹார ப்ரதிபுவ: ॥ 53

53. யதிராஜ ஸ்ரீஸூக்திகள் எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளில் ஐகாந்த்ய பக்தியை உண்டுபண்ணுகின்றன என்கிறார். குற்றமற்றவைகளும் இன்பம் விளைவிப்பவைகளாயுமுள்ள எம்பெருமானாருடைய வாக்விசேஷமானவை சிவன், அயன், இந்திரன், கந்தன், கரிமுகன், அக்னி, ஸூர்யாதி ஸகல பகவச்சேஷமான தேவதைகளிடத்தில், (ஸ்வாமீத்வ புத்தி கொண்டு) வணக்கம் செலுத்துவதைப் பரிஹரிப்பதில் மிகஸமர்த்தங்களாயிருந்து, எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளில் ஐகாந்த்ய பக்தியை உண்டு பண்ணவல்லனவாயுள்ளன. (ஸர்வஸ்மாத்பரனையும் மோக்ஷப்ரதனையுமுள்ள எம்பெருமானிருக்க தேவதாந்தரபஜனம் பண்ணிக் கெடாதீர்கள் என்றபடி)

यथाभूतस्वार्था यतिनृपतिसूक्तिर्विजयते सुधासन्दोहाब्धिःसुचरित विपक्ति ः श्रुतिमताम् ॥
कथाद्प्यत् कौतस्कुतकलह कोलाहलहत त्रिवेदीनिर्वेदप्रशमन विनोदप्रणयिनी ॥

யதாபூத ஸ்வார்த்தா யதி ந்ருபதி ஸூக்திர் விஜயதே
ஸுதா ஸந்தோஹாப்தி: ஸுசரித விபக்தி: ஶ்ருதிமதாம் ।
கதா த்ருப்யத் கௌதஸ்குத கலஹ கோலாஹல ஹத-
த்ரிவேதீ நிர்வேத ப்ரஶமந விநோத ப்ரணயிநீ ॥ 54

54. எம்பெருமானாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் வைதிகர்களின் ஸுக்ருதபலன் என்கிறார். வேதங்களை பரமப்ரமாணமாகக் கொண்ட வைதிகர்களின் ஸுக்ருதமே வடிவாயுள்ளவைகளும், உண்மைப்பொருளை உணர்விப்பதால் அமுதமயமான கடல்போலுள்ளவைகளும், செறுக்குற்று துர்வாதம் பண்ணும் புறச்சமயிகளுடைய அட்டஹாஸங்களாலே துயருற்ற வேதங்களின் துயரத்தைப்போக்கடிப்பதிலேயே நோக்குடைய ஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்திகள் விஜயஸ்ரீயுடன் விளங்குகின்றன.

श्रुतिश्रेणीचूडापद बहुमते लक्ष्मणमतेस्वपक्षस्थान् दोषान्वितथ मतिरारोपयति यः ।
स्वहस्तेनोत्क्षिप्तैस्सखलु निजगात्रेषु बहुलं गलद्भिर्जम्बालैः गगनतलमालिम्पति जडः ॥

ஶ்ருதி ஶ்ரேணீ சூடாபத பஹுமதே லக்ஷ்மண மதே
ஸ்வ பக்ஷஸத்தாந் தோஷாந் விதத மதிராரோபயதி ய: ।
ஸ்வஹஸ்தேநோத்க்ஷிப்தை: ஸகலு நிஜகாத்ரேஷு பஹுளம்
களத்பிர் ஜம்பாலைர் ககநதல மாலிம்பதி ஜட: ॥ 55

55 எம்பெருமானார் தரிசனத்தில் குறை சொல்லுபவர் தாமே தமக்கு இழுக்கைத் தேடிக்கொள்கின்றனர் என்கிறார். வேதங்களுடைய உச்சி என்னும்படியான உபநிஷத்துக்களுக்கு அபிமதமாயிருக்கும் எம்பெருமானார் தரிசனத்தில் புத்திகெட்டவனான எவன் தோஷங்களை ஏறிட்டுச் சொல்கிறானோ அந்த ஜடப்ராயனானவன் ஆகாயத்தில் சேற்றைப் பூசுவதாக எறிய அது முழுவதும் தன் மேலேயே விழுவதால் தன்னையே சேற்றால் பூசிக்கொள்கிறான்.

निरालोके लोके निरुपधिपरस्नेह भरितो यतिक्ष्माभृद्दीपो यदि न किल जाज्वल्यत इह ।
अहङ्कारध्वान्तं विजहति कथङ्कारमनघाः कुतर्कव्यालौघं कुमतिमत पातालकुहरम् ॥

நிராலோகே லோகே நிருபதி பர ஸ்நேஹ பரித:
யதி க்ஷ்மாப்ருத் தீபோ யதி ந கில ஜாஜ்வல்யத இஹ ।
அஹங்கார த்வாந்தம் விஜஹதி கதங்காரமநகா:
குதர்க்க வ்யாளௌகம் குமதி மத பாதாள குஹரம் ॥ 56

56. எம்பெருமானார் சுடர்விட்டுப்ரகாசிக்கும் தீபமாயிருக்கிறார் என்கிறார். இருளடைந்த இவ்வுலகில் எம்பெருமான் நிர்ஹேதுக க்ருபை என்ற எண்ணெயினால் நிரம்பிய எம்பெருமானார் என்ற தீபம் ஒளிவிட்டு ப்ரகாசியாவிடில் ஜந்துக்கள் குதர்க்கங்களான பாதாளகுழையை எப்படி அண்டாமல் விலகுவார்கள்?

यतिक्ष्माभृत् दृष्टं मतमिहनवीनं तदपिकिं? ततः प्रागेवान्यद्वद तदापिकिंवर्णनिकषे? ।
निशांयन्तां यद्वा निजमतितिरस्कार विगमात् निगान्तष्टङ्कद्रमिडगुहदेवप्रभृतयः ॥

யதி க்ஷ்மாப்ருத் த்ருஷ்டம் மதமிஹ நவீநம் ததபி கிம்
தத: ப்ராகேவாந்யத் வத ததபி கிம் வர்ண நிகஷே ।
நிசாம்யந்தாம் யத்வா நிஜமதி திரஸ்கார விகமாத்
நிகாந்தஷ் டங்க த்ரமிட குஹதேவ ப்ரப்ருதய: ॥ 67

57. எம்பெருமானார் வளர்த்த இந்தத்தரிசனம் நூதனம் என்பரேல் அதனால் குறையொன்றுமில்லை என்கிறார். இப்புவியில் எம்பெருமானாரால் வளர்க்கப்பட்ட இந்த ஸித்தாந்தமானது நவீனம் (என்று சிலர் சொல்வரேல்) அதனால் என்ன குறை? இதைவிட சங்கராதி மதங்கள் தொன்மை வாய்ந்தவை என்பதனால் என்ன பெருமை? (புராணமித்யேவ நஸாது ஸர்வம் என்ற காளிதாஸ வசனத்தை ஸ்மரிக்கவும்) உரைகல்லில் உரைத்துப் பார்த்தால் தெரியும். மேலும் இந்த விசிஷ்டாத்வைத மதத்தை ப்ராசீன காலத்திலேயே பரமார்த்தநிப்பித்த டங்கர், த்ரமிடபாஷ்யகாரர், குஹதேவர் போலவர் தெளிந்த ஞானமுடையவரன்றோ?

सुधासारं श्रीमद्यतिवरभुवः श्रोत्रकुहरे निषिञ्चन्तिन्यञ्चन्निगमगरिमाणः फणितयः ।
यदास्वादाभ्यासप्रचयमहिमोल्लासितधियां सदास्वाद्यं काले तदमृतमनन्तं सुमनसाम् ॥

ஸுதாஸாரம் ஸ்ரீமத்யதிவர புவ: ச்ரோத்ர குஹரே
நிஷிஞ்சந்தி ந்யஞ்சந் நிகம கரிமாண: ப்பணிதய: ।
யதாஸ்வாதாப்யாஸ ப்ரசய மஹிமோல்லாஸித தியாம்
ஸதாஸ்வாத்யம் காலே ததம்ருத மநந்தம ஸுமநஸாம் ॥ 68

58, மறுபடியுமொருகால் யதிராஜஸ்ரீஸூக்தி வைபவத்தைப் பேசுகிறார். செல்வச் சீமானை இளையாழ்வாரிடம் (யதிராஜரிடம்) அவதரித்துப் பரவும் வேதாந்த விழுப்பொருள்களான ஸ்ரீஸூக்திகள் தமது காதுகளில் பெருக்கும் அம்ருத தாரையின் அநுபவங்களால் மலரப்பெற்ற ஞானத்தையுடைய வித்வான்களுக்கு அவை நித்யமாக அநுபவிக்கத் தகுந்தவையாகவும் அளவிடமுடியாத ஆநந்தம் விளைவிப்பவைகளாகவும் ஆகின்றன.

यतिक्षोणी भर्तुर्यदिदमनिदंभोग जनताशिरःश्रेणीजुष्टंतदिह दृढबन्धं प्रभवति ।
अविद्यारण्यानीकुहरविहरन्मामकमनः प्रमाद्यन्मातङ्गप्रथमनिगलं पादयुगलम् ॥

யதி க்ஷோணீபர்த்துர் யதிதமநிதம் போக ஜநதா-
ஶிர: ஶ்ரேணீ ஜுஷ்டம் ததிஹ த்ருடபந்தம் ப்ரபவதி ।
அவித்யாரண்யாநீ குஹர விஹரந் மாமக மந:
ப்ரமாத்யந் மாதங்க ப்ரதமநிகளம் பாத யுகளம் ॥ 69

59. எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தமே உத்தாரகம் என்கிறார். எந்த யதிஸார்வபௌமருடைய திருவடிகள் ஐச்வர்யாதிகளில் பற்றில்லாத பெரியோர்களுடைய சிரங்களால் வணங்கப்பட்டு, அவித்யையாகிற (அஜ்ஞானமகிற) பெருங்காட்டில் விளையாடித்திரியும் அடியேன் மனதாகிற மதயானையைப்பிடித்துக்கட்டும் சங்கிலியாக ஆகுமோ அத்திருவடிகள் இவ்வுலகத்தவர்க்குத் இடமான ஸம்பந்தமுடையதாக விளங்கவேண்டும்.

सवित्रीमुक्तानां सकलजगदेनः प्रशमनीगरीयोभिस्तीर्थैरुपचितरसायामुन मुखैः ।
निरुच्छेदा निम्नेतरमपि समाप्लावयति मां यदृच्छा विक्षेपाद्यतिपतिदयादिव्यतटिनी ॥

ஸவித்ரீ முக்தாநாம் ஸகல ஜகதேந: ப்ரஶமநீ
கரீயோபிஸ் தீர்த்தைருபசித ரஸா யாமுந முகை: ।
நிருச்சேதா நிம்நேதரமபி ஸமாப்லாவயதி மாம்
யத்ருச்சா விக்ஷேபாத் யதிபதி தயா திவ்ய தடிநீ ॥ 60

60. காரேய் கருணை யிராமாநுசரின் அருளின் தன்மையைக் கண்டு வியக்கிறார். யதிராஜரின் கருணை வெள்ளத்தை சமத்காரமாக வர்ணிக்கிறார். (மோக்ஷஸாம்ராஜ்யம் இவரிட்ட வழக்காயிருக்கையால்) முக்தர்களுக்கு தோற்றுவாயாகவும், ஸகல சேதனரின் பாபங்களைப் போக்குவதாகவும், ஆளவந்தார் முதலான ஆசார்யச்ரேஷ்டர்களால் விருத்தி பண்ணப்பட்ட பெருமையுடையதுவ், கடங்கலில்லாமல் பெருகுவதாயுமுள்ள இந்த யதிராஜருடைய க்ருபையானது கர்வம் கொண்ட என்னையும் (அதனால் உயர்ந்த இடத்தில் உள்ள என்னை) நிர்வ்யாஜமாக ஊறிப்பாய்ந்து ஆட்கொண்டுவிட்டது.

चिन्ताशेषदुरर्थदन्तुरवचः कन्थाशतग्रन्थिला
सिद्धान्ता न समिन्धते यतिवरग्रन्थानुसन्धायिनि ।
मुक्ताशुक्ति विशुद्ध सिद्धतटिनीचूडालचूडापदः
किं कुल्यांकलयेतखण्डपरशुर्मण्डूकमञ्जूषिकाम् ॥

சிந்தாஶேஷ துரர்த்த தந்துர வச: கந்த்தாஶத க்ரந்த்திலா
ஸித்தாந்தா ந ஸமிந்ததே யதிபதி க்ரந்த்தாநுஸந்த்தாயிநி ।
முக்தா ஶுக்தி விஶுத்த ஸித்த தடிநீ சூடால சூடாபத:
கிம் குல்யாம் கலயேத கண்ட பரஶுர் மண்டூக மஞ்ஜூஷிகாம் ॥ 61

61. நற்பொருள் செறிந்தவைகளான எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திகளை அநுபவிக்கப் பெற்றவர்கள் மற்ற க்ரந்தங்களைக் கண்ணெடுத்தும் பாரார் என்கிறார். யதிவரனார் ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸதா அநுஸந்திப்பவருக்கு, புத்திகேடு உண்டாக்குவதையே குறிக்கோளாகக்கொண்டு அபார்த்தங்கள் நிறைந்த கந்தல் மூட்டைகளான இதரமத க்ரந்தங்கள் விஷயமாகவே தோன்றாது (முத்துச்சிப்பிகள் இதனிடம் நிறைய இருப்பதால்) உயர்ந்த கங்கையை சிரத்தில் அலங்காரமாகக் கொண்ட அரன், தவளைகள் நிறைந்த ஒரு கால்வாயைத் தலையில் தாங்க விரும்பமாட்டானல்லவா?

वन्दे तं यमिनां धुरन्धरमहं मानान्धकारद्रुहा
पन्थानं परिपन्थिनां निजदृशारुन्धानमिन्धानया ।
दत्तं येन दयासुधाम्बुनिधिना पीत्वा विशुद्धं पयः
काले नः करिशैलकृष्णजलदः काङ्क्षाधिकं वर्षति ॥

வந்தே தம் யமிநாம் துரந்தரமஹம் மாநாந்தகார த்ருஹா
பந்தாநம் பரிபந்திநாம் நிஜத்ருஶா ருந்தாந மிந்தாநயா ।
தத்தம் யேந தயா ஸுதாம்புநிதிநா பீத்வா விஶுத்தம் பய:
காலே ந: கரிஶைல க்ருஷ்ண ஜலத: காங்க்ஷாதிகம் வர்ஷதி ॥ 62

62 பரமதயாளுவான எம்பெருமானாரை அடிபணிகிறேனென்கிறார். எந்த அருட்கடலான எம்பெருமானாராலே ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட தூய்மை படைத்த திருமஞ்சனத்தை (நீரை) பருகி, அத்திகிரியின் உச்சியிலுள்ள கருங்கொண்டாலானது (பேரருளாளன்) நமக்கு உசித காலத்தில் வேண்டுமவற்றையெல்லாம் தாராளமாகப் பொழியுமோ, அஹங்காரமான இருளைப் போக்குபவரும், சத்ருக்களுடைய மதங்களைத் தன் கண்பார்வையாலே (பார்த்தான் அறு சமயங்கள் பதைப்ப என்னும்படி) மண்ணுமண்ணும்படி செய்பவருமான அந்த யதிகட்கிறைவனை ஸ்வாமியை அடிபணிகிறேன்.

काषायेण गृहीत पीतवसना दण्डैस्त्रिभिर्मण्डिता
सामूर्तिर्मुरमर्दनस्य जयति त्रैय्यन्तसंरक्षिणी ।
यत्प्रख्यापिततीर्थ वर्धितधियामभ्यस्यतां यद्गुणान्
आसिन्धोरनिदंप्रदेशनियता कीर्तिः प्रजागर्ति नः ॥

காஷாயேண க்ருஹீத பீத வஸநா தண்டைஸ் த்ரிபிர் மண்டிதா
ஸா மூர்த்திர் முரமர்தநஸ்ய ஜயதி த்ரய்யந்த ஸம்ரக்ஷிணீ ।
யத் ப்ரக்க்யாபித தீர்த்த வர்த்திததியாமப்யஸ்யதாம் யத்குணாந்
ஆ ஸிந்தோரநிதம் ப்ரதேஶ நியதா கீர்த்தி: ப்ரஜாகர்த்தி ந: ॥ 63

63. எம்பெருமானாருடைய கீர்த்தி ப்ரபாவங்களையும் திவ்யமங்களவிக்ரஹம் சோபையையும் ஏற்றிப் பேசுகிறார். எம்பெருமானாராலே ப்ரகாசிக்கப்பெற்ற ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தால் விளக்கமுறச் செய்யப்பட்ட புத்தியையுடையவரான அடியோங்களுக்கு ஸ்வாமியின் குணாநுபவம் பண்ணுவதால் அவருடைய எங்கும் பரவிய (ஸமுத்ரபர்யந்தம் பரவிய) கீர்த்தி நெஞ்சுக்கு விஷயமாகிறது. அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாருடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹம் காஷாயமான பீத வஸ்த்ரத்தாலும் (கையிலேந்திய) த்ரிதண்டத்தாலும் எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹம் போல் சோபையுடன் விளங்கா நின்றது. பல்லாண்டு பல்லாண்டு.

लिप्से लक्ष्मणयोगिनः पदयुगं रथ्यापरागच्छटा
रक्षारोपणधन्यसूरिपरिषत्सीमन्तसीमान्तिकम् ।
भिक्षापर्यटन क्षणेषु बिभरां चक्रे गलत्किल्बिषा
यद्विन्यासमिषेण पद्ममकरीमुद्रां समुद्राम्बरा ॥

லிப்ஸே லக்ஷ்மண யோகிந: பதயுகம் ரத்யா பராகச்சடா
ரக்ஷாரோபண தந்ய ஸௌரி பரிஷத் ஸீமந்த ஸீமாந்திகம் ।
பிக்ஷா பர்யடந க்ஷணேஷு பிபராஞ் சக்ரே களத் கில்பிஷா
யத் விந்யாஸ மிஷேண பத்ம மகரீ முத்ராம் ஸமுத்ராம்பரா ॥ 64

64. எம்பெருமானாருடைய திருவடித்தாமரைகளுக்குத் தாம் எப்போதும் அனுக்கராக வேண்டுமென ப்ராத்திக்கிறார். கடலைத் துகிலாகக் கொண்ட இந்த பூமியானது, மாதுகரத்துக்காக எழுந்தருள்வது போன்ற ஸமயங்களில் ஸ்வாமியினுடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தால் திருவடி ரேகைகளால் முத்ரிக்கப்பெற்று ஸகல தோஷங்களும் விலக்கப்பெற்று தூய்தாய் விளங்குகிறது. திருவடிகளுக்கு ரக்ஷையான பாதுகைகளைத் தங்கள் சிரஸ்ஸில் தாங்குவதால் புண்ணியர்களான மஹான்களுக்கு ஸ்வாமி திருவடிகள் அணித்தாயுள்ளன. அடியேனுக்கும் அப்படியே ஆகவேணும்.

नानातन्त्रविलोभितेन मनसानिर्णीत दुर्नीतिभिः
कष्टंकुत्सितदृष्टिभिर्यतिपते रादेशवैदेशिकैः ।
व्यसोहासपदीकृतः परिहृतप्राचेतस श्चेतसः
क्लृप्तःकेलिशुकश्शुकः स च मुधाबाधायबोधायनः ॥

நாநா தந்த்ர விலோபிதேந மநஸா நிர்ணீத துர்நீதிபி:
கஷ்டம் குத்ஸித த்ருஷ்டிபிர் யதிபதே ராதேஶ வைதேஶிகை: ।
வ்யாஸோ ஹாஸபதீ க்ருத: பரிஹ்ருத; ப்ராசே தஸஶ் சேதஸ:
க்லுப்த: கேளி ஶுக: ஶுக: ஸ ச முதா பாதாய போதாயந: ॥ 65

65. பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளைப் பரிஹாஸப் பேச்சால் ஏளனம் பண்ணுகிறார். (வேதாந்தார்த்தங்களை ஸரியாக க்ரஹிக்க யோக்யதையில்லாதவர்களுடைய) பல பல க்ரந்தங்களால் கலக்கமுற்றுத் தெளிவில்லாத புத்தியுடையவர்களால் நிர்ணயிக்கப்பெற்றதால் நீதியற்ற நெறியுடையவர்களும் யதிராஜருடைய உபதேசங்களுக்குப் புறம்பானவர்களுமான குத்ருஷ்டிகள் வ்யாஸமஹரிஷியை பரிஹாஸத்துக்குள்ளாக்கினர்; வால்மீகி முனிவரை மூடராக்கி விட்டனர். சுகப்ரஹ்மத்தை ஒரு விளையாட்டுக்கிளியாக்கி விட்டனர்; யசஸ்வியான பகவத்போதாயனருடைய ஞானத்தையும் வ்யர்த்தமாக்கி விட்டனர், அந்தோ! பரிதாபம்!

अध्यातिष्ठतिमामिका मतिरसावाजन्मराजन्वती
पत्यासंयमिनामनेनजगता मत्याहितच्छेदिना ।
यत्सारस्वतदुग्ध सागरसुधा सिद्धौषधा स्वादिनां
प्रस्वापाय न बोभवीति भगवन्मायामहायामिनी ॥

அர்த்தயா திஷ்ட்டதி மாமிகா மதிரஸாவாஜந்ம ராஜந்வதீ
பத்யா ஸம்யமிநா மநேந ஜகதாமத்யாஹிதச்சேதிநா ।
யத் ஸாரஸ்வத துக்த ஸாகர ஸுதா ஸித்தௌஷ தாஸ்வாதிநாம்
ப்ரஸ்வாபாய ந போபவீதி பகவந்மாயா மஹாயாமிநீ ॥ 66

66. எம்பெருமானாருடைய ப்ராஸதமடியாகத் தமது சித்தம் கட்டுப்பாடுடன் உண்மைப்பொருள் செறிந்து விளங்குகிறதென்கிறார். பாற்கடலைக்கடைந்து பெற்ற அம்ருதம போன்ற ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்திகளான ஸித்தௌஷதத்தை உண்டவர்களுக்கு "மமமாயா துரத்

யயா" என்னும்படியான பகவானுடைய மாயையான நீண்ட இரவானது "அநாதிமாயயா ஸுப்த:" என்கிறபடி தூக்கத்துக்குக் காரணமாவதில்லை. பரோபகாரகரான இந்த எம்பெருமானாருளால் பிறப்பு முதலே என் புத்தி (கட்டின்றித்திரியாமல் ராஜாவை அநுஸரித்து நடக்கும் ப்ரஜைபோல கட்டுப்பாட்டுடன்) ருஜுவாகவுள்ளது.

शुद्धादेशवशंवदीकृतयति यक्षोणीशवाणीशत
प्रत्यादिष्टबहिर्गतिःश्रुतिशिरः प्रासादमासीदति ।
दुग्धोदन्वदपत्यसन्निधिसदासमोद दामोदर
श्लक्ष्णालोकनदौर्ललित्यललितोन्मेषा मनीषा मम ॥

ஶுத்தாதேஶ வஶம்வதீக்ருத யதி க்ஷோணீஶ வாணீஶத
ப்ரத்யாதிஷ்ட பஹிர்கதி: ஶ்ருதி ஶிர: ப்ராஸாதமாஸீததி ।
துக்தோதந்வ தபத்ய ஸந்நிதி ஸதா ஸாமோத தாமோதர-
ஶ்லக்ஷ்ணாலோகந தௌர்லலித்ய லலிதோந்மேஷா மநீஷா மம ॥ 67

67. ஸதாசார்யோபதேசத்தினால் பெற்ற யதிராஜ ஸ்ரீஸூக்திகள் ஶ்ரிய:பதியான எம்பெருமானருளைப் பெறுவித்து அடியேன் மனதை அவனையே அநுபவிக்கும்படி பண்ணின என்கிறார். தூய்யமதிபெற்ற ஸதாசார்யாநுக்ரஹத்தாலே கையில் கனியென்ன வசப்பட்டவையும், பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை மாளப்பண்ணியவையுமான எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திகள் என் மனதில் நிரம்பியுள்ளன; ஸமுத்ரோத்பவையான பெரியபிராட்டி அகலகில்லேனிறையும் என்று நித்யமாய்த் தன்னிடம் இருப்பதால் ஆநந்திக்கும் எம்பெருமானுடைய குளிர்ந்த கடாக்ஷத்தால் மலர்ந்த என்னுடைய புத்தியானது "ச்ருதிசிரஸிவிதீப்தே" என்கிறபடி வேதத்தினுச்சியை (வேதாந்தப்ரதிபாத்யனான எம்பெருமானை) அடைகிறது.

आस्तांनाम यतीन्द्रपद्धतिजुषामाजानशुद्धामतिः
तच्चाव्याजविदग्धमुग्धमधुरंसारस्वतंशाश्वतम् ।
को वा चक्षुरुदञ्चयेदपिपुरः साटोपतर्कछटा
शास्त्राशास्त्रि विहारसंभृतरणास्वादेषु वादेषुनः ॥

ஆஸ்தாம் நாம யதீந்த்ர பத்ததி ஜுஷாமாஜாந ஶுத்தா மதி:
தச்சாவ்யாஜ விதக்த முக்த மதுரம் ஸாரஸ்வதம் ஶாஶ்வதம் ।
கோ வா சக்ஷுருதஞ்சயேதபி புர : ஸாடோப தர்க்கச்சடா
ஶாஸ்த்ர ஶாஸ்த்ரி விஹார ஸம்ப்ருத ரணாஸ்வாதேஷு வாதேஷு ந: ॥ 68

68. நல்ல ஆயுத பலமுள்ளவன் எதிர்த்துப் போராடமுடியாதவனாய் எப்படி இருப்பானோ அப்படி எம்பெருமானார் ஸித்தாந்தத்தை அவலம்பித்த நான தர்க்க பலத்தினால் எதையும் ஸாதிக்க வல்லேன். என் எதிரில் யார் வாதத்திற்கு நிற்க முடியும்? என்கிறார். ராமாநுஜஸித்தாந்தத்தைப்பற்றி ஒழுகுபவருக்கு பிறப்பு முதலாக தீதற்ற ஞானம வாழ்ச்சி பெறுமாக; பொருள் செறிந்ததாகவும், அழகாகவும் ரஸகனமாகவும், நித்யமாயிருப்பவைகளாகவும் அவர்களுடைய வாக்விந்யாஸங்கள் வாழ்ச்சி பெறுமாக; படாடோபத்துடன் கூடிய யுக்தி வாதங்களாகிற ஆயுதங்கள்கொண்டு வாதப்போர் என்ற விளையாட்டில் மகிழ்ச்சியுறும் என்முன் எதிர்விழி கொடுத்து நிற்க எவன் வல்லவன்?

पर्याप्तं पर्यचैषं कणचरणकथा माक्षपादं शिशिक्षे
मीमांसामांसलात्मा समजनिषि मुहुस्साङ्ख्ययोगौ समाख्यम् ।
इत्थं तैस्तैर्यतीन्द्र त्रुटितबहुमृषातन्त्रकान्तारपान्थैः
अन्तर्मोहक्षपान्धैरहह किमिह नश्चिन्तनीयं तनीयः ॥

பர்யாப்தம் பர்யசைஷம் கணசரண கதா மாக்ஷபாதம் ஶிஶிக்ஷே
மீமாம்ஸா மாம்ஸலாத்மா ஸமஜநிஷி முஹு: ஸாங்க்ய யோகௌ ஸமாக்யம் ।
இத்தம் தைஸ்தைர் யதீந்த்ர த்ருடித பஹு ம்ருஷா தந்த்ர காந்தார பாந்த்தை:
அந்தர்மோஹ க்ஷபாந்தை ரஹஹ கிமிஹ நஶ் சிந்தநீயம் தநீய: ॥ 69

69. சாக்கியம் கற்றேரும் சமணங்கற்றேரும் சங்கராஞராக்கிய ஆகம நூலாராய்ந்தோம் என்கிற கணக்கில் கணாத, கௌதம, மீமாம்ஸக, ஸாங்க்ய, யோக மதங்களை வேண்டிய அளவு அவ்வவற்றில் உயர்ந்த பாண்டித்யம் பெறுமளவுக்கு) கற்றுள்ளேன். ஆயினும் எம்பெருமாஞரால் முறியடிக்கப்பட்ட பலபல பொய்ச்சமயங்களாகிற காட்டில் அஜ்ஞான இருளால் குருடர்களாக அலைந்து திரியுமவர்களிடம் நமக்கு ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை.

गाथाताथागतानां गलति गमनिका कापिली कापि लीना
क्षीणा काणादवाणी द्रुहिणहरगिरस्सौरभं नारभन्ते ।
क्षामा कौमारिलोक्तिर्जगति गुरुमतं गौरवाद्दूरवान्तं
का शङ्का शङ्करादेर्भजति यतिपतौ भद्रवेदीं त्रिवेदीम् ॥

காதா தாதாகதாநாம் களதி கமநிகா காபிலீ க்வாபி லீநா
க்ஷீணா காணாத வாணீ த்ருஹிண ஹர கிர: ஸௌரபம் நாரபந்தே ।
க்ஷாமா கௌமாரிலோக்திர் ஜகதி குருமதம் கௌரவாத் தூரவாந்தம்
கா ஶங்கா ஶங்கராதேர் பஜதி யதிபதௌ பத்ரவேதீம் த்ரிவேதீம் ॥ 70

7. எம்பெருமாஞர் மூன்றுவிதமான ச்ருதிகளான ஸிம்ஹாஸத்தில் வீற்றிருப்பதைக் கண்ட மாத்ரத்திலேயே இதர மதங்கள் தாமே நசித்துப் போயினவென்கிறார். பௌத்தர்களுடைய பாட்டுக்கள் அடங்கின. கபிலர் காட்டின வழி எங்கோ சென்று மறைந்தது. கணுதனுடைய குரல் ஓய்ந்துவிட்டது. நான்முகன் அரன்பற்றிய பேச்சின் வாஸனைகூட தெரியவில்லை. குமரிலபட்டருடைய பேச்சுக்களும் ஒடுங்கின. ப்ரபாகரமதம் மதிப்புள்ள இடத்திலிருந்து வெகுதூரம் சென்றுவிட்டது. மற்ற சங்கராதிகளுடைய மதங்களைப்பற்றி சொல்ல வேண்டுமோ? (ஸந்தேஹமே வேண்டாம். அதுவுமழிந்தது என்றபடி).

विष्वग्व्यापिन्यगाधे यतिनृपति यशः संपदेकार्णवेऽस्मिन्
श्रद्धाशुद्धावगाहैः शुभमतिभिरसौ वेङ्कटेशोऽभिषिक्तः ।
प्रज्ञादौर्जन्यगर्जत् प्रतिकथकवचस्तूलवातूलवृत्त्या सत्त्या
सारवत्या समतनुत सतां प्रीतिमेतां समेताम् ॥

விஷ்வக் வ்யாபிந் யகாதே யதிந்ருபதி யஶ: ஸம்பதேகார்ணவே ஸ்மிந்
ஶ்ரத்தா ஶுத்தாவகாஹை: ஶுபமதிபிரஸௌ வேங்கடேஶோऽபிஷிக்த: ।
ப்ரஜ்ஞா தௌர்ஜந்ய கர்ஜத் ப்ரதிகதக வசஸ் தூல வாதூல வ்ருத்த்யா
ஸத்த்யா ஸாரவத்யா ஸமதநுத ஸதாம் ப்ரீதிமேதாம் ஸமேதாம் ॥ 71

71. முன்ச்லோகத்துடன் யதிராஜஸப்ததி என்ற ஸ்தோத்ரம் முற்றும். இனி இந்த ப்ரபந்தம் ஸத்துக்கள் ஆதரிக்கக்கூடியதாயிருக்கும் என்கிறார். எங்கும் பரவியுள்ளதும், ஆழங் காணவரிதாகவுமுள்ள யதிராஜ ஸ்ரீஸூக்திகளாகிற பெருங்கடலில் மூழ்கிப்பாவனமாக்கப் பெற்று நன்ஞானமடைந்த ஸத்துக்களால் கொண்டாடப் பெற்ற வேங்கடேசன் என்றழைக்கப்படும் அடியேனால் பணிக்கப்பட்டு ஞானஸம்பத்தின்றி கேவலம் சப்தம் மட்டும் செய்கின்ற ப்ரதிபக்ஷிகளின் வாக்குகளாகிற பஞ்சை அடித்துத்தள்ளும் பெருங்காற்றின் பணியைச் செய்யுமதாயும், ஸாரமான பொருள்களையுடையதுமான இந்த யதிராஜஸப்ததியானது ஸாது பாகவதர்களுக்கு இன்பம் தரவல்லதாயுள்ளது. (என்ன பாக்யமிது! என்றபடி.)

आशामतङ्गजगणानविषह्यवेगान् पादे यतिक्षितिभृतः प्रसभं निरुन्धन् ।
कार्यः कथाहवकुतूहलिभिः परेषां कर्णे स एष कवितार्किकसिंहनादः ॥

ஆஶா மதங்கஜகணாநவிஷஹ்ய வேகாந் பாதே யதி க்ஷிதிப்ருத: ப்ரஸபம் நிருந்தந் ।
கார்ய: கதாஹவ குதூஹலிபி:பரேஷாம்கர்ணே ஸ ஏஷ கவிதார்க்கிகஸிம்ஹநாத: ॥ 72

72. கவிதார்க்கிகஸிம்ஹம் என்ற பட்டப்பெயரையுடைய வேதாந்தவாரியன் பணித்த யதிராஜஸப்ததி என்ற ஸிம்ஹநாதம் ப்ரதிபக்ஷிகளுடைய காதில் பட்டால் அவர்களும் எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிப்பார்கள் என்கிறார்.

प्रशमितकुदृष्टिविप्लवानामुपनिषदामुपचार दीपिकेयम् ।
कवलितभगवद्विभूतियुग्मां दिशतु मतिं यतिराजसप्ततिर्नः ॥

உபஶமித குத்ருஷ்டி விப்லவாநாம் உபநிஷதா முபசார தீபிகேயம் ।
கபளித பகவத் விபூதி யுக்மாம் திஶது மதிம் யதிராஜ ஸப்ததிர் ந: ॥ 73

73. பங்கமடைந்த குத்ருஷ்டிகளால் ஏற்படக்கூடிய உபத்ரவங்கள் நீங்கிய வேதாந்தங்களுக்கு கைவிளக்காய் அமைந்த இந்த யதிராஜஸப்ததியானது நமக்கு மதிநலத்தை அருள வேண்டும்.

करतलामलकीकृतसत्पथाः श्रुतिवतंसित सूनृतसूक्तयः ।
दिवसतारकयन्ति समत्सरान्यतिपुरन्दरसप्तति सादराः ॥

கரதலாமலகீக்ருத ஸத்பதா: ஶ்ருதிவதம்ஸித ஸூந்ருத ஸூக்தய: ।
திவஸ தாரகயந்தி ஸமத்ஸராந் யதி புரந்தர ஸப்ததி ஸாதரா: ॥ 74

74. இந்த யதிராஜஸப்ததி (யைக் கற்பதில்) விஷயத்தில் ஆதரமுடையவர்கள் ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தைக் கைக்கொண்டவர்களாய், நல்ல விஷயங்களையே எப்போதும் கேட்பவர்களாய் மாச்சரியலேசமுமில்லாதவர்களாய் விளங்கட்டும்.

कवितार्किकसिंहाय कल्याणगुणशालिने ।
श्रीमते वेङ्कटेशाय वेदान्तगुरवे नमः ॥

கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹாய கல்யாண குணஶாலிநே ।
ஸ்ரீமதே வேங்கடேஶாய வேதாந்த குரவே நம: ॥

யதிராஜஸப்ததி முற்றிற்று

குரு அச்சகம், 46, இருசப்ப கிராமணி தெரு, சென்னை - 600 005.

ஸ்ரீமான் பெருமாள்கோயில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த

ஸ்ரீராமாநுஜ அஷ்டோத்தரசதநாமஸ்துதி;
இராமாநுசநூற்றந்தாதிபாசுரங்களினெழுத்தடைவில் அமைத்தது

பூமன்னு	पूजित श्रीशठारातिः	மாறனடிபணிந்துய்ந்தவிராமானுசன்.
கள்ளார்	कलिजित्सूरिसेवकः ।	குறையல்பிரானடிக்கீழ்விள்ளாதவன்பன்
பேரியல்	भेदश्रुत्यर्थतत्त्वज्ञः	க்ஷரம்ப்ரதாநமம்ருதாக்ஷரம்ஹர: இத்யாதி பேதச்ருதிகளின் உண்மைப்பொருளுணர்ந்தவர்.
என்னைப்புவி	एनःपुञ्जनिवारणः ॥	(அடியார்களின்) பாவத்திரளைப் போக்குமவர்.
எனக்குற்ற	एधमानयशोराशिः	மேன்மேலுமோங்கி வளரும் புகழுடையவர்.
இயலும்	इन्दिरापाङ्गवीक्षितः ।	(சரணாகதி கத்யத்தில்) ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரால் கடாக்ஷிக்கப் பட்டவர்.
மொழியை	मोक्षदायकपादाब्जः	தமது திருவடி ஸம்பந்திகளுக்கு மோக்ஷமளிப்பவர்.
வருத்தும்	वन्दारुजनरक्षकः ॥	தம்மை வணங்குகிறவர்களைக் காத்தருள்பவர்.
இறைவனை	इष्टसर्वार्थसंदाता	அவரவர்கள் விரும்பும் ஸகலார்த்தங்களையுமளிப்பவர்.
மன்னிய	महापूर्णपदाश्रितः ।	பெரிய நம்பிகளின் திருவடி பணிந்தவர்.
சீரிய	शीधुतुल्यवचोराशिः	மிக மதுரமான ஸ்ரீஸூக்திகளையுடையவர்.
இடங்கொண்ட	इन्धानगुरुभक्तिकः ॥ १२	ஆசார்ய பக்தி மிக விளங்கா நிற்பவர்.
செய்யும்பசுந்	शेवधीभूतवाग्दाता	நவநிதிகள் போன்ற நவக்ரந்தங்களையளித்தவர்.
கதிக்குப்பதறி	गहनार्थप्रदर्शकः ।	நுட்பமான பொருள்களைக் காட்டிக்கொடுத்தவர்.
சோராத	शोकहर्षविदूरस्थः	இன்ப துன்பங்களைப் பாராட்டாதவர்.
தாழ்வொன்	तारकेशसमाननः ॥	சந்திரன் போன்ற திருமுகமுடையவர்.
முனியார்	मुकुन्दपादभक्ताग्र्यः	பகவத் பக்தர்களில் தலைவர்.
எய்தற்கரிய	एधमानमहामतिः ।	மேன்மேலும் வளர்கின்ற மதியுடையவர்.
உறுபெருஞ்	उपप्लवौघशमनः	(அடியார்கட்கு நேரும்) தொல்லைகளைத் தீர்ப்பவர்.
ஆரப்பொழில்	आनन्द घनमानसः ॥	ஆனந்தம் நிரம்பிய திருவுள்ளமுடையவர்.
நிதியை	निधिकल्प वचःपुञ्जः	அடியார்களுக்குச் சேமவைப்பான திருவாக்கையுடையவர்.
கார்த்திகை	कारुण्यामृतसागरः ।	கருணைக்கு அமுதக் கடலானவர்.
வைப்பாய	वैराग्यभक्ति भूषाढ्यः	விரக்தியும் பக்தியுமாகிற பூஷணமுடையவர்.
மொய்த்தவெம்	मोघीकृतमतान्तरः ॥ २४	புறச்சமயங்களைப் பழுதாக்கினவர்.
காரேய்	कान्तोपयन्तृमुन्यात्मा	மணவாள மாமுனிகளாக வடிவெடுத்தவர்.
திக்குற்ற	दिगन्तोज्ज्वलकीर्तिकः ।	திசைகளெங்கும் பரவிய புகழுடையவர்.
கொள்ள	कोविदस्तुत्य वाग्गुम्भः	வித்வான்கள் புகழத்தக்க திருவாக்கு உடையவர்.
நெஞ்சில்	नेत्रानन्ददविग्रहः ॥	காணவினிய திருமேனி படைத்தவர்.

கூட்டும்	कूरनाथगुरुस्तुत्यः	கூரத்தாழ்வான் துதிக்க நின்றவர்.
இன்பம்	इन्द्रलोकविरक्तधीः ।	இந்திரலோக ஆட்சியிலும் வெறுப்புக்கொண்டவர்.
ஆண்டுகள்	आंध्रपूर्णगुरुस्तुत्यः	வடுகநம்பி துதிக்க நின்றவர்.
பொருந்திய	पोषितानेकशिष्यकः ॥	பல சிஷ்யர்களை வளர்த்தவர்.
அடையார்	अत्याश्चर्यगुणस्तोमः	அற்புதமான திருக்குணங்கள் வாய்ந்தவர்.
நிலத்தை	नित्यमुक्तसमाकृतिः ।	நித்யமுக்தர்களோடு ஒப்பிடத்தக்கவர்
கயவேன்	नक्षत्रेशसमश्रीमान्	சந்திரன் போன்ற ஒளி பொருந்தியவர்.
அடல்கொண்ட	अप्रमेयगुणोदधिः ॥ ३६	அளவிடவொண்ணாத குணக்கடல்.
படிகொண்ட	पवित्रीकृतसच्छिष्यः	நல்ல சிஷ்யர்களைப் புனிதராக்கினவர்.
ஆக்கியடிமை	आत्मलक्षणबोधकः ।	சேஷத்வமே ஆத்மலக்ஷணமென்றுணர்த்தியவர்.
பொருளும்	प्रेक्षिताशेषसत्क्षेत्रः	திருப்பதிகளெல்லாவற்றையும் ஸேவித்தவர்.
சேமநல்வீடும்	क्षेमदायकवाक्ततिः ॥	எல்லார்க்கும் நன்மை பயக்கும் திருவாக்கை யுடையவர்.
மண்மிசை	महनीयगुणस्तोमः	மதிக்கத்தக்க குணராசிகளையுடையவர்.
ஆயிழையார்	आर्तार्तिहरवाक्प्रदः ।	ஆர்த்தர்களின் ஆர்த்தியைப் போக்கும் திருவாக்கையளித்தவர்.
சுரக்கும்	शुष्कीकृतभवांभोधिः	பிறவிக் கடலை வற்றச் செய்தவர்.
சொல்லார்	शोकमोहविदूरगः ॥	சோக மோஹங்களுக்கு வசப்படாதவர்.
பேறொன்று	भेदवादरिपुध्वंसी	பல தத்துவங்களுள்ளன வென்றிசையாதவர்களைத் தொலைத்தவர்.
கூறும்	कूरेशसुतसंस्तुतः ।	கூரத்தாழ்வான் திருமகனார் துதிக்க நின்றவர்.
இறைஞ்ச	इन्दिरापतिसद्भक्तः	திருமகள் கொழுநனுக்குச் சிறந்த தொண்டர்.
நிகரின்றி	निषेवितमहागुरुः ॥ ४८	பெரியநம்பியடிபணிந்தவர்.
ஆனது	आश्चर्यवैभवस्तोमः	அற்புதமான பல பெருமைகளையுடையவர்.
உதிப்பன	उद्यद्भानु समप्रभः ।	உதயஸூர்யனைப்போல் விளங்குபவர்.
அடியை	अच्युतप्रेमभरितः	வழுவாத பக்தி வாய்ந்தவர்.
பார்த்தான்	पाराशर्यवचोऽर्थदः ॥	ப்ரஹ்ம ஸூத்ரப் பொருள் பணித்தவர்.
அற்புதன்	अद्भुतप्रज्ञशिष्याढ्यः	மஹாப்ராஜ்ஞர்களான சிஷ்யர்கள் நிறைந்தவர்.
நாட்டிய	नारायणपरायणः ।	நாராயணனையே பரகதியாக உடையவர்.
கண்டவர்	कण्ठीरव समाकारः	சீரிய சீயம் போன்றவர்.
கோக்குல	कोमलाकृति शोभितः ॥	அழகிய திருமேனி கொண்டவர்

மற்றொரு	मंत्रमंत्रार्थविज्ञाता	மந்திரங்களையும் மந்திரப்பொருள்களையு முணர்ந்தவர்.
பேதையர்	भेददर्शनपालकः ।	ஜீவாத்ம பரமாத்ம பேதத்தை நிலைநிறுத்துபவர்.
கடலளவாய	कलिकोलाहलध्वंसः	கலியின் மிடுக்கைக் கெடுத்தவர்.
உணர்ந்த	उद्वेलकरुणोदधिः ॥६०	கரைகடந்த கருணைக்கடல்.

கொழுந்து	घोरसंसारतापघ्नः	கொடிய ஸம்ஸார தாபத்தைத் தொலைப்பவர்.
இருந்தேன்	इहभोगविरक्तधीः ।	ஐஹிக போகங்களில் நசையற்றவர்.
பிடியை	पिङ्गलाब्दसमुद्भूतः	பிங்கள வாண்டில் அவதரித்தவர்.
பண்டரு	पण्डितोत्तमसेवितः ॥	மஹாவித்வான்கள அடிபணிய நின்றவர்.

வாழ்வற்றது	वादिमत्तेभपंचास्यः	வாதிகளாகிற மதயானைக்குச் சிங்கமானவர்.
ஞானம்	ज्ञानदीप प्रदायकः ।	ஞானவிளக்கேற்றி வைத்தவர்.
சரணம்	शरणागतितत्वज्ञः	சரணாகதியின் தத்துவமுணர்ந்தவர்.
ஆரெனக்கு	आचार्यगुणसंभृतः ॥	ஆசாரிய லக்ஷணமமைந்தவர்.

சிந்தையினோடு	चिन्तातीतप्रभावाढ्यः	சிந்தைக்கும் கோசரமல்லாத பெருமை வாய்ந்தவர்.
என்னையும்	एनस्संचयदाहकः ।	பாவத்திரள்களைக் கொளுத்துபவர்.
சார்ந்தது	चार्वाकबौद्धविध्वंसी	சார்வாக பௌத்தர்களைத் தொலைத்தவர்.
கைத்தனன்	कैंकर्यकरणोत्सुक ॥ ७२	வழுவிலாவடிமை செய்ய விருப்பமுடையவர்.

வண்மையினாலும்	वक्रदुर्मतिदूरस्थः	கோணலான புத்தி சிறிதுமில்லாதவர்.
தேரார்	तेजःपुंजास्पदाननः ।	தேசுபொலிந்த திருமுகமுடையவர்.
செய்த்தலை	शेषत्वकाष्ठानिष्ठात्मा	சேஷத்வத்தின் எல்லையில் நிற்பவர்.
நின்றவண்	निर्मलज्ञानदेशिकः ॥	களங்கமற்ற ஞானத்தையளிப்பவர்.

நந்தனன்	ईक्षिताशेषसद्ग्रन्थः	சிறந்த நூல்களெல்லாவற்றையும் கடாக்ஷித்தவர்
கருத்தில்	कपिलादिमतान्तकः ।	கபிலமதம் முதலானவற்றைக் கண்டித்தவர்.
பொய்யை	परमार्थपरित्राता	உண்மைப் பொருளைக் காத்தருளினவர்.
நல்லார்	नश्वरार्थविदूरगः ॥	நிலைநின்ற பொருளில் விருப்பமுடையவர்.

சோர்வின்றி	शोचनीयमतध्वंसी	வருந்தத்தக்க மதங்களைத் தொலைத்தவர்
தெரிவுற்ற	तेजोराशिवदुज्ज्वलः ।	தேஜஸ்ஸுக்களின் திரள்போல் விளங்குபவர்.
சீர்கொண்டு	श्रीमद्यामुनसंदृष्टः	ஆளவந்தாரால் கடாக்ஷிக்கப்பட்டவர்.
கண்டு	कटाक्षाधीनवैभवः ॥८४	(அவருடைய) கடாக்ஷத்தினால் பெருமை பெற்றவர்.

ஓதியவேத	ओंकारार्थपरित्राता	ப்ரணவார்த்தத்தைக் காத்தருளினவர்.
பற்றுமனிசரை	परमैकान्तिसेवितः ।	பரமைகாந்திகள் ஸேவிக்க நின்றவர்.
பெரியவர்	परिरक्षितवेदार्थः	மறைப்பொருள்களைக் காத்தருளினவர்
கலிமிக்க	कलिजित्सूक्तिवर्धनः ॥	கலியன் திருவாக்குகளை வளர்த்தருளினவர்.
போற்றரும்	पोष्यवर्गपरित्राता	போஷிக்கவேண்டியவர்களைப் போஷிப்பவர்.
நினையார்	निश्चितार्थविलेखकः ।	நிஸ்ஸந்தேஹமான பொருள்களை வரைந்தருள்பவர்
மருள்கரந்து	मनीषिगणसंमान्यः	வித்வான்கள் பஹுமானிக்க நின்றவர்.
புண்ணிய	पुण्यतीर्थाटनोत्सुकः ॥	புண்யதீர்த்தங்களில் அவகாஹித்தவர்.
கட்டப்பொருளை	क्लिष्टार्थखण्डनोत्साही	நசிந்து கொள்ளும் பொருள்களை மறுப்பவர்.
தவந்தரும்	तपस्स्वाध्यायनिष्ठितः ।	தபஸ்ஸிலும் ஸ்வாத்யாயத்திலும் ஊக்கமுடையவர்.
உண்ணின்று	उत्तुंगार्थ परित्राता	சிறந்த பொருள்களைச் சேமித்தருளினவர்.
வளரும்	वरिष्ठार्थविबोधकः ॥ ९६	சிறந்த பொருள்களை உபதேசித்தருளினவர்.
தன்னையுற்று	तरुणादित्यसंकाशः	முதிர்ந்த இரவிபோல் விளங்குபவர்.
இடுமே இனிய	इन्दुजैत्रमुखांबुजः ।	சந்திரனை வென்ற திருமுகமுடையவர்.
தர்க்கச்சமணர்	तर्कव्याकरणादिज्ञः	நியாய வியாகரணாதிகளையுணர்ந்தவர்.
போந்தது	बोधिताशेषसत्कृतिः ॥	எல்லா நற்கலைகளையும் உணர்த்தினவர்.
மயக்கும்	महिष्ठज्ञानसंपन्नः	மிகச் சிறந்த ஞானம் படைத்தவர்.
நையும்மனம்	नैष्ठिकाग्रेसरार्चितः ।	சிறந்த பரமைகாந்திகளாலாராதிக்கப்பட்டவர்.
வளர்ந்தவெவ்	वर्धमानयशोराशिः	மேன்மேலுமோங்கும் புகழுடையவர்.
கையில் கனி	कैतवादिविदूरगः ॥	கள்ளம் கவடுகளறியாதவர்.
செழுந்திரை	शिष्टाग्रगण्यसंसेव्यः	சிறந்த சிஷ்டர்களால் ஸேவிக்கத்தக்கவர்
இருப்பிடம்	इष्टैश्वर्य प्रदायकः ।	அவரவர்கள் விரும்பும் செல்வத்தையளிப்பவர்.
இன்புற்ற	इतिहासपुराणज्ञः (च)	இதிஹாஸ புராணங்களுணர்ந்தவர்.
அங்கயல்	अङ्गीकृतमदुक्तिकः ॥१०८	அடியேனது புன் சொற்களை ஏற்றுக் கொண்டவர்

ஸ்ரீ ராமாநுஜ அஷ்டோத்தர சதநாமஸ்துதி முற்றிற்று.

SURRENDER TO THE SUPREME
Sri Ramanuja's Message

Sri V. Veeraraghavachariar, Advocate, Triplicane.
President, Triplicane Thennacharya Sampradaya Sabha.

The asterism of Ardra, the birth-star of Sri Ramanuja in this Pingala year is most significant. It is the Sixteenth cycle of Sixty Tamil years from 1017 A. D. when Sri Ramanuja was born. As is well-known Ramanuja is one of the three greatest Madhacharyas of Hindu religion and philosophy and is worshipped as an Avatar of Adisesha and as the Acharya who consolidated the Sri Vaishnava-Visishtadvaita Darsana.

Sri Manavalamamuni has eulogised in his poem Upadesarathinamalai the glory of the Thiruvadirai day of the month of Chithirai is unsurpassable as Sri Ethiraja came to be born in this world on that day to take us unto Him and bless us with His grace.

Sri Ramanuja was born to Sri Kesava Somayaji of Sriperumbudur in the year of grace Pingala corresponding to the year 939 of the Salivahana era Sriperumbudur is a spot equal to if not greater than the birth places of the Alwars as the birth place of Ramanuja. Kesava Somayaji, who came to Tiruvallikkeni (Triplicane) on a lunar eclipse day to purify himself by a bath in the sea and the holy Kairavini prayed to Lord Parthasarathy that he may be blessed with a son and performed an Ishti (sacrificial rite) on the banks of the Kairavini before the temple. The same night the Lord appeared in his dream and told him "Your prayer is granted. I Myself will be born as your son". A son to glorify the worlds was born in due course on a Thursday in the solar month of Chitra in the year Pingala under the star Ardra. The position of the planets (horoscope) is sketched below :

	Sun Mercury Venus	Rahu	Jupiter Moon
	Rasi		L
			Mars
Saturn	Kethu		

When the baby's uncle (mother's brother) Srisaila purna of Thirupathi heard of this he ran down to Sriperumbudur to congratulate his sister and brother-in-law and named

the boy Lakshmana (Ilayalwar in Tamil) noting by this wisdom, infinity and eternity. Lakshmana earned many other names later. Ramanuja he was called by Lord Varadaraja, Emberumanar by one of his Acharyas - Goshtipurna, Sri Bashyakara by Saraswthi, Udayavar by Sri Ranganatha and Yatiraja by his disciples.

Ramanuja went through the usual routines prescribed for a bramin boy and was taught the Samskrit language, the arts and sciences and the Vedangas by his father at home. He was married to Thanjamamba in his sixteenth year. Due to incompatability with this lady he became a Sanyasin in his thirty second year. He spent a number of years of his life at Kanchee in the service of Sri Varadaraja and in learning Vedanta from Yadavaprakasa, a well-known mayavadin of his time. He could not, however, agree to all the interpretations of the Vedantic texts that the teacher offered and had to part company because of these differences.

Ramanuja is the fountain-head of Indian theistic philosophy and was a man of amazing energy and activity and his achievements are colossal. Sankara, before him had striven hard to synthesize from the diverse currents of Indian metaphysical thought, a unity of outlook. He is the protogonist of the uncompromising monism called advaita. Ramanuja, who came some three hundred years later, is the chief protogonist of the Visistadvaita (qualified monism) system and strove to substitute ritualism by the doctrine of devotion and self-surrender. He avers that our faith in the compassion and grace of the Lord must be unwavering and that intense love (Bhakti) towards Him turns the soul away from the trials and tribulations of life. According to him the path of self-surrender (Prapathi) in capable of bringing any fruit the sadhaka desires.

This wonderful and easy path to salvation was held as a close secret befor- Ramanuja's time. Sreeman Nathamunigal obtained this secret knowledge from Nammalwar and bequeathed it as a patrimony to his grandson Alavandar through his disciplss. In order to learn this from Goshtipurna, a disciple of Alavandar, Ramanuja had to walk to Thirukkottiyur from Srirangam no less than 18 times. Goshtipurna (Thirukkottiyur Nambi) disclosed this knowledge to Ramanuja with the strict injunction that it should not be divulged to the unqualified and the insincere. The teaching was held in high esteem as an unfailing prescription capable of bringing the final fruit of release from all worldly sufferings here and now, if imparted under proper conditions. This message of Prapathi is the central idea in the three sacred manthrams, Thirumanthram, Dwayam and Charamaslokam (rahasyathrayam). A deep faith in the efficacy of these manthras is a primary requisite to benefit by these.

Though Ramanuja learnt the secret after solemn oath, he wondered, "What an easy path is it! Why should people wallow in the mist of ignorance when there is this royal road to the open shrine of Grace!" He ascended the temple tower and imparted this sacred doctrine to the assembled devotees, fully conscious of the consequences of the solemn oath he took before the guru. When the guru later told Ramanuja on learning of what happened "Hell awaits you", the disciple calmly replied in all humility, "What if a single soul perishes in hell? I behold the salvation of mases of our people!" This compassion converted the guru to the disciple's way and vision of life and made him to look at his disciple with admiration. We find this spirit of compassion running like a golden thread through the epic life of this towering personality.

Ramanuja's *magnum opus* is his Sri Bhashya commentary on the Vedanta Sutras, which are the threads as it were which bind together the Upanishadic texts. His powerful personality and unique achievements cannot be understood by a study of the Sri Bhashya alone. He is a mystic a devotee, a logician and a philosopher all combined in one. The Sri Bhashya aims at converting the Vedic orthdoxy into devotees impressing on them the conception of a deity-the concept of a Lord, with all real and auspcious qualities of infinite goodness, who is the Supreme being. The heart of Ramauuja was captivated by the mystic lines of the Thiruvoimozhi, the holy poem of Nammalwar enshrining the best in the devotional genius of the Tamil country.

Though Sri Bashya is the masterpiece of his life, Ramajuja's crowning achievement is that of organising a new mission of converting the masses to a simple devotional and faith-inspired way of life in the name of the God of Love and Compassion. This mission has wielded immense influence on the masses through the centuries, especially in South India. In him, it may be said without fear of contradiction that Indian Theism has attained its loftiest practical and philosphical expression. Though he emphasised right conduct on the part of the devotee, Ramanuja was not a mere moral governor; he required, more than anything else, a wholehearted devotion and surrender to His Supreme loving will and grace.

Ramanuja left this world in 1037 A. D. at the ripe old age of 120. He has established many lines of disciples to keep alive his message of the Lord's grace and their succession goes on uninterrupted to this day. By taking one of these acharyas as our spiritual mentor, we establish connection with Ramanuja himself and this is sufficient for our salvation. From the extremely important work of his, the Saranagati Gadya, we learn of the greatest boon conferred on him by the Lord which he has be-queathed to his followers. This has earned him the title of Kripamathra Pasannacharya.

It is fitting that the Triplicane Thennacharya Sampradaya Sabha, founded for the propagation of the Satsampradaya of Sri Ramanuja is bringing out a commomoration volume to mark this year's birth anniversary of our Sri Ramanuja which is of unique and great significance. I place on record my appreciation of the hard work put in by the Editorial Board and particularly the Editor, Dr. V. V. Ramanujam to bring out this very necessary and highly useful volume.

Srimathe Ramanujaya namah.

SRI RAMANUJA

HIS LIFE AND TEACHINGS

Professor Dr. V. V. Ramanujam, Vice-President, Triplicane Thennacharya Sampradaya Sabha.

OF the three great exponents of the philosophy of Vedanta in south India–Sankara, Ramanuja, and Madhva, Ramanuja occupies the central place not only in the order of time, but also in the synthetic beauty of interpretation.

Sri Ramanuja flourished in this world between the years 1017 and 1137 A.D. Details of the long and eventful life of this divine personality cannot be easily summarised in the brief manner expected in an article of this kind He. was born in Sri perumbudur, about midway between Madras and Kancheepuram, of Asuri Kesava somayaji and Kanthimathiamma. The father was a great vedic scholar and the couple were devoted vaishnavites. The child was born in the year Pingala in the month of Chittirai and under the star Thiruvadirai. The usual routine of chaula, upanayana, and instruction in the vedic texts was gone through under the supervision of the father. Lakshmana as he was named by his maternal uncle Srisailapurna of Thirupathi, was a precocious lad and was much influenced by the uncle and even more by Kanchipurna, a close friend of his father. Both Srisailapurna and Kanchipurna were disciples of Yamunacharya (Alavandar) who was then the accepted Acharya of all Srivaishnavites at Srirangam. Not long after he got married, Lakshmana lost his father and as directed by his mother, he began his study of Vedanta under Yadavaprakasa, the famed advaita-vedantin at Kancheepuram. But the disciple frequently differed from the guru in the interpretation of vedic texts and had to part company.

He proceeded to Srirangam to meet Yamuna, but he was a day too late. He could only have darshan of the mortal remains of the great saint. In the presence of the body he took a vow to continue the work of the saint and establish the teachings firmly, by writing authoritative commentaries on the Brahma Sutras and the Sahasrageethi (Thiruvaimozhi) of Nammalvar. The latter is a poem of some thousand Tamil verses of unfading beauty describing the mystic experiences of the Alwar with the Divine. The profound influence of this poem on Ramanuja can be seen very freqently in his commentaries on the Brahma Sutras and the Bhagavadgeetha. Sadly disappointed that he could not meet the great saint, Lakshmana returned to Kanchi and remained in the service of Lord Varadaraja for some time,

Lakshmana sought Kanchipurna as his acharya to initiate him into Vaishnava doctrines, but being a vaisya by caste, the latter would not accept a brahmin disciple. On the advice of Kanchipurna (actually a command from the Lord Himself) Lakshmana became a disciple of Mahapurna, another important disciple of Yamuna and got initiated in to the Vaishnava doctrines. Because of the incom patibility of his wife with the true Srivaishnava way of life, Lakshmana renounced family ties and became a Vaishnava Sanyasin (Jeeyar) under the title of Ramanuja Muni. Earliest to join him as disciples were a nepew of his, Dasarathi Mudaliandan, and a prince, Kuresa, who gave up all his wealth to join Ramanuja as a disciple. This prince who voluntarily became a beggar is affectionately called Kurathalwan by Srivaishnavas. He was a man of mighty intellect and was a source of inspiration to his Master. Soon afterwards the old teacher Yadavaprakasa also joined the picked band of disciples, having become a Vaishnava Sanyasin.

Ramanuja was soon invited to Srirangam to continue the work of Yamuna, accepting the leadership of the Vaishnavites. He moved to Srirangam and began the work of consolidation. But he was not in complete possession of all the Knowledge that had been left for him. He had to obtain this from each of the five leading disciples af Alavandar. Mahapurna had taught him the inner meaning of that mantra of mantras, the Dwayam. He went to Goshtipurna (Thirukkottiyur Nambi) to learn the secrets of the Ashtakshara mahamantra and the Charamasloka (the verse 'Sarwadharman......' of the Geetha teaching the ultimate path for salvation). These were taught only to very ardent seekers, after rigorous testing of their worthiness. To convince Goshtipurna of his earnestness and sincerity of purpose in learning what he sought, Ramanuja journeyed on feet from Srirangam to Thirukkottiyur no less than eighteen times, and fasted in the master's presence for a whole month, taking only the consecrated water-prasada of the Lord in the local temple. Having come out whole through the ordeal, he get from Nambi the Upadesa after promising to the Guru that he would not divulge the secret teaching except to the most deserving on the basis of rigorous testing. But the next day he gave on open lecture on what he had learnt from Nambi to the assamblage of devotees in the temple. The Guru was quite angry on hearing of this incident. But the diciple pacified him by telling him with due reverence, 'I transgressed the promise given to you fully conscious of the penalty of hell. I will suffer that happily in the thought that all these Srivaishnavas are assured of spiritual bliss as a result of the Upadesa'. Here was a person who was prepared to sacrifice himself for the welfare of the masses while most others would sacrifice everything else for their own spiritual welfare. Struck by this largeheartedness, Nambi exclaimed 'You should be the all-merciful Lord' Himself; and called him 'Emberumanar' (Our great master). Only one with unbounded mercy can be a great leader. This name is one of the most honoured names of Ramanuja.

Ramanuja acquired learning at the feet of other leading disciples of Alavandar. It was now time to fulfil his promise to him. In order to write an authoritative commentary on the Brahmasutras, setting forth the Visishtadvaita Philosophy, he had to consult an ancient commentary—the Vritti of Bhagawan Bodhayana, only one copy of which was extant in a library in Kashmir. Ramanuja went there with Alwan (Kuresa) and both studied the book. On return to Srirangam, the commentary was written, Kuresa acting as the scribe to the dictation of the master. This commentary is called Sri Bashya and

the author is reverently called Bashyakara. An extensive commentary on the Bhagawad geetha was also completed. Two other smaller treatises on Vedanta were composed later-the Vedanta deepa and Vedanta sara. Ramanuja travelled all over India and propagated his religion and philosophy. The number of his disciples swelled. We are told that among his disciples were 700 sanyasins and 12,000 householders, some of them being great stalwarts. Among the most important of these were, besides Andan and Alwan, Arulalaperumal Emberumanar, Embar, Danurdasa, Kidambiachan and Pillan. Arulala perumal Emberumanar was formerly a famed advaitic scholar who came for philosophical debate with Ramanuja. So vast was his scholarship and debating skill that he engaged Ramanuja in debate fo. full 18 days, finally to accept defeat and become a Vaishnava and a disciple. Embar is the name of Govindaperumal, a cousin of Ramanuja and a man of great devotion, scholarship and vairagya, who is worshipped as the successer to Ramanuja in the chain of Vaishnava Acharyas. Dhanurdasa was formerly a member of the local princ's bodyguard and a hunter by caste. His wife was a bewitching beauty and the husband was so deeply devoted to her that he would keep her with him even during hours of work and minister to her comforts oblivious of the curious on lookers. The grace of Ramanuja was showered on him and he become perhaps the purest-hearted devotee of the Lord and the master.

The Chola King of this time (Kulothunga I, 1070-1118 A. D.), was an ardent Saivite and commanded that Ramanuja should appear before him and publicly accept Siva as the supreme God. Sensing personal danger to the divine treasure, Ramanuja, Alwan donned the saffron robes of his guru and impersonated for him in the royal court followed by the aged Mahapurna. Ramanuja donned white robes and moved westward. Since in the court, they would not accept what the King wanted them to accept, these men of God were ordered to be blinded. Unable to bear to torture, Mahapurna passed away and the blinded Alwan returned to Srirangam. This incident caused great sorrow to Ramanuja when he come to know of it later.

The master moved into the Mysore area. King Bittideva, the Hoysala ruler there came under the influence of the magnetic personality of the master and became Vishnuvardhana. This king was of immense help to Ramanuja during his sojourn of nearly 15 years in that area. It was during this time that the Thirunarayana temple at Melkote was established by him. On the demise of the Chola King Ramanuja returned to to Srirangam and continued his mission of grace.

When the great master passed away full of years, all were grieved beyond measure. Sri Ranganatha ordered that the remains of this avatar of Anantha, His serpent-bed, should be enshrined in his temple itself. He is worshipped in idol form in all Vishnu temples. An extremely beautiful and captivating idol—a likeness installed in the life-time of the master in Sriperumbudur—beckons all to come under the religion of Narayana's grace and partake of the fruits of Mokshasamrajya.

The philosophy and religion which Ramanuja taught may now be briefly considered. Unlike the absolute monistic concept (of Sankara) of the Supreme as a pure Being or Bliss without any quality or attribute whatsoever—a nameless and formless Being, the Supreme according to Ramanuja is Narayana, Purushothama—with the most beautiful

form and with all auspicious qualities-omnisicent, omnipotent, and omnipresent. All-powerful and all-knowing and ever associated with Sri Lakhmi, Narayana is full of unbounded love for his creation and is most merciful. Ramanuja's Parabrahma is a personal God, Sarveswara—the Supreme Ruler. He is immanent in all jeevatmas and in non-sentient matter. The three entitles, Iswara the Lord, Chit (sentient being) and Achit (matter) form a single whole. Just as the soul pervades the body the Lord pervades the soul Thus he pervades everything and controls everthing. He is at once the material, instrumental and aiding cause of the cosmos. This point needs a brief explanation. In making a pot, the potter is instrumental in making the pot from clay (material with his wheel (aid). In the making of any object three causes are needed. But in cosmic activity the Lord Himself is the sole cause. During the Mahapralaya everything retracts into Him in subtle (sookshma) form and He is then the Sookshma-chitachit-visishta-brahman. By His divine will (sankalpa) He transforms Himself into all the sense-perceived objects (sthoola). The sookshma form is the cause (karana) and the sthoola the effect (karya) form. The former, like clay, transforms itself into the latter—as pot, pan and a host of other objects. He is immanent in all sense-perceived objects and can be refierred to as the Sthoola-Chitachit Visishta-Brahman He is in everything and everything is in Him. His extra-ordinary power is such that He pervades everything inside and out (Anter-bahischa thatsarvam vyapya Narayanasthithah). This association of His with the universe is the meaning of the name Narayana. He is the universal Lord and there is nothing that is not His. He is the Sarvaswami and everything exists for His pleasure. This in short is the philosophy of Visishta-advaita. The Chit-Achit—Iswara combination is united whole and is ONE. Chit and achit are but Prakaras or atrributes of the Lord. This ONE-ness is the monism of Ramanuja, unlike the absolute monism (of Sankara) of a formless, nameless, attributeless ONE. According to Ramanuja both matter (achit) and the Jeevas (chit) are eternal and real. They stand a part from the Lord, but still, at the same time, are one with Him because of His immanence in them, they constituting His sareera (body).

In addition to the Vedantic treatises, Sri Bashya, Vedartasangraha, Vedantadeepa and Vedantasara, and his commentary on the Bhagavadgeetha, Ramanuja has given us four other pieces—the three gadyas and a nityam. The last one deals with the ideal of daily life of a true Srivaishnava. The three gadya pieces (gadyatrayam) reveal the religion of Ramanuja. In the first, Saranagati gadyam, we find a classic exposition of prapatti—surrender to the Lord—in practice. Sriranga gadyam is a devotional piece and reveals Ramanuja's devotional fervour to SriRanganatha. The third, Srivaikunta gadyam contains a rapturous description of the beauty of the blissful abode of the Lord and tells how the released Jeeva approaches Him and gets accepted as His servant.

The doctrine of prapatti, and its backgronnd are revealed in the three important mantras—the ashtakshari Om Namo Narayanaya, the Dwayam—Srimannarayana charnow saranam prapadye; Srimathe Narayana namah—and the Charamasloka—sarvadharman parityaiya mamekam saranam vraja; ahamtwa sarva papebhyo mokshayishyami masuchah. The first stresses the sole dependence of the Jeeva on Narayana, truly His in all respects. The second one spells out the surrender—'I take refuge in the lotus feet of Narayana, eternally associated with Sri; may I be accepted in the service of the Divine couple' and prays for the purushartha of service (kainkarya) which is the goal. The third is the

assurance of protection that the Lord gave Arjuna in the battlefield of Kurukshetra. 'Leave aside all other means, the paths to salvation described earlier by Me, and resort to ME alone as your sole refuge. I will save you from the obstacles to your salvation and deliver you unto Myself. Grieve not'.

Karma, Jnana and Bhakti as means to salvation are very difficult, like crossing a pit of fire on a bridge of hair. The Lord commands that these be abandoned. The easy accessibility of the Lord is stressed in the 'ME' serving as the charioteer, Sri Parthasarathi, The 'I' emphasises His infinite power to grant salvation. It should be stressed that abondonment of Karma etc., does not mean total physical rejection. Dharma as ordained for any person according to his station in life has to be practised, but not as a means to any end—not to accumulate punya—but only as service to the Lord and His devotees. This nishkaamya-kainkaryaroopa karma keeps one active and away from sin, and pure. The Lord is at once the Means and the End. Communion with Him is service for His pleasure and that of His devotees.

Ramanuja's religion is open to all. It transcends the limitations of caste, sex etc. He was a personification of compassion for the masses—dayaika sindhu—as his disciple Kuresa praises him. As Manavalamamunigal, a later acharya, puts it, this visishtadvaitic vaishnavism came to be called Emberumanar (Ramanuja) Darsanam since he threw it open to all these who desired to come into the fold and partake of service to the Lord His compassion has been compared to that of the rain-laden cloud which precipitates the life-giving water to save all of us and annihilates itself in the process. Ramanuja was an Acharya who was bold enough to sacrifice himself completely for the welfare of the masses.

Sri

An Appreciation of Ramanuja's Sri Bashyam

Frederich. A. Maxmuller

1. The Vedic texts must be read with running commentaries like Sayana's on teh *Samhitas* and *Brahmanas* and Sankara's *Bashyas* on the chief *Upanishads*. But these by themselves do not contribute to a full comprehension of the contents of the sacred texts.

2. The systematisation of the Vedic writings and conciliation of apparent contradictions is done by a separate *Sastra*, the *Mimamsa*.

3. The *Purvamimamsa* deals with the systematisation of the *Karmakanda*, the texts dealing with *action*.

4. The *Utharamimamsa* deals with the systematisation of the *Gnanakanda*, the texts dealing with *knowledge* .

5. The followers of the different Vedic *Sakhas* get over conflicting statements regarding details of sacrifices by the assumption of *vikalpa* or optional proceeding. Hence the numerous works in the purvamimamsa sastras.

6. Conflicting statements about the true knowledge of *Brahman* have to be reconciled as there can be only one true knowledge. Hence the Utharamimamsa is systematised in a single work-the *Vedanta Sutras*-which concisely state the teaching of the Vedas and establish by argument the interpretation of Veda adopted in the sutras.

7. The phraseology of Vedanta sutra of BADARAYANA are so eminently obscure that an understanding is not possible without a commentary.

8. Outstanding of the commentaries on these sutras are the *Sankara Bashya* of Sri SANKARACHARYA and the *Sri Bashya* of Sri RAMANUJACHARYA. Of these Sankara's is chronologically older but Sri Ramanuja's ideas are equally old if not older since they are drawn from earlier commentaries of authentic existence, but now lost. Moreover, disagreement with Sankara's views by Vedantic teachers are found in the sutras themselves. Sankara himself refers in his commentary to the opinion of 'another' whom Sankara's commentators refer to as *Vritthikara* referring to a work known as *Vrithi* by BODHAYANA. So it is certain that the ideas expounded by Sri Ramanuja in his *Sri Bashya* has authoritative representatives at a period anterior to Sankara. The sect of Sri Ramanuja is closely connected with the so-called *Bagavathas* or *Pancharatras*

who are known to have existed from a very early time. This is proved by the fact that the Vedanta sutras refer to the tenet of the Bagavatha sect, a tenet of the Sri Ramnauja sect also, that *Brahman* manifests itself as (*Vyuha*) *Vasudeva*, *Sankarshana*, *Pradyumna* and *Anirudha*, these being identical with the *Parabrahman*. Whether these tenets are approved by the sutras as according to Sri Ramanuja or do not, as according to Sankara, it is certain that the Bagavatha system, the direct forerunner of the Ramanuja system (as it is mentioned in the sutras) must have reached considerable importance when the sutras were composed. Since there is a general agreement between those two systems, we can, with right suppose that these two sects were at one also in the mode of interpretation of the Brahmasutras.

9. *A summary of the Sankara system*: Whatever is, is in reality, one. There truly exists only one Universal Being called the Parabrahma (Brahman) or the Highest Self. This Being is of an absolutely homogeneous nature; it is pure BEING or which comes to the same, pure INTELLIGENCE or THOUGHT (*chaitanya*, *gnana*). Intelligence or thought is not to be predicated of Brahman as its attribute, but constitutes its substance. Brahman is not a thinking being but thought itself. It is absolutely destitute of qualities (*nirguna*). Whatever qualities or attributes are conceivable can only be denied of it. But if nothing exists but one alsolutely simple Being, whence the appearance of this world by which we see ourselves surrounded and in which we ourselves exist as as individual beings? Brahman, the answer runs, is associated with a certain power called *maya* or *avidya* to which the appearance of this entire world is due. This power cannot be called *sat* for 'being' is only Brahman; nor can it be called *asat* 'non-being' in the strict sense of the term, for it at any rate produces the appearance of this world. It is in fact, a principle of illusion; the undefinable cause owing to which there seems to exist a material world comprehending distinct individual existences. Being associated with this principle of illusion, Brahman is enabled to project the appearance of this world in the same way as a magician is enabled by his incomprehensible magical power to produce illusory appearances of animate and inanimate beings. Maya thus contributes the material (*Upadana*) cause of the world, or if we wish to call attention to the circumstance that maya belongs to Brahman as a *sakti*, we may say that the material cause of the world is Brahman in so far as it is associated with maya. In this latter quality, Brahman is more properly called *Iswara*, the Lord.

Maya, under the guidance of the Lord, modifies itself by progressive evolution into all the individual existences (*bheda*) distinguished by special names and forms of which the world consists; from it there spring in due succession, the different material elements and the whole bodily apparatus belonging to sensient beings. In all those apparently individual forms of existence, the one indivisible Brahman is present; but, owing to the particular adjuncts into which maya has specialised itself, it appears to be broken up—it is broken up as it were—into a multiplicity of intellectual or sentient principles, the so called *Jivas* (individual or personal souls). What is real in each jiva is only the Universal Brahman itself; the whole aggregate of individualising bodily organs and mental functions which in our ordinary experience separate and distinguish one jiva from another, is the off spring of maya and as such, unreal.

The phenomenal world of ordinary experience (*Vyavahara*) thus consists of a number of idividual souls engaged in specific cognitions, volitions and so on and of the external

material objects with which those cognitions and volitions are concerned. Neither the specific congnitions nor their objects are real in the true sense of the word; for, both are altogether due to maya. But at the same time we have to reject the idealistic doctrines of certain *Baudha* schools according to which nothing whatever truly exists but certain cognitional acts or ideas to which no external objects correspond; for external things although not real in the strict sense of the word, enjoy at any rate as much reality as the specific cognitional acts whose objects they are.

The non-enlightened soul is unable to look through and beyond maya, which like a veil, hides from it its true nature. Instead of recognising itself to be Brahman, it blindly identifies itself with its adjuncts (*upadhi*) the fictitious offspring of maya and looks for its true self in the body, the sense organs and the internal organ *manas* i.e , the organ of specific cognition. Through its actions it burdens itself with merit and demerit the consequences of which it has to bear or enjoy in a series of future embodied existences, the Lord-as distributor and dispenser alloting to each soul that form of embodiment to which it is entitled by its previous actions. At the end of each of the great world periods called *Kalpas*, the Lord retracts the whole world i. e. the whole material world is dissolved and merged into non-distinct maya while the individual souls, free for the time from actual connections with upadhis lie in deep slumber as it were. But as the consequences of their former deeds are not yet exhausted, they have again to enter on embodied existence as soon as the Lord sends forth a new material world and the cycle of birth and rebirth has to go on.

The means of escaping the endless cycle, the way out of which is never found by the non-enlightened soul is furnished by the Veda. The Karmakanda cannot lead to final release. In the Gnanakanda a knowledge of Brahman in so far as it is related to the world of Iswara, the lower Brahman, does not lead to final emancipation. The soul may gain the world of the lower Brahman and continue there, although in the enjoyment of great power and knowledge. Only the highest knowledge can effect final release — a knowledge of the identity of the soul with the highest Brahman transcending all the attributes. The student whose soul has been enlightened by sayings like *tathwamasi* that there is no difference between his true self and the highest self-obtains immediate final release on death.

10. *Sri Bashya*: There exists only one all embracing Being called Brahman or the highest Self or the Lord. This Being is not destitute of qualities but endowed with all imaginable auspicious qualities (*sagunam*). It is not pure intelligence but intelligence is the chief attribute (gnanam–gunam). The Lord is all-pervading, all powerful, all-knowing and all-merciful. His nature is fundamentally antagonistic to all evil (*akhilaheyapratyanika*). He contains in himself whatever exist While according to Sankara, the only reality is to be found in the non-qualified homogeneous highest Brahman which can only be defined as pure 'Being', all plurality being mere illusion, Brahman according to Sri Ramanuja comprises within itself distinct elements of plurality which all of them lay claim to absolute reality of one and the same kind Whatever is presented by ordinary experience-matter (*achit*) in all its various modifications and individual souls (*chit*) of individual classes and degrees are essential real constituents of Brahman's nature. Matter and souls constitute, according to Sri Ramanuja, the body of the Lord and stand to him in entire dependence and subserviency in which a matter forming an animal or vegetable body stands to its soul

or animating principle. The Lord pervades and rules all things which exist -, material or immaterial-as their *antharyamin*. Matter and souls forming the body of the Lord are also called his modes (*prakara*). They are to be looked upon as his effects but they have enjoyed this kind of individual existence which is theirs from all eternity and will never be entirely resolved into the Brahman. They exist in two periodically alternating conditions-sometimes in a subtle state in which they do not posses those qualities by individual name and form. Matter in that state is unevolved (*avyaktha*). The individual souls are not joined to material bodies and their intelligence is in a state of contraction or non-manifestation (*sankocha*). This is the *pralaya* state which occurs at the end of each kalpa and Brahman is said to be in its causal condition (*karanavastha*). To that state all scriptural passages refer which speak of Brahman as being in the beginning one only without a second. Brahman is then said to be not absolutely one, for it contains within itself matter and souls in a germinal condition; but as in that condition they are so subtle as not to allow of individual distinction being made, they are not counted as something second in addition to Brahman. When the pralaya state comes to an end, creation takes place owing to an act of volition on the Lord's part. Primary unevolved matter then passes over into its other condition—it becomes gross and acquires all those sensible attributes, visibility and tangibility and so on, which are known from ordinary experience. At the same time, the soul enters into connection with material bodies corresponding to the merit or demerit acquired by them in previous forms of existence. Their intelligence at the same time, undergoes a certain expansion (*vikasa*). The Lord, together with matter in its gross state and expanded souls is Brahman in the condition of an effect (*karyavastha*). Cause and effect are thus at the bottom, the same; for the effect is nothing but the cause which has undergone a certain change (*parinama*). Hence the cause being known, the effect is being known likewise.

Owing to the effect of past actions the individual souls are implicated in samsara, the endless cycle of births, action and death, final escape from which is to be obtained by a study of the Vedas (Gnanakanda). Compliance with the Karmakanda does not lead outside samsara. But he who, assissted by the Grace of the Lord cognises and meditates on Him in the way prescribed by the upanishads reaches, at his death, final emancipation i.e., he passes through the different stages of the path of the gods up to the world of Brahman and there enjoys an everlasting blissful existence from which there is no return into the sphere of transmigation. The characteristics of the released soul are similar to those of Brahman. It participates in all the latter's glorious qualities excepting only the Brahman's power to emit, rule and retract the entire world.

Comparison of Advaita with Visista - advaita

1. Both teach *advaita* i.e., non-duality or Monism There is only one all embracing Being.

2. (a) Sankara's advaita only is of a rigorous and absolute one. (b) Ramanuja's qualified or modified (*visishta*) advaita is non-duality with a difference.

3. (a) According to Sankara, whatever is is Brahman which is absolutely homogeneous, all difference and plurality being illusory. (b) According to Ramanuja also,

whatever is is Brahman, but contains within itself elements of plurality owing to which it truly manifests itself in a diversified world.

4. (a) The world with its variety of material forms of existence is not unreal *maya*, but a real part of Brahman's nature, the body investing the universal self.

(b) The Brahman of Sankara is itself impersonal, a homogeneous mass of objectless thought transcending all attributes. A personal god it becomes only through association with the unreal principle of *maya* so that this *Iswara* is himself something unreal.

(c) Sri Ramanuja's Brahman is essentially a personal God–the all powerful and all wise ruler of a real world permeated and animated by his spirit and so there is no room for the distinction between a *param nirgunam* and *aparam saguna Brahman* or between *Brahman* and *Iswara*

5. (a) Sankara's individual soul is Brahman in so far as limited by the unreal *upadhis* due to maya. (b) Sri Ramanja's individual soul is really individual. It has sprung from Brahman and is never outside Brahman but, neverthless enjoyes a separate personal existence and will remain a personality for ever.

6. (a) The release from *samsara* means, according to Sankara, the absolute merging of the individual soul in Brahman due to the dismissal of the erroneous notion that the soul is different from Brahman.

(b) According to Sri Ramanuja, it only means soul's passing from the troubles of earthly life into a paradise where it will remain for ever in undisturbed personal bliss.

As Sri Ramanuja does not distinguish a higher and a lower Brahman, the distinction of a higher knowledge from a lower one is likewise not valid for him.

The teaching of the Upnishads is not twofold, but essentially one and leads the enlightened devotee to one result only.

— : 00 :——

LIFE OF SRI RAMANUJA

(THE HISTORICAL BACKGROUND)

Professor Dr. V. V. Ramanujam, University of Madras.

The biographies of our Alwars and Acharyas have been narrated for our benifit in books known as *Guruparampara Prabhawam.* There are three such works, the *Moovayiroppadi*, the *Arayirappadi* and the *Pannirayirappadi*, in increasing order of the length of narration. The narration is essentially the same in the three works mentioned with minor differences. They have been written in 'Manipravala' Tamil. Sanskrit works like the *Prapannamrithym* and the *Divyasuri charitham* also cover the same material. The latter work is a *kavyam* in whcih the poet gives ample play to his imagination so that its value as a biography is limited.

According to these Guruparampara works, Sri Ramanujacharya was born in the year *Pingala* corresponding to Sakabda 939 and lived over a period of 120 years upto S. 1059. These two saka years have been recorded according to the ancient Indian method of numeral-representation by धीर्लब्धा and धर्मोनष्टः respectively. The corresponding years according to the christian era are 1017 and 1137.

Even today it can be seen that in our horoscopes the year of birth is first recorded by the name of the year in the name cycle *Prabhava* to *Akshaya.* This is a sixty-year cycle and a named year would recceur after sixty years and the year is celebrated as *sashtiabdapoorthy.* This year, 1977-78, is Pingala and, calculating back, 1017 AD should have been Pingala. It is common in Guruparampara and other works for the year to be referred to by name. Many Tamil books of the earlier years of this century can be seen to carry only the name of the year of publication rather than the number. It is not difficult to calculate the corresponding numerical designation of the year.

The sequence of narration in the Guruparampara appears to be quite satisfactory but very few events are dated in the name of the years. This is very unfortunate and has given ground for difference of opinion among scholars in chronicling the events in the lives of Acharyas like Ramanuja in the historical backgroud of South Indian history. We can definitely say that during this life period the Chola Kings ruled most of Tamil Nadu (including the southern area of what is now called Andhra Pradesh) and the Mysore area was ruled by the Hoysala Kings. The periods of reign of various kings have been fixed by scholars and not withstanding some differences they generally agree in this area of historical research. There has been some difference of opinion in the identity of some of the rulers who were involved, some in friendship and some in hostility, with the great saint, Ramanuja.

There have been several publications which have examined this question. There has been a general concensus that Ramanuja flourished during the years 1017-1037 A.D and that the various events narrated in the Guruparampara accounts are historically authentic. Two events which are subjects of controversy are : (1) Ramanuja's self-imposed exile in in the present Mysore area (then Hoysala kingdom) to escape persecution by a Chola King because of Saiva-Vaishnava differences. What are the actual dates during which the Acharya was away from Srirangam ? Who was the exact Chola King who was responsible for this persecution ? A related question here is the identity of the Hoysala king who befriended Ramanuja during this period and actually helped him in his activities in that area. (2) When did Ramanuja consecrate the Govindaraja idol at Tirupati ? This idol is accepted to be the one worshipped in Tiruchitrakoota, a shrine within the Nataraja temple in Chidambaram. The shrine was destroyed at the command of a Chola King who seems to have been a die-hard fanatic, and the idol thrown into the sea. Who exactly was the king responsible for this and when was the shrine destroyed ? Another related question is who was the king in the Tirupati area (a vassal of the Cholas) who actually helped in the consecration of the new shrine at Tirupati and the exact period of his reign.

In this article, I have examined the two questions posed under (1) and the two questions posed under (2) in the preceding paragraph in the light of all earlier publications that I could lay my hand on, listed at the end of this article. In a recent article the suggestion has been made by Dr. K. V. Raman that the date of Ramanuja's life has to be pushed to the end of the tevelith century-that he lived mostly through the twelfth and not mostly through the eleventh as is generally accepted. The Guruparampara dates are then set at nought.

It is my submission that all the available evidence—traditional and otherwise - can be reconciled with the generally accepted period, 1017-1137 A.D. and that the controversial Chola King responsible for both Ramanuja's exile and the destruction of Tiruchitrakoota was Kulothunga I who ruled between 1070 and 1118 (or 1120?) A.D. Ramanuja's activiity in the Hoysala kingdom extended over two decades, roughly between 1095 and 1120 A.D, mainly during the reigh of Bhittideva Vishnuvardhana The consecration of the Govindaraja shrine in Tirupati should have occurred around 1130 A.D. during the reign of Vikrama Chola also called Akalangan. The destruction of the original shrine at Chidambaram, however, should have occured very much earlier when Ramanuja was away in the Mysore area.

Before I proceed to a detaited examination of the events in their proper setting, I will present an account of the traditional source material. The Divyasuricharithai is a poem written by Garudavahanapanditha, a contermporary of Ramanuja The Prapannamritham is likewise in Sanskirt verse and was written by one Ananthacharya, a descendent of Vadukanambi, very likely early in the seventeenth century.

The events narrated agree closely among the Guruparampara works. The moovayirappadi and panneerayirappadi were written several centuries after the avatar of Ramanuja ended. The arayirappadi was probably written towards the close of the twelfth century and is *chronologically quite close to the life period of Ramanuja.* Pinpalagiya perumal Jeeyar, the author of this work was a disciple of Nampillai whose life period, according to

traditional dates is 1140-1240 A.D. Because of its chronological nearness to Ramanuja's life period it is perhaps the most reliable of the three Guruparampara works. A biograbhy of Ramanuja called *Ramanujarya Divyacharitha* has been written by Pillailokam Jeeyar, a great-grandson of one of the chief disciples of Manavalamamunigal (1370-1474 A. D.) This book follows the arayirappadi closeby in its narration and even repeats many sentences verbatim It also gives some chronological information obviously from word of-mouth sources (karnaparamparai). This book was possibly written some 350 or more years after Ramanuja's passing away. I have examined the dates given in this work and find that they are not consistent within themselves.

The bibliography at the end of this article gives information about modern publications in which scholars have discussed the historical setting of Ramanuja's life. A table of dates of our Alwars and Acharyas giving the year of birth in *Kalyabda*, *Sakabda*, named year, month, star, life-span and other information was published in the early years of this century by the learned Tamil scholar, Setlur Krishnamachariar Swami. He states in a note appended to this table, "The chronology of Srivaishnava Guruparampara was chronicled by Koorathalwan at the behest of Ramanuja in verse and in prose; by Garudavahna Panditha in kavya form in Divyasuri charitham; Pirpalagiaperumal Jeer wrote the Arayirappadi Guruparampara at the command of Nampillai. Pillailokam Jeer has written the Yateendrapravana prabhavam. Following these traditional accounts and events mentioned in the commentaries on the Divyaprabandams and Rahasya texts as well as the Thirumudi Adaivu this table has been drawn up after repeated and careful study." This table is fairly consistent within itself and many dates tally with his accepted dates.

Though there are left some small discrepancies, the available evidence fairly clinches the issue of the life-period of Ramanuja's as between 1017 and 1137 A. D. Within this eventful period it is possible to work out a fairly convincing chronicle of the succession of events.

Tradition has it that Ramanuja paid his first visit to Srirangam in his twentyfifth year to meet the great Acharya, Alavandar. He could, however, only pay homage to the mortal remains of the saint. This places the last year of Alavandar as 10'2 A. D His life span is given as 125 years. The birth year then should be 917 A. D. The Thirumudi Adaivu gives the birth year as *Dhathu* and 917 A. D. corresponds to *Dhathu*.

The Ramanujarya Divyacharithai, in agreement with the Guruparampara works gives the birth year of Ramanuja as Pingala and S. 939. But the book contains statements which contradict each other as far as chronology is concerned. We find the statement in this book that Ramanuja lived and taught undisturbed in Srirangam for a period of sixty years[1] apparently before he left the place to escape the danger posed by the saivite Chola King. We are told that Ramanuja became a sanyasin in his thirty second year and migrated to Srirangam soon afterwards to succeed Alavandar in his Acharyapeeta. So we infer he was around ninety years old at the time he fled Srirangam.

---

1. *வேதார்த்தத்தை விசதீகரித்துக்கொண்டு அறுபது ஸம்வத்ஸரம் கோயிலிலே எழுந்தருளியிருந்தார்.*

Peria Nambi, who went to the King's court accompanying Koorathalwan died a few days after Ramanuja left Srirangam. The Divyacharitai gives the year of death as *Kalayukthi*[2] and this year corresponds to the 61st year of Ramanuja's life. A third date given in this book is the date of consecration of the Thirunarayana temple at Melkete[3] by Ramanuja. The year S. 911 is obviously in error but the name of the year *Bahudanya* is the same as that given in other guruparampara works. This would correspond to the 81st year of Ramanuja's life. Two more dates are obtainable from a verse quoted in thisbook[4]. Another verse[5] is also found in this book giving the date of the throwing of the Govindaraja idol enshrined in the Nataraja temple in Chidambaram by Kulothunga Chola as S. 1009. We shall examine the first verse[4] now and take up the other verse later.

According to Madurai S. Srinivasan (see Bibliography) this verse refers to the year of passing away of Ramanuja. The words "*பாந்தளைத்துயில் பரமன் பாதம் பணிந்து அங்குறைந்திடு நாள்* is rendered "the date of attainment of the bliss of the supreme who reposes on the great serpent" and the year S. 1059 mentioned was the terminal year in the eventful life. The other traditional works also give S. 1059 as the year when Ramanuja passed away. Sri Srinivasan obviously renders the verse into prose this way: *சங்குனின்றும் போந்து அரங்ககரெய்தி பதினொராண்டு புகழ்தான் வளர்த்த பெரும்பூதூர் வேந்தன் ஆய்ந்த சகாப்தம் ஆயிரத்தைப் பத்தொன்பதில் பரமன் பதம் பணிந்து அங்குறைந்திடு நாள்*—meaning that Ramanuja lived eleven glorious years in Srirangam after his return and entered into the feet of the Lord in S. 1059.

Dr. K. V. Raman quotes the epigraphist Sri. T. N. Subramanian according to whom the verse under question refers to the year of departure from Srirangam and the eleven years the period of sojourn in the west. Ramanuja should have returned to Srirangam in S. 1070. Another verse[6] in the Divyacharithai is quoted in support of this interpretation. This states that the concluding chapter of the Sri Bashyam was added to the then existing three chapters and the work completed in S. 1077. The implication of this verse is that the first three chapters were written earlier to S. 1059 and the last was written in S 1077. Why did Ramanuja wait for over 18 years to write this concluding chapter ? Prima facie, one cannot accept this prepostrous suggestion that a great Acharya of Ramanuja's stature kept his *mognum opus* incomplete over a period of 2 decades ! One may unhesitatingly

---

2. *காலயுக்த்யஷ்டகாபத்யதிதிப்ரோக்தா மஹாகுரோ:, யாமுநார்ய பதாம்போஜ சுச்ருஷாபவ த்ஸதா.*

3. *சகாப்தம் தொளாயிரத் தொருபதுடன் பின்னும் ஓராண்டு சென்றவர்த்தமானம் பஹுதான்ய ஸம்வத்ஸரம் திருநாரணன் தோன்றியது.*

4. *ஐய்ந்த சகாப்தம் ஆயிரத்தைப்பத்தொன்பதினிங்குனின்றும் போந்து. பதினொராண்டிங்ஙன் புகழ்தான் வளர்த்த பெரும்பூதூர் வேந்தன் எண்ணிலா வண்புருடனும் அரங்ககரெய்தி, பாந்தளைத்துயில் பரமன்பாதம் பணிந்தங்குறைந்திடு நாள்.*

5. *அம்பொற் குடைசகன் ஆயிரத்து ஒன்பதாம் வருஷத்துத் தென்பால் சென்னி குலோத்துங்கன் சித்திரகூடச் செங்கண்மால் தன்னை யகல்யெறி நாள்தான்.*

6. *இன்னவாறு திருப்பதிகள் எங்கும் வாழ்வித்தெதிராசன் தன்னதாக்கித் தரிசனமும் தரணியெங்கும் விளங்குவித்து முன்னமுரைத்த பாடியத்தின் முற்றமூன்றத் தொருகூறு தன்னைச் சென்றுண்டாயிரத்தாங் கெழுபத்தேழில் சாத்தினான்.*

reject this verse as totally incorrect. Bearing in mind that the Bodayana Vrithi in Kashmir (see later) was read by Koorthalwan and Ramanuja and the understanding that Alwan should write to Ramanuja's dictation, it is easily comprehended that the book was completed long before the departure to Mysore. The Sri Bashya was propagated in the North during the second Dig Vijaya trip of Ramanuja where he was hailed as *Bashyakara*. According to tradition it was Koorathalwan who, as scribe took down the work to the dictation of his Acharya and wrote the concluding lines इति श्रीभगवद्रामानुज विरचिते शारीरक मीमांसा भाष्ये etc. Ramanuja would not have styled himself as Sri Bagavad Ramanuja in recording the authorship. Alwan could not have written the last chapter if that chapter had been written after Ramanuja's return from the west because he had been blinded in the king's court. No other disciple could have substituted for Alwan because it was a sacred understanding that Alwan should be the scribe since he alone had studied the Vrithi of Bodayana with Ramanuja.

It is now obvious that where chronicling of events is concerned, we do not get much real help from the Divyacharithai. We are left with only two acceptable dates, 1017 A.D. (Pingala S. 939 the year of birth) and 1098 A.D (Bahudanya) the year of consecration of the Thirunarayana temple at melkote. Bhittideva Vishnuvardhana who befriended Ramanuja in the Mysore area is assigned rulership between 1104 and 1141 A.D. The Melkote temple is said to have been built with his active cooperation. Though Vishnuvardhana was not the crowned king in 1098 A.D., the year is quite close to the date of his accession and it is easily possible that as heir-apparent he came under Ramanuja's influence and actively participated in the latter's work According to traditional accounts, Ramanuja fled to the west when he was 79 years and spent a fairly long period there. The accounts vary regarding the period of his sojourn. The 6000-guruparampara puts it at 12 years while other works put it at more than 20 years. There is inscriptional evidence (cited by Sri Srinivasan in his book) that the Belur Narayana temple was consecrated by Mudaliandan (under the guidance of Ramanuja) during the reign (and under the patronage) of Vishnuvardhana in Hevilambi, S. 1039. This correspand to the 100th year (1117 A.D.) of Ramanuja's life. It is worth noting that this Vishnuvardhana defeated Adigaman (an ally of Kulothunga I) at Kangapadi in 1116. A.D Many scholars are agreed that Ramanuja returned to Srirangam in 1118 A D, the year in which Kulothunga I, the Chola King responsible for Ramanuja's fleeing Srirangam, died.

There is difference of opinion about the identity of the Chola King. The guruparampara works refer to him as *Krimikanta* (lit. neck full of worms—the deep wounds in his neck developed worms) contemptuously He is also referred to as *avyapadesya* (one unfit to be named). Kulothunga I reigned over the Chola kingdom between 1070 A D and 1118 (or 1120?) A.D. Some scholars suggest that Ramanuja's persecutor was Kulothunga II (grandson of Kulothunga I) who was Chola King during the period 1133-1150. A.D. If this king is the persecutor of Ramanuja then the traditional date of Ramanuja's life (S. 939—S 1059) has to be pushed ahead, which is what Professor Raman suggests.

This matter has to be examined in some detail and I crave the indulgence of a patient and careful reading. Kulothunga I was an ardent saiva and called himself *Thiruneetru Cholan*. He was deeply dovoted to Lord Nataraja, the presiding deity of the Chidambaram

temple. He is reputed to have covered the Natarja shrine with gold plated sheets. He was instrumental for Sekkilar's composing the *Periapuranam* and publishing it (*arangetram*) in Chidambaram. He is praised by the poet Jayankondar is the hero of the Kalinga war in the poem Kalingathupparani. This Kulothunga is associated with patronising the building of Vishnu and Jain temples also, and charities in Vishnu temples. A large share of the success in the Kalinga war was due to the King's son Vikrama and the commander Karunakara Thondaman both of whom are known to have had Vaishnava leanings. It is therefore argued that Kulotunga I was not antivaishnava and could not have been Ramanuja's persecutor. On the other hand Kulothunga II was a fanatic saiva and is eulogised by his court poets for his strong anti-vaishnava feelings.

It is my contention that the traditional date of Ramanuja's life (1017-1037 A.D.) needs no alteration for reconciliation with the dates of the reign of Chola Kings. I have taken pains to show that Ramanuja was in the Mysore area between 1096 and at least 1117 A.D if not a couple of years longer. The ruling Chola King at this period was Kulothunga I and he should be the Krimikanta of the Guruparampara works. Admittedly an ardent Saiva, he should have developed strong antivaishnava feelings later in his life To understand how this could have come about, it is necessary to examine the conditions under which Ramanuja worked and succeeded in spreading his religion and philosophy.

Ramanuja came to Srirangam from his native Kancheepuram to succeed Yamuna as the Vaishnava Acharya when he was in his early thirties. He had to prepare himself for the great task of fulfulling his promise to Alavandar (Yamuncharya) by writing the commentary on the Brahmasutras. For this purpose he had to study in particular a voluminous work called *Vrithi* by Maharishi *Bhodayana*. Only one copy of this work was available in the whole of India in a library in far off Kashmir under the care of pandits who were hostile to the idea of letting Ramanuja study the work. Ramanuja did study the book with the able help of Koorathalwan. It is said that the guru and the disciple read portions so that between them the whole book had been mastered. He had to retrieve Yamuna's teachings from the latter's disciples some of whom were extremely reluctant to impart the knowledge. He had to study Yamuna's books unaided. The local people were also hostile and did not take to him kindly. Some went to the extent of attempting to end his life by giving poisoned food by way of alms (A sanyasi has necessarily to live on *bhiksha*). One can see what extraordinary patience and courage Ramanuja displayed in his early years in Srirangam. We are even told that he stayed away for short periods to gain respite from the hostile surroundings. It was his sheer love of humanity and his devotion to and faith in the protective grace of Ranganatha that sustained and encouraged him. Not that he did not have any devoted friends, but the atmosphere was generally not helpful. With all the trouble from within his own (Vaishnava) fold, he had to face forces which worked against his consolidating and expanding on any large scale. His own cousin Govindaperumal, his boyhood friend and classmate had been lured away by the saivas and made their leader in Kalahasthi. Emboldened by the fact that the local ruler was a vassal of the Chola King who was an ardent saiva, the saivas of Kalahasthi made a bold bid to claim the temple at Thirumalai to be a Siva temple. It became Ramanuja's task to establish the Vaishnava character of the temple unequivocally without even the shadow of a doubt. He trekked all the way from Srirangam and stayed in Tirupati to achieve his purpose. The

consolidation and silent expansion of the frontiers of his religion of love and divine grace should have taken considerable time. Ramanuja was a relatively unknown figure in political circles as is proved from the fact that when he was summoned to the royal court, nobody knew his identity and the devoted disciple, Koorathalwan could easily impersonate for him It is obvious from all this that all his mighty achievements were due to his own personal strength and not any political patronage.

I have presented the background under which Ramanuja toiled in Srirangam in a cold and objective manner to impress the fact that vaishnavism was not really a force to reckon with in those days for the saiva king and only when some people with vested interests advised the king that Ramanuja's growing popularity and influence may endanger their own saivite faith that the king summoned the Acharya to his court. It should also be noted that one of the chief advisers in this was one Nalooran, a vaishnava, and a disciple of these acharyas in Srirangam. He was the great betrayer of the faith. Koorathalwan with his innate characteristic magnanimity of Himalayan heights not only pardoned him but also ardently prayed to Sri Varadaraja for his spiritual welfare without even caring to know whether Nalooran repented for his dastardly act in advising the king to summon Ramanuja to his court and humiliate him publicly by making him swallow all his faith and teachings by owning Siva as the Supreme God. This magnanimity of the disciple should have been inspired by the teacher himself and gives some. idea of the ***guna paripurthi*** of the great Saint of Sriperumbudur, which was the secret of his success.

The King should have got very much enraged at the mockery he suffered from Alwan and the consequences of his realisation that his orders had been flouted and that Ramanuja had escaped his kingdom were: (a) Koorathalwan was blinded (b) Peria Nambi lost his life and most important, (c) the temple of Sri Ranganatha at Srirangam was declared out of bounds to all of Ramanuja's followers and supporters and sentries were posted at the temple gates to carry out this order. With Ramanuja himself out of Srirangam and the temple, the rallying point and source of inspiration closed to the leaders left in Srirangam, the king should have felt quite safe.

The foregoing rather lengthy essay is to show that there is no inherent cotradiction in identifyink Kulothunga I as Krimikanta. That he was an ardent saivite is an established fact. His deep attachment and devotion to Lord Nataraja of Chidambaram is well known He was, however, a just ane famous ruler, kind to his subjects. As long as he did not fear any danger to his own faith, he was not antivaishnavite and was even ready with royal patronage so that his fair name would not be sullied But when he found that Ramanuja's growing popularity and achievements posed a danger to his faith, hostile feelings should have started growing in his bosom and this should have been fanned by fanatic saivites in his court and parasites like Nalooran. It is, I think, fairly abvious that the king was more interested in subduing the growing influence of Ramanuja than in banning vaishnavism or doing away with Vishnu temples That there was a general appreciation

of the robustness of the vaishnava faith is tellingly brought out in the words [7] attributed to Krimikanta's successor (Vikrama chola 1118—1135 A.D) that while the Ramayana and the Thiruvoimozhi formed two impregnable fortresses for that religion, it was futile on the part of his father to have pulled down a few walls (of Vishnu temples). This Vikrama chola is better known in Vaishnava circles as Akalangan. He was a disciple of Ramanuja and helped him in a big way in improving, reforming and administering the Srirangam temple.

We now come to examine Ramanuja's activity in Tirupati and Thirumalai. He should have made at least three different trips to the area. The first was avowedly to see Ananthalwan's flower garden and to study the Ramayana at the feet of his uncle and acharya Peria Thirumalai Nambi. The second was in response to urgent summons from local vaishnavas to establish unequevocally the vaishnava character of the Thirumalai temple when the saivas of Kalahasthi claimed it to be theirs. The third was to consecrate the idol of Govindaraja of Chidambaram in the Parthasarathi temple at Thirupati. Regarding the exact age of the Acharya during the first two trips nothing unequivocal can be said. Taking a hint from the Tirumalai Olugu, one may guess that the first trip was prior to his fortieth year. The second trip also should definitely have been before he was forced to flee Srirangam for Mysore. The third trip was certainly after he returned from Melkote.

There is no indication of saiva-vaishnava discord during the first trip. Peria Tirumalai Nambi had actually won over Govinda Perumal from his association with the saivas of Kalahasthi when Ramanuja made this trip He actually took Govinda Perumal with him to Srirangam when he left Tirupati. When the events of the second trip are narrated in Guruparampara works, there is reference to a king Yadavaraya. Yadavaraya is a dynastic title and whether this king is the Ghattideva Yadavaraya who is recorded to have actively helped Ramanuja to consecrate the Govindaraja temple cannot be established with certainty. It is very likely it was the predecessor of Ghattideva. The Yadavarayas were vassals of the reigning chola monarchs in the south.

The exact period of the reign of Ghattideva has not also been established It is surmised by historians from epigraphical evidence that it was during the second quarter of the 12th century It was during this period that Ramanuja consecrated the Govindaraja idol The consecration, according to tradition was done on Panguni Uthiram day in the year *Sowmya* and this corresponds to 1130 A.D., full seven years before the demise of Ramanuja Ghattideva actively helped this consecration.

I have already quoted a verse from the Divyacharithai giving the year in which Kulothunga threw the Govindaraja idol into the sea as S. 1009 the 1087 A.D) According to Dr. K. V. Raman, Sri T. N. Subramanian's contention is that this date is wrong because

---

7. அவ்வபதேசபனுக்கு அனந்தரத்திலவன், தமப்பன் செய்ததைக் கேட்டு, "இவன் என் செய்தானானான்!" என்று காஹித்தான். "ஒரு மதிளை வாங்குங்காட்டில் அத்தர்சனம் குலைந்ததோ, திருவாய்மொழி என்றும் ஸ்ரீராமாயணம் என்றும் வலியன இரண்டு மஹாப்ரபந்தங்கள் உண்டாயிருக்க? (திருவாய்மொழிக்கு 10-7-5 க்கு நம்பிள்ளை ஈட்டில் உள்ளவை).

S. 1009 falls within the reign of Kulothunga I and it is his thesis that Kulothunga I was not Ramanuja's persecutor. I would agree with the contention that the date is not acceptable, but not because it falls in the regin of Kulothunga I. As I have already shown the dates given in the Divyacharithai are not quite reliable. The removal of the Govindaraja idol from the Chidambaram temple should have occured during Ramanuja's stay in the Mysore area. S. 1009 mentioned in the verse corresponds to the 70th year of Ramanuja's life when he was in Srirangam and the loss of a *Divyadesa* would certainly have been reported to him and it would in turn have been recorded in the Guruparamparai. On the other hand, the Guruparampara says that the news that Tiruchitrakuta had been destroyed and that the idol of Sri Govindaraja which was thrown into the sea had been salvaged and taken for safe custody to Tirupathi was conveyed to Ramanuja after his return from Melkote. The consecration of the idol at Tirupati was done subsequently by Ramanuja with ths help and patronage of Ghattideva Yadavaraja.

Sri Balasundara Nayakar (see Bibliography) quotes that the date of consecration of Govindaraja, according to Dr. S. Krishnaswami Iyengar is 1135 A.D. and according to Sri T. K. T. Veeraraghavachari as 1130 A.D. Both have written books on the History of Tirupati. Sri Nayakar refers to an inscription [8] in Tirumalai in connection with the consecration of the Ramanuja shrine in Thirumalai. This inscription though mutilated mentions the year Sowmya. It is possible that this consecration, which according to traditional accounts was performed by Ananthalwan in Ramanuja's life-time with his consent was also in the same year 1130 A.D as the consecration of Govindaraja. This should also have been under the patronage of Ghattideva. A later inscription of 1228 A.D. mentions an endowment by Veeranarasimha Yadavaraya towards daily supply of flowers and oil (for lamps) to this shrine.

Since the destruction of Thiruchitrakutam occured during the sojourn of Ramanuja in Mysore, the auother of this tragedy should have been Kulothunga I. His fervour in improving the Nataraja temple is well-known and he should have resorted to destruction of the Govindaraja shrine to make more space available for the use of the devotees of Nataraja.

It is argued that because Ghattideva was a centemporary of Kulothnnga II, it was this latter king and not Kulothunga I who was responsible for the destruction of Thiruchitrakutam. The consecration at Tirupati was done quite a long time after the destruction of the shrine at Chidambaram and before Kulothunga II became king. Ghattideva's chieftainship extended into the reign of Kulothunga II. That does not prove that Kulothunga II threw the Govindaraja idol into the sea. That this latter king is eulogised by Ottakuthar for his fanatic zeal in upholding saivism and the destruction of the Govindaraja shirne need not be taken too seriously because it is well-known that court poets are very fanciful in praising thei. patrons The poet obviously exploited the name of this king being the same as that of the previous Kulothunga who threw the idol into the sea, and the fanatic fervour of this king towards savism which he euologised.

Lastly, about the inscription of 1180 A.D. making a land grant Thiruvarangathu Amudanr referred by Professor K. V. Raman. Many of these names are honours. Even

---

8. ஆன ஸௌம்ய—, தொருகான்—, இராமாநுஜ—, ன் எம்பெருமான்.—

today in the Srirangam temple the original *Iyarpa* service assigned by Ramanuja to the author of the *Ramanuja Nootrandadi* goes under the name of Amudanar-service and the service-holder is called by the name Thiruvarangathu Amudanar. The 1180 inscription need not necesssarily refer to the author of the Ramanuja Nootrandadi, but is likely to be to a descendent of his.

The events mentioned in the traditional Guruparampara can thus be reconciled with historical and epigraphical dates. All historians agree with regard to the historical authenticity of the incidents narrated in the Guruparampara works The sequence of the narration is convincing A few years mentioned (Pingala, Bahudanya, Sowmya) in this article from the traditional works fit in nicely in this sequence While the events narrated in the Divyacharithai are substantially the same as other traditional works, the few sakabda dates given therein are not useful at all and have to be totally rejected, since they contradict each other and the named years also. There is no need to post-date the date of Ramanuja's life to period beyond the largely accepted 10 7 to 1037 A.D.

BIBLIOGRAPHY

1. Aarayirappadi Guruparampara Prabhavam and Peria Thirumudi Adaivu Ed S. Krishnaswami Iyengar, Tiruchi Published by the Editor, 1968.

2. Panniirayirappdi Guruparampara Prabhavam, Ed. T. C. Parthasarathi Iyengar. Boomagal Vilasam Press, Madras, 1928

3 Ramanujarya Divyacharithai of Pillailokam Jeeyar. Publisher and date of publication not known.

4. Koil Olugu. History (?) of the Srirangam temple. An ancient work of unestablished authorship. Ed. S. Krishnaswami Iyengar, Tiruchi. Published by the Editor, 1976.

5. Thirumalai Olugu- History (?) of the Tirumalai- Tirupati temples. Also an ancient work of unestablished authorship. Ed. K Balasundara Nayakar Published by T. T. Devasthanams, Turupati 1953.

The Editor (Reader in Tamil, S. V. Oriental institute, Tirupati,) in his introduction examines the traditional dates of Ramanuja's work in Tirupati in the light of available epigraphical evidence.

6 Nithyanusanthanam Ed. Setlur Krishnamachariar, Triplicane. Year not given.

This book gives a comprehensive table of the traditional dates of Alwars and Acharyas.

7. Sri Ramanujar Charitham by S. Srinivasan, Madurai 1931

The author, of the Tamil faculty of Madurai, College, Madurai, in an epilogue to the book discusses the historical setting of Ramanuja's life in the light of (a) Sri T. A. Goplnatha Rao's findings (b) Tamil works like Moovar Ula, Kalingathupparani and Thakkayagapparani.

8 Sri Ramanujar by P. Sri. Swadesamitran Press, 1964.

In a separate chapter in this book, this well-known Tamil scholar analyses the problem in the light of a number of published works-particularly the history of Cholas by Sri Sadasiva Pandarathar and Prof. K. K. Pillai.

9. Sri Ramanuja Vani, Madras. Vol I, No. I. 1977. Article by Prof. K.V. Raman on "Historical Glimpses of Ramanuja's life."

—:o:—

ஸ்ரீரஸ்து

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பிங்களவத்ஸர ஸ்ரீராமாநுஜ விஜயம்

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் மஹாவித்வான் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

பிங்களவத்ஸரஸமாப்தி நினைவு மலராகத் தொகுத்தது.

ப்ரபவாதி ஷஷ்டிஸம்வத்ஸரங்களினிடையே பிங்களவாண்டில் *சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரையெனும் நாற்றிசையுங் கொண்டாடும் நன்னாளில் திருவவதரித்தருளின எம்பெருமானருடைய பலவகைப்பட்ட ப்ரபாவங்களை அடியேன் ஸ்ரீராமாநுஜனெனும் மாதப்பத்திரிகையின் மூலமாகவும் ஸம்ஸ்க்ருதம், தமிழ், தெலுங்கு பாஷைகளிலான பல புத்தகங்கள் மூலமாகவும் கீழ்கழிந்த நளவத்ஸரம் முதலாகவே வெளியிட்டு வருகிறேனென்பதை உலகமறியும். இப்போது பிங்களவாண்டின் ஸமாப்தி ஸமீபித்திருப்பதால் அவையெல்லாவற்றிற்கும் சிகரமாக ஸ்ரீராமாநுஜ விஜயமென்னும் இந்நூலை வெளியிடுகின்றேன். எம்பெருமானருக்குத் திருப்பாவை ஜீயர் என்று அந்நாமந் தொடங்கியே ப்ரஸித்தியிருப்பதனால் அதற்குச்சேர இதனைத் தொடங்குகின்றேன்.

திருப்பாவைக்கு ஏற்ற அலங்காரம் எது ?

காவ்யரஸிகர்களுக்கு அலங்கார சாஸ்த்ரம் ஜீவ நாடியாகவுள்ளது. அழகு பெறுத்துவது அலங்காரமெனப்படும். சப்தாலங்காரமென்றும் அர்த்தாலங்காரமென்றும் இருவகைப்பட்டவிதில் சப்தாலங்காரத்திற் காட்டிலும் அர்த்தாலங்காரம் மேம்பட்டது. வடமொழியில் அலங்காரமென்பது தென்மொழியில் அணியெனப்படும். சொல்லணி பொருளணி யென்கிற பாகுபாடு இதிலுமுண்டு. ப்ராஸம் முதலானவற்றால் சொற்களுக்கு அழகையுண்டாக்குவது சொல்லணி. இப்போது நாம் பொருளணியில் ஏகதேசம் ஆராய்ச்சி செய்ய இழிகின்றோம். ''இத்தம் சதமலங்காரா:'' என்றபடி நூறு வகையாகவுள்ள அர்த்தாலங்காரங்களில் ஸமாஸோக்தி, அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸை, ப்ரஸ்துதாங்குரம் என்கிற மூன்று அலங்காரங்களைப் பற்றி முன்னம் பேசுகிறோம்.

ஸமாஸோக்தியலங்காரம்

''ஸமாஸோக்தி: பரிஸ்பூர்த்தி: ப்ரஸ்துதே அப்ரஸ்துதஸ்ய சேத்'' என்பது ஸமாஸோக்தியலங்காரத்தின் லக்ஷணம். கவி ப்ரக்ருதமான வொரு செய்தியைக் குறித்துப் பேசுகையில் சொற்செறிவால் அப்ரக்ருதமான ஒரு செய்தியும் தோன்ற நின்றால் அங்கு ஸமாஸோக்தியலங்

காரமாகும். "முன்பு ஒருபுறம் மேடாயிருந்த இடமெல்லாம் இப்போது பள்ளமாயிற்று; மற்றொரு புறம் பள்ளமாயிருந்தவிடமெல்லாம் மேடாயிற்று" என்கிறுனொருவன். இவ்விஷயம் அவனுக்கு ப்ரக்ருதம்; இதிலிருந்து அப்ரக்ருதமான வொரு விஷயம் தோன்றுவது காணலாம்; அதாவது, 'தனிகனாயிருந்தவன் தரித்ரனாகிறான்; தரித்ரனாயிருந்தவன் தனிகனாகிறான்' என்று. ஆகவே இங்கு ஸமாஸோக்தியலங்காரம்.

அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸாலங்காரம்

"அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸா ஸ்யாத் ஸா யத்ர ப்ரஸ்துதாச்ரயா" என்பது இவ்வலங்காரத்தின் லக்ஷணம். ப்ரக்ருதமான வொரு செய்தியைத் தோற்றுவிப்பதற்காகவே அப்ரக்ருதமான வொரு செய்தியைக் கவி வருணிப்பது அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸாலங்காரமாகும். 'பறவைகளில் மழைத் தெய்வத்தையன்றி மற்றெவரையும் எதிர்பாராத சாதகபக்ஷிதான் சிறந்தது' என்றான் ஒரு கவி. அவனுக்கு இவ்விஷயம் விவக்ஷிதமன்று: 'எம்பெருமானிடத்திலன்றி மற்றெவரிடத்திலும் பல்லைக் காட்டாத பரமைகாந்தியே சிறந்தவன்' என்பதைச் சொல்லவிரும்பி, *ப்ரபந்நே சாதகந்யாய:* என்ற முதுரையை மனத்திற்கொண்டு அப்ரக்ருதமான சாதக பக்ஷிப்ரசம்ஸையைச் செய்தான் கவி. ஆகவே இங்கு அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸை.

ப்ரஸ்துதாங்குராலங்காரம்

இனி ப்ரஸ்துதாங்குரமென்னுமலங்காரத்தைப்பற்றிக் கேண்மின்; இதைப் பற்றின விமர்சத்தை முக்கியமாகக் கொண்டே இக்கட்டுரை யெழுதத் தொடங்கலாயிற்று. "ப்ரஸ்துதேந ப்ரஸ்துதஸ்ய த்யோதநே ப்ரஸ்துதாங்குர:" என்று இவ்வலங்காரத்திற்கு லக்ஷணம் கூறப் பட்டுள்ளது. கவி வருணிப்பதும் ப்ரக்ருதமான செய்தி; அதிலிருந்து தோற்றுகின்ற வொரு செய்தியும் ப்ரக்ருதமானது; இப்படிப்பட்டவிடத்தில் ப்ரஸ்துதாங்குராலங்காரமாம். இதற்கு சந்த்ராலோகத்தில் காட்டியுள்ள உதாரணம் யாதெனில்; *கிம் ப்ருங்க! ஸத்யாம் மாலத்யாம் கேதக்யா கண்டகேத்தயா* என்பது. இது வண்டை நோக்கி ஒரு காமினி சொல்லுவது. 'வண்டே! நல்ல மாலதீபுஷ்பமிருக்க, முள் நிறைந்த தாழையை ஏன் விரும்புகிறாய்?' என்பது இதன் பொருள். இதில் வாச்யார்த்தத்திற்குமேல் வ்யங்க்யார்த்தமொன்று கண்டறியவேணும். வாச்யார்த்தம் தெரிந்ததே. வ்யங்க்யார்த்தம்—அபாயமற்ற பத்னியிருக்க அவளைவிட்டு அபாயம் மிக்க வேற்று மாதரிடத்தில் விருப்பங் கொண்ட கணவனை நோக்கிக் காதலி சொல்லுவதாம். ஆக இவ்விரண்டு பொருளும் ப்ரக்ருதமே யென்றும், 'ஒன்று ப்ரக்ருதம், மற்றொன்று அப்ரக்ருதம்' என்பது கிடையாதென்றும் கொள்ளப்படுகிறது.

குவலயானந்தகாரரான அப்பயதீக்ஷிதர் இங்கு எழுதுவது என்னவென்றால், தன் கணவனோடுகூட உத்யானவனத்திற்குச்சென்ற காதலியொருத்தி அங்கு வண்டைக் கண்டு இங்ஙனே சொன்னாளாதலால் இது ப்ரக்ருதமானதே: இதிலிருந்து வ்யங்க்யமானது பரநாயிகாஸக்த ஸ்வகீயநாயக சிக்ஷணம்; அதுவும் ப்ரக்ருதமானதே என்றெழுதி உடனே அவர்தாமே ஒருசங்கையைக் கிளப்பி ஸமாதானமுமெழுதியுள்ளார்; (அதாவது) அஃறிணையானவண்டை நோக்கிச் சொல்லுவதென்பது பொருந்தாதாகையாலே இங்கு வாச்யார்த்தம் ப்ரக்ருதமாக இருக்க முடியாதேயென்று சங்கித்து, இங்ஙனே பலவிடங்களில் காண்கிறோமென்று, மரத்தைநோக்கி ஒருவன்சொன்னதும், அதற்கு மரம் விடைகூறினதுமான ச்லோகமொன்றை யெடுத்துக்காட்டி ஸமாதானம் பண்ணியிருக்கிறார்.

சந்த்ராலோககாரர் காட்டின "கிம் ப்ருங்க! ஸத்யாம் மாலத்யாம்"* என்கிற உதாஹரணத்தில் வண்டை விளித்துச் சொல்லுவதுமட்டுமேயுள்ளது. தீக்ஷிதர் காட்டியுள்ள "கஸ் த்வம் போ:! கதயாமி" என்கிற சுலோகத்தில் மரத்தை விளித்து வினவுவதும், வினவப்பட்ட மரம் விடை கூறுவதுமான அமைப்பு உள்ளதனால் இந்த வினாவிடைகள் அஸம்பாவிதமென்பதும் அசைக்க முடியாததாம். ஸுபாஷிதரத்ன பாண்டாகாரத்தில் அந்யாபதேசச்லோகங்களை ஆயிரக் கணக்காகக் காண்கிறோம்—மேகாந்யோக்தி:, ப்ரமராந்யோக்தி:, வ்ருக்ஷாந்யோக்தி:,

ம்ருகாங்யோக்தி: என்று மகுடங்கொண்ட சுலோகங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸாலங்காரத்திற்கு லக்ஷ்யமாகக் கூடியவையேயாகும். "ப்ரஸ்துதேந ப்ரஸ்துதஸ்ய த்யோதநே ப்ரஸ்துதாங்குர:" என்ற லக்ஷணத்திற்குச்சேர ஆலங்காரிகர் காட்டின ஸமஞ்ஜஸமான லக்ஷ்யம் ஒன்றுகூட நாம் கண்டிலோம். திருப்பாவை முழுவதும் இவ்வலங்காரத்திற்கு லக்ஷ்யமென்று உபந்யாஸமுகமாகவும் க்ரந்தமுகமாகவும் உபபாதிப்பவனடியேன்.

முத்ராலங்காரமென்றும் ஒன்றுண்டு

ஸூச்யார்த்த ஸூசநம் முத்ரா ப்ரக்ருதார்த்தபரை: பதை: என்பது அதன் லக்ஷணம். சில சில பதங்களையிட்டுக் கவி ஸூசிப்பிக்க நினைத்த (வேறு) அர்த்தத்தை ஸூசிப்பித்தல் முத்ராலங்காரமென்றபடி. ஒருவரை ஸ்துதிசெய்துகொண்டு போகையில் நக்ஷத்ரத்தையோ ஸம்வத்ஸரத்தையோ வ்ருத்தத்தையோ ஸூசிப்பிக்க விரும்பி அதற்கு அநுகுணமான பதத்தையோ பதங்களையோ ப்ரயோகிப்பர்கள் கவிகள்; அங்கு முத்ராலங்காரமாகும். திருப்பாவையில் இவ்வலங்காரமும் பலவிடங்களில் நன்கு தோன்ற நின்றது. திருப்பாவைக்கு அடியேனெழுதி வெளியிட்டுள்ள ஐந்தாறு வ்யாக்யானங்களில் இதெல்லாம் விளங்கக் காணலாம். ஆயினும் வழிகாட்டிவிடாமல் இங்கும் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கலாகிறது

நீராட்டத்தின் மருமம்

திருப்பாவையில் முதற்பாட்டில் *நீராடப்போதுவீர்! போதுமினோ* என்றழைக்கப்படுகிறது. மூன்றாம்பாட்டில் *நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றி நீராடினால்* என்றும், நாலாம் பாட்டில்* நாங்களும் மார்கழி நீராட மகிழ்ந்து* என்றும், இருபதாம்பாட்டில் *இப்போதே யெம்மை நீராட்டு* என்றும், இருபத்தாறும்பாட்டில் *மார்கழி நீராடுவான்* என்றும் இங்ஙனே பலவிடங்களில் நீராட்டம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகிறது. ஆய்ச்சிகள் நீராடுமிடமான நீர்நிலைக்குச் சென்றார்களென்று கண்டிலோம். வ்யாக்யாதாக்களான பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூருவாசாரியர்கள் "நீராடவென்னுமித்தால் இவர்கள் நினைக்கிறது க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷம். தமிழரும் கலவியைச் சுனையாட லென்றார்கள். *ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மே சீதமிவ ஹ்ரதம்* என்றும் சொல்லிற்றிறே" என்றருளினர். இதுவன்றியும் ஆண்டாள் தன்னை நிர்தேசிக்குமிடங்களிலெல்லாம்* பட்டர்பிரான் கோதை *என்றும்* புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்கோதை* என்றும் தனக்கு ஆசார்யஸம்பந்தத்தை நிருபகமாக்கியே நிர்தேசித்தவளாகையாலே தான் ஆசார்யாபிமானத்தில் பழுத்தவளென்பதைப் பாசுரந்தோறும் காட்டியிருப்பதுங்காண்கிறோம். நீராட என்னும் ஸ்ரீஸூக்தியாலே*கரசரண ஸரோஜே காந்திமந்நேத்ரமீநே ச்ரமமுஷி புஜவீசிவ்யாகுலே அகாதமார்க்கே ஹரிஸரஸி விகாஹனம் தெரிவிக்கப்படுவதுபோல, (திருவிருத்தத்தில்) *காலை நன்ஞானத்துறை படிந்தாடிக் கண்போது செய்து* என்று ஆழ்வாருளிச்செய்தபடியே ஞானத்துறையான ஸதாசார்யத்துறையில் படிந்து குடைந்தாடுவதும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதற்கும் அநுகுணமாகவேயன்றோ பதப்ரயோகங்கள் அற்புதமாக அமைந்துள்ளன. வாய் திறக்கும்போதே மார்கழி யென்று தொடங்கின ஆண்டாளின் உட்கருத்தை உய்த்துணர வேணும். உணர்த்துகின்றோம்கேண்மின்.

மார்கழியென்கிற சொல்லின் மருமம்

மார்கழி என்கிற இது மார்க்கசீர்ஷ மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். மிருகசீர்ஷ நக்ஷத்திரத்தோடு கூடிய பௌர்ணமாஸியுள்ள மாதம் மார்க்கசீர்ஷமாஸம் என்றபடி. மாஸப்பெயர்கள் ஸௌரமாநரீதியிலும் சாந்த்ரமாநரீதியிலும் வழங்கப்படுகின்றன. மேஷம் விருஷபம் மிதுநம் இத்யாதி வ்யபதேசங்கள் ஸௌரமாநரீதி. சைத்ரம் வைசாகம் ஜ்யேஷ்டம் இத்யாதி வ்யபதேசங்கள் சாந்த்ரமாநரீதி. சித்திரை வைகாசி இத்யாதிகளான தமிழ் வழக்குக்களும் சாந்த்ரமாநஸம்ஜ்ஞையையே அநுஸரித்தவை; சித்ரா நக்ஷத்ரமும் பௌர்ணமாஸியும் ஒன்று கூடினால் சைத்ரம்; விசாகா நக்ஷத்ரமும் பௌர்ணமியும் ஒன்று கூடினால் வைசாகம். மேல் ஒவ்வொன்றையும் இப்படியே பார்த்துக் கொள்வது. இவ்வகையில், மிருகசீர்ஷ நக்ஷத்ரமும்

பௌர்ணமியும் ஒன்றுகூடினால் மார்க்கசீர்ஷமெனப்படுகிறது. நக்ஷத்ர திதிகளின் வ்ருத்தி ஹ்ராஸங்களுக்கு ஏற்ப (நாழிகையேறுதல் குறைதல்களுக்குத் தகுதியாக) முன் நக்ஷத்ரமோ பின் நக்ஷத்ரமோ (பௌர்ணமியோடு) கூடுதலுமுண்டு. அதைப்பற்றிச் சிந்தை வேண்டா. மார்க்கசீர்ஷமென்ற வட சொல்லின் பொருளிலேயே மார்கழி யென்ற தமிழ்ச்சொல் போந்ததென்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. இப்பொருள் தவிர மற்றொரு பொருளும் மார்க்கசீர்ஷமென்னுஞ் சொல்லுக்கு ஸம்பாவிதமே. அதாவது, (மார்க்க-சீர்ஷ) என்று இரண்டு சொல் வடிவங்களாகக் கொண்டு மார்க்கங்களில் தலையானது என்று கொள்வது. சீர்ஷமென்று தலைக்குப் பெயர். மார்க்கமென்றது உபாய மென்றபடி, உபாயங்களில் தலையானது என்றதாயிற்று. கர்ம ஜ்ஞான பக்தி ப்ரபத்திகளுக்கும்மேலே ஆசார்யாபிமானம் என்பது தலையான உபாயமாயிருக்கும். அது தான் மார்க்க சீர்ஷமென்கிறது. மார்கழி யென்பது மதுவே.

ஆண்டாளுடைய நிஷ்டையின் நிரூபணம்

ஆண்டாள் நாச்சியார் திருமொழியில் உபாயங்களில் தலையானதை இரண்டு பாசுரங்களினால் நன்கு காட்டியுள்ளாள்: *கொல்லை யரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட குமரனார் சொல்லும் பொய்யானால், நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே* என்பது ஒரு பாசுரம். *நல்லவென் தோழி! நாகணைமிசை நம்பரர், செல்வர் பெரியர் சிறுமானிடவர் நாம் செய்வதென்? வில்லிபுதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை, வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே* என்பது மற்றொரு பாசுரம் இவ்விரண்டு பாசுரங்களினாலும் ஆண்டாள் தனக்கு ஆசாரியன் வழியாகவே பேறு என்னுமிடத்தை அறுதியிட்டிருக்கின்றாள். கொல்லையரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட குமரனார்-சக்ரவர்த்தி திருமகனார்; அவருடைய சொல்லாவது *நத்யஜேயம் கதஞ்சந* இத்யாதிகள்; அவை பொய்யானாலுங் கூட, (நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே) நான் பெரியாழ்வார் வயிற்றிற் பிறந்தது பொய்யன்றே, எனக்குண்டான ஆசார்யஸம்பந்தம் பழுதாய் விடுமோ? ஒருகாலு மாகாது என்றபடி. இனி, "வில்லிபுதுவைவிட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே" என்ற பாசுரம் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் முடிவில் ஆசார்யநிஷ்டைக்குச் சார்பாக உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கு மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்யானம் ஸேவிப்பது. ஆகவிப்படி ஆண்டாள் கடைப்பிடித்த சரமோபாயத்தையே திருப்பாவையில் உயிர்நிலையான பொருளாக வைத்துப் பேசுகிறாள். அதற்கு ஸூசகம் மார்க்க-சீர்ஷ பதபர்யாயமான மார்கழி என்னும் முதற்சொல்.

மார்க்க-சீர்ஷ என்று பிரிப்பதன் பொருத்தம்

வாஸுதேவ சப்தத்திற்கு தத்தித வ்ருத்தியாலே வஸுதேவாத்மஜனென்னும் பொருள் தேறியிருக்கவும் பட்டர் வாஸு, தேவ: என்கிற பதங்களுக்கு ஸமாஸமாகவுங் கொண்டு பாஷ்யமிட்டதுபோல, இங்கும், மார்க்க-சீர்ஷ என்கிற பதங்களுக்கு ஸமாஸமாகக் கொள்வதில் குறையொன்றுமில்லை யென்க.

வாஸு தேவபதத்தை வாஸு வென்றும் தேவனென்றும் பிரித்தது பட்டர் பாஷ்யத்தில் மட்டுமே காண்பதன்று; வாஸு தேவநாமம் வ்யாபகமந்த்ரங்களில் ஒன்றான த்வாதசாக்ஷரியின் உள்ளீடாகையாலே பதத்வயமாகப் பிரிப்பது மந்த்ர சாஸ்த்ர ஸித்தமுமென்பது உணரத்தக்கது.

நீராட என்பது பகவத்ஸம்ச்லேஷத்தைச் சொல்லுகிறதென்று பூருவர்கள் வியாக்கியானஞ் செய்தருளினாலும் நீராட்டமென்பதும் ப்ரக்ருதார்த்தமேயாகும். நாச்சியாருக்கு நீராட்ட மஹோத்ஸவம் திவ்யதேசங்கள்தோறும் தொன்று தொட்டு நிகழ்ந்துவருகையாலே அதுபற்றிய சப்த விந்யாஸங்களும் ப்ரக்ருதார்த்தமே யொழிய அப்ரக்ருதார்த்தமாகாது. ஆக, தெள்ளிய பொருளும், தோன்றும் பொருளுமாகிய எல்லாம் ப்ரஸ்துதமே யாகையாலே *ப்ரஸ்துதேந ப்ரஸ்துதஸ்ய த்யோதநே ப்ரஸ்துதாங்குர:* என்னும் லக்ஷணத்திற்குத் திருப்பாவை போன்ற லக்ஷ்யம் வேறுகிடைப்பரிது என்னலாம்.

ஆசார்யபரமான பொருளின் பொருத்தம்

நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான் என்று ஸ்பஷ்டமான சொல்லையிட்டுத் தொடங்கி *வங்கக் கடல் கடைந்த மாதவனைக் கேசவனை* என்று ஸ்பஷ்டமான சொற்களையிட்டுத் தலைக் கட்டியிருக்க ஆசார்யபரமான அர்த்தத்தை எப்படி ஏறிடக்கூடும்! என்று திகைக்கவேண்டா; *ஸாக்ஷாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும், மக்நாந் உத்தரதே லோகாந் காருண்யாத் சாஸ்த்ர பாணிநா* என்றும்*பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து* என்றும், *சேமங் குருகையோ செய்ய திருப்பாற்கடலோ, நாமம் பராங்குசமோ நாரணமோ? —தாமம் துளவோ வகுளமோ தோளிரண்டோ நான்குமுளவோ பெருமானுனக்கு?* என்றும் இங்ஙனே யுள்ள பல பிரமாணங்களை யநுஸந்தித்தால் ஏறிட்டுரைக்கும் கிலேசம் சிறிதுமில்லையென் றுணரலாம்.

*வங்கக் கடல்கடைந்த வென்கிற உபஸமஹாரத்திற்குங் கேளீர். [வங்கக் கடல் கடைந்த] ச்ருதிஸாகரமும் த்ராவிட வேதஸாகரமுமாகிற கடல்களைக் கடைந்தவர் ஆசாரியர். இங்கே *மறைப்பாற் கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தால் கடைந்து, துறைப்பால்படுத்தித் தமிழாயிரத்தின் சுவையமிழ்தம், கறைப் பாம்பணைப் பள்ளியான் அன்பரீட்டங் களித்தருந்த நிறைப்பான் கழலன்றிச் சன்மவிடாய்க்கு நிழலில்லையே* என்ற பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் பாசுரமுணரத்தக்கது. (மாதவனை) மஹாதபஸ்வி யென்றபடி. (கேசவனை) குதிரை வடிவங் கொண்டுவந்த கேசி யென்னு மசுரனொருவனைக் கொன்று கண்ணன் கேசவனாயினான். இந்திரியங்களாகிற பல குதிரைகளை வலியடக்கி ஆசாரியர் இத்திருநாமம் பெறுவர். ஜிதேந்த்ரியரென்கை. இப்படிப் பட்ட ஆசார்யரைப் பணிந்தவர்கள் யாரென்னில்; (திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையார்) ஆசார்ய ஸந்நிதானத்திலிருந்து க்ரஹிக்கப்பட்ட தாபஹரங்களான அர்த்தங்களினால் ஸௌம்யமான திருமுகமண்டலத்தையுடையவர்களாய் ஆத்ம குணங்களாகிற பூஷணங்களாலே பூஷிதராகப்பெற்றவர்கள். கோபிகள் கண்ணனிடத்திலே பேறுபெற்றாப்போலே சிஷ்யர்கள் ஆசார்ய ஸந்நிதியிலே பேறு பெற்றார்களென்க. ஆக இவை ஸ்தாலீபுலாகந்யாயேந தெரிவிந்தவத்தனை. *வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகுங் கோதை தமிழ் ஐயைந்துமைந்து மறியாத மானிடரை வையஞ் சுமப்பதும் வம்பு* என்று துணிந்து கூறுமபடியான பெருமைவாய்ந்த திருப்பாவையில் தோண்டத் தோண்டச் சுரக்கும் பொருள்கள் அபரிமிதமாகத் திகழ்வதுபற்றியே எம்பெருமானார் **திருப்பாவை ஜீயர்** என்று ப்ரஸித்தியுண்டாம்படி இதிலே யீடுபட்டார். *நாயகனாய் பாசுரத்தில் ஒவ்வொரு சொல்லும் முத்ராலங்கார ரீதியில் எம்பெருமானாரை நிஸ்ஸந்தேஹமாக நினைவூட்டுமது. அதை இதோ விவரிக்கப்போகிறேன். அற்பமதிகளான நாமே இதை அறியும்போது ஸர்வஜ்ஞரான எம்பெருமானார் இதை அறியாதிருக்க ப்ரஸக்தியில்லை; அறிந்துவைத்தும் தம் பெருமையைத் தாமே பேசக்கூசி அறியாதவர் போலவே யிருந்திருப்பர்; இந்த விஷயத்தில் நாம் பாக்யசாலிகளென்று உகக்கலாமன்றோ. நாம் அநுஸந்திக்கும்பொருள் பொருந்துகின்றதா இல்லையா? என்று ஆராய்ந்து பாருங்கள்.

நாயகனும் - எம்பெருமானாரும்

(நாயகனாய் நின்ற) ஆசார்ய கோஷ்டியில் நடுநாயகமாக நிற்பவர் எம்பெருமானார் என்று காட்டுகிறபடி. "அமுநா தபநாதிசாயி பூம்நா யதிராஜேந நிபத்த நாயகஸ்ரீ:" என்ற யதிராஜ ஸப்ததிஸூக்தியும் காண்க. [நந்தகோபன்] எம்பெருமானைப் புத்திரனாகப் பெற்றவிஷயத்தில் எம்பெருமானார்க்கு நந்தகோபனோடு ஸாதர்மியம். யதிராஜ ஸம்பத்குமாரனென வழங்கப்படுகிற செல்வப்பிள்ளையை க்ருஷ்ணகிசோர ஸ்தானீயனாகக் கொள்க. [உடைய] ஸ்வாமிக்கு உடையவரென்று வழங்குந் திருநாமத்தை ஸூசிப்பித்தபடி. [கோயில்காப்பான்] கோயிலென்கிற சொல் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலை மட்டும் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். மற்றும் பல கோவில்களையும் சொல்லுவதாகவுங் கொள்ளலாம். *தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்தான், வாழியே* என்றும் *ஸ்ரீமந்

ஸ்ரீரங்கச்ரிய மநுபத்ரவாம் அநுதிநம் ஸம்வர்த்தய* என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவரங்கச் செல்வத்தைக் காத்தருளினவரென்கை. *மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலைமற்று முவந்திடு நாள்* என்கிறபடியே ஸகல திவ்ய தேசங்களையும் உத்தரிப்பித்தவர் ஸ்வாமியே யாதலால் கோயில்களைக் காத்தருளினவரென்பதும் பொருத்தமே. **[கொடித்தோன்றும் தோரண வாசல காப்பானே!]** *கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரம் குறுகினர்* என்றும் *நெடுவரைத் தோரணம் நிறைத்தெங்குந் தொழுதனலருகே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கொடியும் தோரணமுமான வாசல்-பரமபதவாசல்; அதுதன்னையும் ஸ்வாமியெம்பெருமானார் தம்முடைய ஆளுகையிலே வைத்துக் கொண்டிருப்பவரென்கை. எம்பெருமானார் திருவருளைப் பெறாதவர்களுக்கு அந்த வாசலிற் புகுவது அரிது என்கிற ப்ரஸித்தியைக் காட்டினபடி. **[மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்]** மணியாவது ரத்னம்; நவரத்னமென்று சொல்லப்படுவதனால் ஒன்பது ரத்னங்கள் என்று ப்ரஸித்தம். நவரத்னம் போன்ற வொன்பது திவ்யக்ரந்தங்களை ஸ்வாமிபணித்தருளினார். ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதாந்த தீபம், வேதாந்த ஸாரம், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம், கீதாபாஷ்யம், சரணாகதி கத்யம், ஸ்ரீரங்ககத்யம் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம், நித்யம் என்று ஒன்பது திவ்ய க்ரந்தங்களையே இங்கு மணிக்கதவமென்கிறது. கதவு எப்படி பதார்த்தங்களுக்கு ரக்ஷகமோ அப்படியே இந்த திவ்யக்ரந்தங்களும் மறைப்பொருள்களுக்குச் சேமக்காப்பாக அமைந்தவை யாதலால் கதவென்றது மிகப்பொருத்தம்.(கதவு, கதவம்—இவை பர்யாயமே.) இந்த க்ரந்தங்களிலுள்ள பொருள்களை நாங்கள் அநுபவிக்கும்படி செய்தருளவேணுமென்பது தாள்திறவா யென்றதன் கருத்து. "ஆயர் சிறுமியரோமுக்கு மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்" என்று அந்வயிப்பது. அறிவிலிகளான எங்களுக்குப் புரியும்படி யருளிச் செய்யவேணு மென்கை.

[மாயன் மணிவண்ணன் நென்னலே வாய்நேர்ந்தான்] எம்பெருமான் தன்னுடைய சாஸ்த்ரங்களிலே முன்னமே தேவரீரைப்பற்றிச் சோதிவாய் திறந்து பணித்துள்ளானென்று கருத்து. *ஃலௌ ராமாநுஜஸ் ஸ்ம்ருத: *கலௌ கச்சித் பவிஷ்யதி* உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்வதர்சிந:* இத்யாதி ப்ரமாணங்களை இங்கே அநுஸந்திப்பது.

(இது ஸம்க்ஷேபமாகஸூசிப்பித்தபடி)

ஸ்வாபதேசார்த்தப்ரதிஷ்டாபனம்

இதைத்தொடர்ந்து இன்னும் சிலவிஷயங்களும் கேளீர். திருச்சந்தவிருத்தத்தில் (49) *கொண்டைகொண்ட கோதைமீது* என்கிற பாசுரத்தின் பின்னடிகள் "நண்டையுண்டு நாரைபேர வாளைபாய நீலமே, அண்டைகொண்டு கெண்டைமேயும் அந்தணீரரங்கமே" என்பன. இதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை தமது வியாக்கியானத்தில் ஸ்வாபதேசார்த்த மருளிச்செய்து, உடனே "இப்பாட்டில் சொன்ன ஸ்வாபதேசங்கள் இவர்க்கு நிலமல்லாதபோது தேசத்தையாச்ரயித்தநுபவிக்க இழிந்தவர்க்கு இப்பாட்டால் ஒரு ப்ரயோஜனமில்லை" என்றருளிச் செய்து தலைக்கட்டினார். இங்கே அரும்பதவுரை வருமாறு: "சப்தத்துக்கு அர்த்தம் வேறாயிருக்க இப்படி ஸ்வாபதேசத்திலே ஒதுக்குவானென்னென்ன அருளிச் செய்கிறார் (இப்பாட்டில்) இத்யாதி. நிலமல்லாதபோது விவக்ஷிதமல்லாதபோது" என்பதாக. பெரியவாச்சான்பிள்ளை எல்லாவிடங்களுக்கும் ஸ்வாபதேசார்த்தமருளிச்செய்யாவிடினும் இங்கு இங்ஙனே அருளிச் செய்து வைக்கையாலே எங்கும் ஸ்வாபதேசார்த்தங்களை விவேகசதுரர்கள் உய்த்துணரவேணு மென்று காட்டியருளினாராகிறார் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் 139 ஆம் சூர்ணை முதலாக 155 ஆம் சூர்ணையளவாக ஸ்வாபதேசார்த்தங்களை விளக்கியருளியிருப்பது காணுமளவில் நம் பூர்வாசாரியர்கள் ப்ரவசனங்களில் ஸ்வாபதேசார்த்தங்களை மேம்பட உரைத்து வந்தார்களென்பது தெளிவாகும். திருப்பாவையை யநுபவிப்பதென்றால் அதிலுறையும் விசேஷார்த்தங்களையும் ஸ்வாபதேசார்த்தங்களையும் விளக்காமல் எப்படியநுபவிப்பது? விசேஷித்து திருவிருத்தத்திற்கும் திருப்பாவைக்கும் ஜீவநாடியாயிருப்பது ஸ்வாபதேசார்த்தமே. நான் சபாஸைகளிலும் (அதாவது, வடமொழி தென்மொழி வடுகு ஹிந்திகளில்) நான்மொழி வெளியிட்டு உலகம் பரவியுள்ள விபுலவியாக்கியானங்களைக்கொண்டு

களிப்பவர்களும் அவற்றை அப்படியப்படியே ப்ரவசனம்செய்து போருமவர்களும் எங்கும் மலிந்துள்ளார்களன்றே. அஸூயையற்றவர்கள் இதைத்தாங்களே ஸபையில் சொல்லியும் வருகிறார்கள்.

சில ப்ரவசனகர்த்தாக்கள் (சொல்லி வருவதாவது) ஸ்வாபதேசார்த்தமென்று ஒரு பொருளை ஏறிட்டு யதேஷ்டமாகச் சொல்லுவது பூர்வாசார்ய வியாக்கியான விருத்தமென்றும், முக்கியமாக ஸ்வாபதேசமென்னும் பதமே பொருளற்றதென்றும் சொல்லுவதாகக் காதில் விழுகிறது. பூருவாசாரியர்கள் காட்டியருளியிருக்கும் வழி வழுவாது ஸ்வாபதேசார்த்தங்களைக் கண்டறிந்து சொல்ல சக்தியற்றவர்கள் இப்படிச் சொல்லுவதில் வியப்பில்லை.

ஸ்வாபதேச சப்தப்பொருத்தம்

ஸ்வாபதேசமென்கிற ஸம்ஜ்ஞை ஸம்ஸ்க்ருத சாஸ்த்ர ஸரணியின்படி பொருந்தாதென்பவர்களின் அபிப்ராயம் யாதெனில்; அபதேசமென்கிற சொல்லானது வ்யாஜமாகக் கைக்கொள்ளப்பட்ட அமுக்கியத்தைக் குறிப்பதாகும். இது (அந்ய) என்கிற சொல்லோடு சேர்ந்து அந்யாபதேசம் என்று ஆகலாம்; அமுக்கியமான வேறு பொருளைக் குறிப்பதென்று அச்சொல்லுக்குப் பொருள் சொல்லப் பொருத்தமுண்டு. அபதேசமென்கிற சொல்லானது (ஸ்வ என்கிற பதத்தோடு எங்ஙனே சேரும்? சேர்ந்தால் என்ன பொருள் கிடைக்கும்? அந்யமான பொருள் அமுக்க்யமாயிருக்கத் தகுதியுண்டு; ஸ்வம்மான பொருள் அமுக்க்யமாயிருக்கத் தகுதியில்லையே. வேறொன்றை வியாஜமாக்கிச் சொல்லுவது அந்யாபதேசம். இந்த ரீதியில் ஸ்வாபதேசமென்பதற்கு 'தன்னையே வியாஜமாக்கிச் சொல்லுதல்' என்றல்லவோ பொருளாகும். இது ஸம்பாவிதமன்றே. ஆகவே இச்சொல் அஸங்கதம்—என்பது ஆக்ஷேபகர்களின் வாதமாகும்.

இனி இந்த ஆக்ஷேபத்தை நிரஸிக்கும்வழி காட்டுகிறோம். வடமொழியில் வ்யபதேசமென்றொரு சொல் ப்ரஸித்தம். அதற்கு என்ன பொருளோ அதுவேதான் அபதேசமென்பதற்கும் பொருள். வி என்கிற உபஸர்க்கம் சேர்ந்தாலும் சேராவிடினும் பொருள் ஒன்றே. வ்யபேக்ஷா, அபேக்ஷா என்கிற சொற்களை இங்கு நிதர்சனமாகக்கொள்க; ஸாபேக்ஷ:, நிரபேக்ஷ: என்கிற பதங்களின் ஸ்தானத்திலேயே 'ஸவ்யபேக்ஷ:, நிர்வ்யபேக்ஷ:, என்கிற பதப்ரயோகங்களையும் ப்ரஸித்தமாகக் காண்கிறோம். "ஸ்வக்ரியாஸாதநவ்யக்ரோ நாலமந்யத் வ்யபேக்ஷிதும்' என்பது தண்டியின் காரிகை. இங்கு "நாலமந்யதபேக்ஷிதும்" என்றாலும் ச்லோகம் கூடும். பொருளிலும் குறையில்லை. ஆயினும் வி என்னுமுபஸர்க்கத்தைச் சேர்ந்து ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. அது சேர்ந்தாலும் சேராவிட்டாலும் பொருள் ஒன்றே. இங்ஙனே காட்டக்கூடிய நிதர்சநங்கள் ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல; பலபலவுள்ளன. அபகம: வ்யபகம:, அபாய: வ்யபாய:.........என்றிங்ஙனே கண்டுகொள்வது. இவ்வண்ணமாகவே வ்யபதேசமென்பதும் அபதேசமென்பதும் பர்யாயமாக வழங்கும். வ்யபதேசமென்பதற்கு 'குறித்தல்' என்று பொருள், அபதேசமென்பதற்கும் அதுவே பொருள். முக்கியமாக உத்தேசிக்கப்பட்ட பொருளைக்காட்டிலும் வேறான வொரு பொருளைக் குறிப்பது அந்யாபதேசம். அந்யஸ்ய அபதேச: அந்யாபதேச; ஸ்வஸ்யைவ அபதேச: ஸ்வாபதேச: ஸ்வம் அபதிச்யதே அஸ்மிந்நிதி ஸ்வாபதேச: அந்யத் அபதிச்யதே அஸ்மிந்நிதி அந்யாபதேச. என்னவுமாம். ஒரு பதத்திற்கு எத்தனை பொருள்களுண்டு, எத்தனை பொருள்களில் பிரயோகமுண்டு என்பதை ஆழ்ந்த அறிவுடையார் ஆராயவல்லர். அபதேச பதத்திற்கு இன்னது அர்த்தம் என்பதைக் கீழே விவரித்தோம். ஸுப்ரஸித்தமான நாமலிங்காநுசாஸநமென்கிற அமரகோசத்தில் மூன்றாவது காண்டத்தில் நாநார்த்த வர்க்கத்தில் 'பதே லக்ஷ்யே நிமித்தே அபதேசஸ் ஸ்யாத்" என்றுள்ளது. *அபதேச புமாந் லக்ஷ்யே நிமித்தவ்யாஜயோபி* என்பது விச்வகோசம். இப்படியே பலபல கோசங்கள் கிடைக்கும். லக்ஷ்யமென்கிற முதற்பொருளைவிட்டு வேறு பொருளைப்பற்றிக்கொண்டு ஆக்ஷேபம் செய்வது ப்ராஜ்ஞக்ருத்யமன்று. அந்யார்த்தத்தை லக்ஷ்யமாகக் கொண்டது அந்யாபதேசம்; ஸ்வம்மான அர்த்தத்தை லக்ஷ்யமாக்கொண்டது ஸ்வாபதேசம் என்றும் எளிதாகத் தெளிய வழியிருக்க, விபரீதவழிகளிற்புகுந்து க்ஷேபிப்பதே! நன்னூலில் "எப்பொருள் எச்சொலின் எவ்வாறுயர்ந்தோர், செப்பினரப்படி செப்புதல் மரபே" என்பது ஒரு சூத்திரம். ஒரு பொருளில் பெரியோர்கள் ஒரு சொல்லை வழங்கி வந்தால்

கீழுள்ளவர்கள் அதையே ஆதரித்துப் பேச வேண்டுமென்பது இதன் தாத்பரியம். ஸ்வாபதேச அந்யாபதேச பதங்கள் இன்று நாம் புதிதாகப் படைத்தவையல்ல. நம் ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தமாக அவதரித்துள்ள ப்ராசீநாசார்ய மணிப்ரவாள நூல்களில் மிகமிக இடம் பெற்றவை இச்சொற்கள். இவற்றுக்கு ஒருவிதமான உபபத்தியும் இல்லாமற்போனாலுங்கூட 'ஸாங்கேதிக சப்தங்களிவை' என்றுகொண்டு உகந்திருக்கக் கடமையுண்டு. வஸ்துஸ்திதியில் உபபத்திக்கு ஒரு குறையுமில்லையாயிருக்க குசோத்யம் செய்வது தவறு.

நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் புருஷகாரமென்கிற சொல் வழங்கி வருகின்றது. இச்சொல் மணிப்ரவாள நூல்களில் மட்டுமன்றிக்கே பூர்வாசார்யாநுக்ருஹீத ஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தங்களிலும் ஆதரிக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஸம்ஸ்க்ருத நிகண்டுகளில் எதிலும் காணக்கிடைக்காது. *லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி:* இத்யாதி பகவச்சாஸ்த்ரவசனங்களில் மலிந்துள்ளது. இச்சொல் எப்படி நிஷ்பந்நமாகிறதென்று வேதாந்த தேசிகன் விமர்சிக்கப்புகுந்து என்ன ஸமாதானம் எழுதியிருக்கிறாரென்பதை நோக்கவேணும். இது தர்மபரமான சொல்லா? தர்மிபரமான சொல்லா? என்றும் விமர்சிக்கவேணும். இவ்விசாரங்களை தேசிகனே செய்தருளி, ஸம்ப்ரதாய முறைமையில் வழங்கிவருமிச் சொல்லில் நமக்கென்ன விசிகித்ஸை என்று முடித்து நின்றார். ஸ்வாபதேசாந்யாபதேச பதங்கள் புருஷகார சப்தம்போலே கைகூப்பிநிற்கவேண்டியவையல்ல. சாஸ்த்ரீயமான உபபத்தி பொருந்தியவை—என்பது புநருக்தம். ஆக இவ்வளவும், ஸ்வாபதேசார்த்தமென்கிற சப்தப்ரயோகமே அஸாது என்றவர்களது கலக்கத்தை அகற்றினோம்.

ஒலிவடிவத்தின்மேல் ஸ்பஷ்டமாகக் கிடைக்கிற பொருளுக்குமேற்பட ஸ்வாபதேசார்த்தமென்று ஒன்று சொல்வது அநவஸரம்—என்பவர்கள் அலங்காரசாஸ்த்ரவைதேசிகர்களென்பதை முந்துற முன்னமே விளக்கியாயிற்று. ஆண்டாள் தானும் *கீசு கீசு பாசுரத்திலே "பேசின பேச்சு கேட்டிலையோ" என்னாதே பேச்சரவம் கேட்டிலையோ ? என்றதை ஊன்றி நோக்கினால் நல்ல தெளிவுவிளையும். ரவ; என்னும் வட சொல்லே அரவமென்றாயிற்று. த்வனியென்பது அதன் பொருள். 'திருப்பாவையில் வெறும் சப்தார்த்தமேயா கேட்டாய் ? த்வனிப்பொருள் கேட்கவில்லையோ?' என்று ஆண்டாள்தானே கேட்பது போலிரா நின்றதே! *கலந்துபேசின பேச்சரவங் கேட்டிலையோ?* என்றது உயிரானது. ச்ருதீதிஹாஸபுராணாதிகளைக் கலந்து பேசுவர் பெரியோர்...* முன்னோர் மொழிந்த மொழிகளோடு பிணங்காமல் அவற்றோடு கலந்து பேசுவார்கள் *

———

ஸ்ரீரஸ்து.

★★★★★★★★★★★★★★0★★★★★★★★★★★★★★

★ திருப்பாவை ஜீயர் ★

★★★★★★★★★★★★★★0★★★★★★★★★★★★★★

நம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தில் எம்பெருமானார்க்குத் திருப்பாவை ஜீயரென்று ஸுப்ரஸித்தமான வ்யபதேசமுள்ளது. திருப்பாவையில் மிக்க ஈடுபாடுகொண்டு அதை யநுஸந்திப்பதில், போர, அபிநிவிஷ்டராயெழுந்தருளி யிருந்ததுபற்றி அங்ஙனே வ்யபதேச முண்டாயிற்று என்பது தவிர மற்றுமோர் சிறந்த ஹேதுவுமுண்டு. அதாவது, திருப்பாவையில் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் எம்பெருமானாரைச் சிந்திக்கவேண்டும்படியான சொற்றொடர்கள் அமைந்திருக்கின்றனவென்பதே. இதைது ஏறிட்டுரைக்கும் முறையிலன்றிக்கே ஏற்ற முறையில் விவரிக்கப்படுமாறு காண்க.

1 மார்கழித் திங்கள்

மதிநிறைந்த நன்னாள் என்பதற்குச் சந்திரன் நிறைந்த நன்னாள்—பரிபூர்ண சுக்லபக்ஷம் என்பது ஒருபொருள். மதி-ஞானம்; அது நிறையப் போகிற நல்லநாள் என்பது உள்ளுறை பொருள். எம்பெருமானார் அவதரித்தநாள் இருள்தருமா ஞாலத்தவர்களுக்கு ஞானம் நிறைவதற்கு ஹேதுவான நன்னாளன்றோ? 'நிறையப்போகிற' என்ன வேண்டுமிடத்து (நிறைந்த) என்றது காலவழுவமைதி யென்பர் தமிழர். "ஆசம்ஸாயாம் பூதவச்ச" என்பது வடமொழி வியாகரணம். யதிராஜ ஸப்ததியில் *அநபாய விஷ்ணுபத ஸம்ச்ரயம் பஜே* என்கிற சுலோகத்தினால் எம்பெருமானார் விலக்ஷண சந்திரனாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ளார். அந்த யதிராஜசந்திரன் தோன்றிய நன்னாள் என்னவுமாம். சித்திரைத் திங்களானது மனிதர்களுக்கு முதல்மாதம். மார்கழித்திங்களானது தேவர்களுக்கு முதல்மாதம் என்னும் பொருத்தமுமுளது. இது வியாக்கியானங்களிலும் விசதம். ஆகவே, ஸ்வாமியின் அவதாரம் முதல் மாதத்திலென்கிற ப்ரஸித்திக்குக் குறையில்லை. **[போதுவீர் போதுமினோ]** "எங்கள் குழுவினில் புகுதலொட்டோம்" என்கிறவர்களைப் போலன்றிக்கே வருகிறவர்களெல்லீரும் வாருங்கள் என்று உகந்து அழைத்துரைப்பவர் எம்பெருமானாரேயாவர்.

2 வையத்து வாழ்வீர்காள்!

[பாற்கடலுள் பையத் துயின்ற பரமன்] திருப்பாற்கடலிலே துயின்ற பரமபுருஷன் க்ஷீராப்திநாதன். நம்மாழ்வார் **"உனது பாலேபோல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன்"** என்கிற பாசுரத்தினால் பகவத் குணங்களைப் பாலாகப் பேசினார். அவர்தாமே அக்குணங்களைக் கடலாகவும் பேசினார் "சீர்க்கடலையுள் பொதிந்த" என்ற பாசுரத்தில். இவற்றுக்குச் சார்பாக **"அநந்த குணஸாகரம் ப்ரஹ்ம"** [அனந்தமான குணஸாகரத்தையுடையவர் பரமபுருஷர்] என்றருளினார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர். அவ்வளவோடு நில்லாமல் அக்குணங்களையே தமது திவ்யக்ரந்தங்களில் வாய்வெருவுவதும் செய்கின்றார். ஏவஞ்ச, பகவத் குணஸாகரத்திலே அஸ்தமிதாந்ய பாவராய் இன்புறும் பரமர் எம்பெருமானாரென்க.

3 ஓங்கி யுலகளந்த உத்தமன்

"மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து", "ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு" இத்யாதிகளான நூற்றந்தாதிப் பாசுரங்களிற்படியே எம்பெருமானைவிட ஓங்கி-அதிசயித்து, உலகத்தையெல்லாம் ஸ்வாதீனமாக்கிக்கொண்ட உத்தமர்—ஸ்ரீராமாநுஜ ரொருவரே. ஒருவர்க்கும் ஒன்றும் சொல்லாதவர் அதமர். நிர்ப்பந்தத்தினால் சொல்லுபவர் மத்யமர். தம்முடைய கருணையினால் தாமே சொல்லுபவர் உத்தமர். *ஓராண் வழியா யுபதேசித்தார் முன்னோரென்கிற உபதேச ரத்தினமாலையின்படி உத்தமர் ஸ்ரீராமாநுஜ ரொருவரேயாவர். நூற்றந்தாதியில் *மற்றொரு பேறு மதியாதென்கிற பாசுரத்தில் உத்தமனாகவுங் கூறப்பட்டார்.

4 ஆழிமழைக் கண்ணா ஒன்றுநீ கைகரவேல்

இப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய ஆழியும் சங்கும் சார்ங்கமும் வருவதனால் "அடையார் கமலத் தலர்மகள் கேள்வன்" என்கிற நூற்றந்தாதிப் பாசுரப்படிக்கும், "வந்துதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே:" என்கிற யதிராஜ ஸப்ததிப்படிக்கும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் ப்ராதுர்ப்பாவ விசேஷமான எம்பெருமானார் நினைவூட்டப்படுகிறார். **ஒன்றுநீ கைகரவேல்**— அருமையாகப் பெற்ற அர்த்த விசேஷங்களை ஒன்றும் ஒளித்திடாமல் வர்ஷித்த மேகம் *இராமானுச னென்னுஞ் சீர்முகிலே. **ஆழியுள் புக்கு** என்றவிடத்து "உபநிஷத் துக்தாப்தி மத்யோத்ருதாம்" என்கிற ஸ்ரீபாஷ்யகார திவ்யஸூக்தி மிகப்பொருத்தமாக அநுஸந்திக்கத்தகும்.

5 மாயனை மன்னுவடமதுரை

ஆயர் குலத்தினில் தோன்று மணிவிளக்கு எம்பெருமானார். இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்கள் வாழ்ந்தவிடம் திருவாய்ப்பாடி. அதில் தோன்றிய **அணிவிளக்கு ஆயர்பாடிக் கணிவிளக்கே!"** என்று யசோதைப்பிராட்டியா லழைக்கப்படுகிற * அச்யுதபாநுவான கண்ண **பிரான். ந்ருபசு:** என்று ஆளவந்தாரும், *வ்ருத்த்யா பசுர் நரவபு:* என்று மணவாளமாமுனி **களு** மருளிச்செய்தபடி பசுப்ராயர்களான அஸ்மதாதிகள் வர்த்திக்குமிடமும் ஆயர்குலமாதலால் இருள்தருமா ஞாலமாகிற இவ்வாயர் குலத்திலே தோன்றிய அணிவிளக்கு—**ராமாநுஜ திவாகரர்.** "புண்யாம்போஜ விகாஸாய பாபத்வாந்த க்ஷயாய ச, ஸ்ரீமாநாவிரபூத் பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர." என்னக்கடவதிறே.

6 புள்ளுஞ் சிலம்பின காண்

"புள்ளரையன் கோயில் வெள்ளை விளிசங்கு" என்றது எம்பெருமானார்க்கு மிகச்சிறந்த ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகம். "பாலன்ன வண்ணத்துன் பாஞ்ச சன்னியமே" என்றபடி பால்போன்ற நிறத்தது சங்கு; ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரும் "துக்தோததந்வத் தவளமது சுத்தஸத் வைகரூபம் ரூபம் யஸ்ய ஸ்புடயதிதராம் யம் பணீந்த்ராவதாரம்" என்றபடி பால்போன்ற நிறத்தவர். இந்தச் சங்கு எங்கு வாழ்ந்ததென்னில் [**புள்ளரையன கோயில்**] "பூமருவிப் புள்ளினங்கள் **புள்ளரையன் புகழ் குழறும் புனலரங்கமே"** என்று பெரியாழ்வார் புள்ளரையன் கோயிலாகக் கூறிய திருவரங்கத்தில் வாழ்ந்தது. சக்கரம் சங்கு என்ற இரண்டு திவ்யாயுதங்களில் சக்கர மானது "கருதுமிடம் பொருது" என்ற அருளிச் செயலின்படியே *பாசீவிப்லோஷாதிநாநா கார்யவிசேஷங்களுக்காக பாஹ்ய ஸஞ்சாரங்கள் செய்துகொண்டேயிருக்கும். திருச்சங்கு அப்படியன்றியே "**உண்பது சொல்லில் உலகளந்தான் வாயமுதம், கண்படை கொள்ளல் கடல் வண்ணன் கைத்தலத்தே**" என்னும்படியிருக்கும். ஸ்வாமி தாமும் "யாவச் சரீர பாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ" [ஸ்ரீரங்க கத்யே] என்ற ஸ்ரீரங்கநாதன் கட்டளையைப் பெற்றுக் கோயிலே கதியாயிருந்தவர். ஆகவே 'கோயில் சங்கு' என்றது ஸ்வாமி யெம்பெருமானார்க்கு மிகப்பொருத்தம்.

7 கீசுகீசென்றெங்கும்

கலந்து பேசின பேச்சரவம். பூர்வாசார்ய ஸூக்திகளோடே கலந்திருக்கும்படி [அவற்றுக்கு முரண்படாதபடி] ஸ்ரீ ஸூக்தி யருளிச் செய்தவர் ஸ்ரீராமாநுஜர் என்பது இவருடைய திவ்யஸூக்தியினால் ஸித்தம். ஸ்ரீபாஷ்யம் தொடங்கும்போதே "பகவத் போதாயந க்ருதாம் விஸ்தீர்ணாம் ப்ரஹ்மஸூத்ர வ்ருத்திம் பூர்வாசார்யாஸ் ஸஞ்சிக்ஷிபு: தந்மதாநு ஸாரேண ஸூத்ராக்ஷராணி வ்யாக்க்யாஸ்யந்தே" என்றருளிச் செய்தவர் ஸ்வாமி யொருவரேயன்றோ. அன்றியும் *கலந்து பேசுவதாவது வடமொழி தென்மொழிகளைக் கலந்து மணிப்ரவாளமாகப் பேசுவது. இத்தகைய க்ரந்தமாக முதன்முதலாகத் திருவாறாயிரப்படியே தோன்றியது. அது பிள்ளானருளியதாயினும் "எதிராசர் பேரருளால்" என்று மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்த படியே ஸ்வாமி கற்பித்த நடையேயாம் அது. ஆகவே இருமொழிகளையுங் கலந்து பேசின பேச்சுக்கு நிதானபூதர் ஸ்வாமியென்று குறிப்பிட்டவாறு.

8 கீழ்வானம வெள்ளென்று

"மிக்குள்ள பிள்ளைகளும் போவான் போகின்றாரைப் போகாமல் காத்து" என்றதில் ஸ்வாமியின் ப்ரபாவமே நன்கு ஸ்புரிக்கும். "அர்வாஞ்சோ யத்பத ஸரஸிஜத்வந்த்வமாச்ரித்ய, பூர்வே மூர்த்நா யஸ்யாந்வயமுபகதா தேசிகா முக்திமாபு:" என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திப்படிக்கும், "பாத கோமரயோஸ் ஸம்பந்தேந ஸமித்யமாந விபவாந்" என்ற நிகமாந்த மகாகுரு ஸூக்திப்

படிக்கும் திருவடி ஸம்பந்தத்தாலே பின்னோர்களையும் திருமுடி ஸம்பந்தத்தாலே முன்னோர்களையும் வாழ்வித்தவர் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார். மிக்குள்ள பிள்ளைக ளென்றது ஸ்வாமிக்கும் பூஜ்யர்களாயிருந்த பூருவர்களை. அவர்களைப் போகாமல் காத்து என்றது தாம் அவதரித்து அவர்களை நற்கதி யெய்துவித்தபடியைக் காட்டுமதாம். (இதைப்பற்றித் தனிநூலில் விரிவு காண்க.)

9 தூமணி மாடத்து

[மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்] மணியென்று ரத்னத்திற்குப் பெயர். நவரத்னங்களாகையாலே ஒன்பது என்கிற ஸங்க்யை ஸூசிகமாகிறது. கதவு என்பது பதார்த்தங்களைச் சேமித்து வைப்பது. ஸ்வாமியினுடைய திவ்யக்ரந்தங்களே இங்குக் கதவென்பன. ஸ்வாமி யருளிச்செய்தவை ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதாந்ததீபம், வேதாந்தஸாரம், வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், கீதாபாஷ்யம், சரணாகதி கத்யம், ஸ்ரீரங்ககத்யம், ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யம், நித்யம் என்று ஒன்பது திவ்ய க்ரந்தங்களாகையாலே அவையே இங்கு மணிக்கதவமெனப்படுகிறது அவற்றைத் திறக்க வேணுமென்றது அவற்றிலுள்ள அர்த்த விசேஷங்கள் எங்களுக்கும் நிலமாம்படியருளவேணுமென்றபடி.

10 நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற

நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற வம்மனாய் அருங்கலமே!* என்ற இரண்டு விளிகளிலும் ஸ்வாமியின் ப்ரதிபக்ஞைை நன்கு உண்டாகும். நோற்று என்றது மஹாபாக்ய வசத்தாலே என்றபடி. **ஸுவர்க்கம் புகுகின்ற** — வர்க்கமென்று ஸமூகத்திற்குப் பெயர்; வகுப்பு என்றபடி. (ஸு) என்பதனால் மிகச்சிறந்த வகுப்பு என்றதாகும். யாதவ ப்ரகாசரிடத்திலே வாசித்துக் கொண்டிருந்து அவர் சாயையிலே ஒதுங்கியிருந்த ஸ்வாமி அவருடைய கருத்தின்படியே ஆபத்துக்களை யடைந்து போகாமல் நம்போலியர்களின் பாக்யவசத்தாலே பெருந்தேவி மணவாளனுடைய பேரருளாலனது பரமக்ருபைக்கு இலக்காகி ஸ்ரீவைஷ்ணவ வகுப்பிலே புகுந்து அணைவர்க்கும் தாயாயிருந்தவர். சுவர்க்கம் என்பதற்கு ஸ்வர்க்கமென்றே பொருளானாலும் "யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா விநா" என்ற ஸ்ரீராமாயணத்தின்படி எம்பெருமானோடு கூடப்பெற்றவ ரென்றதாகும். ஸீத்தாச்ரமத்தில் நின்றும் வருகிறோமென்று சொல்லிக்கொண்டு வந்த வேடனும் வேடுவச்சியுமான பகவத் தம்பதிகளோடே கூடப்பெற்றமை கூறினபடி. **அருங்கலமே!** என்றது அருமை பெருமை வாய்ந்த ஆபரணமே! என்றும் உத்தம ஸத்பாத்ரமே என்றும் பொருள்படும். நம்முடைய குருபரம்பரையிலே மஹாபூஷணமாக விளங்குமவர் ஸ்வாமி. "தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே குருரிதி ச பதம் பாதி நாந்யத்ர" என்னும்படிக்குப் பொருத்தமாக உத்தம ஸத்பாத்ரமாயும் விளங்குபவர். *

11 கற்றுக் கறவைக் கணங்கள்

இப்பாசுரத்தில் **கற்றுக் கறவை** யென்று தொடங்கி **கோவலர்தம் பொற்கொடியே!** என்னுமளவுள்ள விளி பூர்த்தியாக எம்பெருமானார் தன்மையையே தெரிவிக்குமதாயிருக்கும். **கற்று**- *சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும், சுருதிகள் நான்கு மெல்லையில்லா அறநெறியாவும் தெரிந்தவன்* என்ற நூற்றந்தாதிப் பாசுரப்படியே எல்லாக் கல்விகளையும் கற்று; **கறவைக் கணங்கள் பலகறந்து**— *பஞ்சாசார்ய பதாச்ரித:* என்று யதிராஜ வைபவத்தில் கூறியுள்ளதை விவரிக்கிறபடி. "கவாமங்கேஷு திஷ்டந்தி புவநாநி சதுர்தச" என்கிறபடியே கோக்கள் பதினான்கு லோகங்களையும் தம்முள் அடக்கினாற்போலே சதுர்தச வித்யைகளையும் தம்முட்கொண்டு நன்றாகக் கறக்க ஆசாரியர்கள் பலரிடத்திலும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்கள் கேட்டு உய்ந்தவர் ஸ்வாமி. பெரிய நம்பி பக்கலிலே பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் பெற்று மந்த்ரார்த்தங்கள் கேட்டும், பெரிய திருமலை நம்பி பக்கலிலே ஸ்ரீராமாயணார்த்தங்கள் கேட்டும், திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிக்ஷித்தும், திருமாலையாண்டான் பக்கலிலே திருவாய்மொழிப் பொருள் கேட்டும், ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே அருளிச்செயல் கற்றும் நல்வார்த்தைகள் கேட்டும் போந்தவரா

கையாலே *கறவைக் கணங்கள் பலகறந் தென்றது ஸ்வாமிக்கு மிகப்பொருத்தம். அதற்குமேல் செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச்செய்யும்—எம்பெருமானை நிர்க்குணனென்றும் நிர்விபூதிக னென்றும் நிர்லக்ஷ்மீகனென்றும் திவ்யமங்கள விக்ரஹ சூந்யனென்றும் சொல்லுமவர்கள்—செற்றார்; அவர்களுடைய திறலழிய—வாக்குமிடுக்குத் தொலையும்படியாக, திசைதொறு மெழுந்தருளி வாதப்போர் நிகழ்த்தியவர் ஸ்வாமி. "விப்ரம் நிர்ஜித்ய வாதத:" என்கிறபடியே இது குற்றமாகையின்றிக்கே ஸித்தாந்த ரக்ஷணார்த்தமாகச் செய்ததாகையாலே நற்றமேயாயிற்றென்று காட்ட *குற்றமொன்றில்லாத* என்றது. கோ என்னும் வடசொல் நாநார்த்தகமாகையாலே ஸ்ரீஸூக்தியையும் சொல்லக்கடவது; "யத்கோஸஹஸ்ர மபஹந்தி தமாம்ஸிபும்ஸாம்" என்றவிடத்திலு மிதுகாணலாம். கோ வல்லவர்—மஹாவித்வான்கள், அவர்தம் பொற்கொடி—ஸ்வாமி. கோ அ (ல்)லர்-ஸ்வதந்திரரல்லர். என்றுமாம்.

12 கனைத்திளங் கற்றெருமை

ஸ்வாமியின் திருவவதார ஸ்தலமான ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில் இரட்டித்து ஸேவிக்கும் பாசுரமிது. பூருவாசாரியர்களும் தங்கள் வியாக்கியானங்களின் முடிவிலே எம்பெருமானாரை ப்ரஸ்தாவித்திருக்கும் பாசுரமுமிது. இங்கு இவ்வளவே நாமெழுதப் போதும். ஆயினும் சிறிது விவரிக்கலாகிறது. இப்பாட்டில் நற்செல்வனென்றது ஸ்வாமியைக் கருதி. நற்செல்வனென்பதை வடமொழியிற் கூறவேணுமானால் லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந: என்னவேணும். ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் *லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந:* என்னப்பட்ட இளையபெருமாளே யன்றோ இளையாழ்வாராகத் திருவவதரித்தவர். அவர் "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்று விபவாவதாரத்திலே அடிமை செய்யப்பெற்றார்; இவர் "நித்ய கிங்கரோ பவாநி" என்று அர்ச்சாஸ்தலங்களிலே ஒப்புயர்வற்ற அடிமைகள் செய்யப்பெற்றார். "மன்னிய தென்னரங்காபுரிமாமலைமற்று முவந்திடுநாள்."

13 புள்ளின்வாய் கீண்டானை

இப்பாட்டில் கள்ளம் தவிர்ந்து கலந்தென்றது உயிரான சொற்றொடர். "கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்றபடி ஆத்மாபஹாரக் கள்வமொன்றுண்டு; அது தவிர மற்றொரு கள்வம் கேண்மின்; "ஏகஸ் ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத புஞ்ஜீத பஹுபிஸ் ஸஹ" "இன்கனி தனியருந்தான்" என்கிறபடியே போக்ய பதார்த்தங்களைப் பலரோடுங்கூடி யநுபவித்துக் களிக்கையன்றிக்கே அசலறியாதபடி யநுபவிக்கை கள்வம்; எம்பெருமானார்க்கு முற்பட்ட ஆசிரியர்களிடத்து இத்தகைய கள்வமிருந்தது; அதனைத் தவிர்ந்தவர் ஸ்வாமியொருவரே தவிர்ந்து எல்லாரோடுங்கலந்து அநுபவித்தவர். "பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைக்களம் புக்கார்" என்றதும் ஸ்வாமியின் பெருமையை நினைவூட்டும். பாவைக்களமென்பது காலக்ஷேப மண்டபம்; அதில் எல்லாரும் புகப்பெற்றது ஸ்வாமிக்கு முன்பு இல்லை; அதிகார பரீக்ஷைபண்ணிப் பலர் விலக்கப்பட்டிருந்தார்களன்றோ. ஆசைக்கு மேற்பட அதிகார ஸம்பத்தி யில்லையென்று கொண்ட ஸ்வாமியின் காலத்தில்தான் பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைக்களம் புக்கார். அதனை நன்கு காட்டினபடி.

14 உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து

இப்பாட்டில் "செங்கழுநீர் வாய்நெகிழ்ந்து ஆம்பல்வாய் கூம்பின" என்பதில் ஸ்வாமியின் திவ்யப்ரபாவமொன்று நினைவுக்கு வரும். ஸ்வாமி யாதவப்ரகாசரிடத்திலே பூர்வபக்ஷ வேதாந்தம் வாசித்தபோது *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் *தத் த்வமஸி* இத்யாதி ச்ருதிவாக்யங்களுக்கு அவர் அபார்த்தம் கூற, ஸ்வாமி 'இப்படியன்றோ பொருள்' என்று உபபந்நமான அர்த்தமருளிச் செய்ய, மேல் வாய்திறக்கமாட்டாதே ஹுங்காரமே பண்ணிப்போந்ததாக வைபவ நூல்கள் விளம்புகின்றன. அது இங்கு நினைவுக்கு வரும். ஸ்வாமி திருவாய் மலர்ந்தருளியது செங்கழுநீர் வாய்நெகிழ்ந்தமை; யாதவர் மறு மாற்றம் சொல்ல மாட்டாமே வாய் மூடிக் கிடந்தது ஆம்பல்வாய் கூம்பினமை, மேலே *செங்கல்பொடிக்

கூறை வெண்பல் தவத்தவர் தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்றார்* என்றதும் ஸ்வாமிக்கு மிகப் பொருத்தம். செங்கல்பொடிக்கூறை *காஷாயேண க்ருஹீத பீதவஸநா* என்று ஸப்ததியில் போற்றப்பட்ட திவ்ய மூர்த்தி. வெண்பல் *அச்யுத பதாம்புஜ யுக்மருக்மவ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாய மேநே* என்னும்படி மஹாவிரக்த் ஸார்வபௌமராகையாலே "யத் தந்மை திஷ்டதேந்ய: க்ருபண மசரணே தர்சயந் தந்தபங்க்தீ" என்னும்படி பிறர்பாடே பல்லைக்காட்டப் பெறுதவர். தவத்தவர்—மம, மம என்னாதே 'தவ, தவ' என்று சேஷத்வம் பரிமளிக்க நிற்பவர். தங்கள் திருக்கோயில்—அமுதனாருடைய ஆதீனத்திலிருந்த கோயில் தங்கள் திருக்கோயிலென்னும்படி தம்மதீனமாகப் பெற்றவர். சங்கிடுவான்—'சங்க:' என்ற வடமொழியும் சங்கு எனத் திரியும். இச்சொல் திறவுகோல் என்னும் பொருளைத் தரும். ஆருயிரப்படியில் இப்பொருளும் பணிக்கப் பெற்றது. ஆழ்வான் மூலமாகத் திருக்கோயில் திறவுகோலைப் பெற்ற இதிஹாஸம் இச்சொற்றொடரில் அநுஸந்திக்கலாகிறது. ... ... *

15. எல்லே இளங்கிளியே

இப் பாட்டில் "உனக்கென்ன வேறுடையை" என்னுஞ் சொற்றொடர் நிதியானது. உமக்கு மட்டும் அஸாதாரணமான பெருமை என்னே! என்று வியந்து கூறப்பட்டுள்ளது. ஸ்வாமிக்கு முன்னே நம்மாழ்வாரும் ஸ்ரீமந்நாத முனிகளும் ஆளவந்தாரும் நம் தர்சனத்திற்கு நிர்வாஹகர்களாயிருக்கச் செய்தேயும் 'நம்மாழ்வார் தரிசனம்' என்றோ, 'நாத முனிகள் தரிசனம்' என்றோ 'ஆளவந்தார் தரிசனம்' என்றோ வ்யவஹாரம் வாராமே 'எம்பெருமானார் தரிசனம்' என்றே வ்யவஹாரம் நிகழ்ந்துவருகைக் கீடான ஸ்வாமியின் அஸாதாரணமான பெருமை இங்கு அநுஸந்திக்க வுரியது. மாற்றாரை மாற்றழிக்க வல்லானென்ற விடத்தில்—"பாஷண்ட த்ருமஷண்ட தாவதஹநச் சார்வாக சைலாசநி: பௌத்த த்வாந்தநிராஸ வாஸரபதிர் ஜைநேபகண்டீரவ:, மாயாவாதி புஜங்கபங்க கருட:" *தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும்......நீசரும் மாண்டனர்* "சாறுவாகமத நீறுசெய்து" இத்யாதிகள் நினைவுக்குவரும்.

16. நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபன்

முன்பே விரித்துரைக்கப்பட்டது. அங்கே கண்டு கொள்வது. (பக்கம் 5.)

17. அம்பரமே தண்ணீரே

அம்பரத்தையும் தண்ணீரையும் சோற்றையும் அறம் செய்தவர் ஸ்வாமி. "அம்பரம் வ்யோம வஸ்த்ரயோ:" என்ற நிகண்டின்படி அம்பரமாவது ஆகாசம்; பரமாகாசமெனப்படுகிற பரமபதம். அதையும், விரஜையாகிற தண்ணீரையும், *அந்நம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத்* என்று உபநிஷத்தில் அன்னமாகச் சொல்லப்பட்ட பரப்ரஹ்மாநுபவத்தையும், அறஞ்செய்யுமெம்பெருமான்—க்ருபாபாத்ரப்ரஸந்நாசார்யராய் உபகரித்தருளினவர் எம்பெருமானார். மேலே "அம்பர மூடறுத்து ஓங்கியுலகளந்த வும்பர் கோமான்" என்றதும் எம்பெருமானாரை நன்கு நினைவூட்டும். ஆளவந்தாருடைய சரம திருமேனியை ஸ்வாமி ஸேவிக்கப் பெற்றபோது "ஆளவந்தாரோடே நான் சேர்ந்து வாழப் பெறில் பரமபதத்திற்குப் படிகட்டியிருப்பேனே!" என்று ஸ்வாமி பணித்ததாக ப்ரஸித்தி. ஆளவந்தாரோடே சேர்ந்து வாழப் பெறாமற் போனாலும் *யத்பதாம்போருஹத்யாந* ச்லோகப்படியும் "ஏகலவ்யனன்றோ நான்" என்ற ஸூக்திப்படியும் அவருடைய விலக்ஷணாநுக்ரஹபாத்ரமாயிருக்கப்பெற்ற பெருமையினால் நித்யவிபூதிக்கும் லீலாவிபூதிக்கும் இடைச் சுவர் தள்ளி உபய விபூதியையும் ஒரு போகியாக்கினவர் நம் ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தமாயிற்று. "மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார்பதி வைகுந்தம் காண்மினே" என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில் உபய விபூதிக்கும் இடைச்சுவர் தள்ளின பெருமை பட்டருடையதாக அருளிச் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அப்பெருமை ஸ்வாமிக்கு கிம்புநர்ந்யாய ஸித்தமே. அம்பரத்தை....பரமாகாசத்தை, ஊடறுத்தவர் என்றதாயிற்று.

18 உந்துமதகளிற்றன்

இப்பாசுரம் மூலமாகவே ஸ்வாமிக்குத் திருப்பாவை ஜீயரென்று வ்யபதேச முண்டாயிற்றென்று ப்ரஸித்தமாதலால் இங்கு நாம் வேறு எதுவும் விவரிக்கவேண்டிற்றில்லை. ஆனாலும் கீழும் மேலுமுள்ள விவரணங்களுக்குச் சேர இங்குமொன்றுரைப்போம். கந்தங்கமழுங்குழலீ! என்று கேச பாசத்தை யிட்டுச் சொன்னது ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்திற்கு மிகவுகப்பான ஸம்போதனமாம். மதாந்தரஸ்தர்களான யதிகள் சிகையை வஹியாது முண்டனம் செய்து போருவர்கள்; அங்ஙனன்றிக்கே "காரிசுதன் கழல் சூடிய முடியும் கன நற்சிகை முடியும்" என்றும் "கமநீய சிகா நிவேசம்" என்றும் "சிகயா சேகரிணம் பதிம் யதீநாம்" என்றும் நம் முதலிகள் உள் குழைந்து பேசும்படி கமநீய சிகாபந்தத்தோடு ஸ்வாமிஸேவை ஸாதித்தவழகு நெஞ்சுகுளிர அநுபவிக்கப்பட்டதாயிற்று. ... ... *

19 குத்து விளக்கெரிய

திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் எழுந்தருளி ரஹஸ்யார்த்த விசேஷம் பெற்று அவ்விடத்திலேயே அதைச் சிலர்க்கு உபதேசித்தருளின இதிஹாஸம் இப்பாட்டில் நன்கு ஸூசிதமாகிறது. தோரண விளக்கு, குத்துவிளக்கு என்று இருவிளக்குண்டு. தோரணவிளக்கு ஸ்தாவரமாயிருக்கும். குத்துவிளக்கு ஜங்கமமாயிருக்கும். ஸ்வஸ்தானத்திலேயே ஸ்தாவரராகவிருந்த திருக்கோட்டியூர் நம்பி தோரண விளக்காவர். பலகால கதாகதம் செய்தருளின எம்பெருமானார் குத்துவிளக்காவர். இந்த குத்துவிளக்கு எரிய — நம்பிபக்கலிலே அர்த்தவிசேஷம் கேட்டு ஜ்வலிக்க என்றபடி, [கோட்டு] "ஏக தேச விக்ருதம் அநந்யவத் பவதி" என்கிற வடமொழி வியாகரண முறையின்படி கோட்டி என்றதாகக் கொள்க. கோஷ்டீ என்னும் வட சொல் கோட்டியென்றுதானே திரியும். திருக்கோட்டியூரென்றதாயிற்று.] அவ்விடத்திலே [கால் கட்டு] ரஹஸ்யார்த்தமுபதேசித்தருளா நின்ற நம்பிகள் தம் திருவடியைத் தொட்டு சபதம் செய்து கொடுக்கும்படி நியமித்தாரன்றோ; அந்த கால்கட்டு ஸூசிதமாகிறது. [மேலேறி] ஏற்கெனவே தம்மை அநுவர்த்தித்துக் கொண்டிருந்த சில விலக்ஷணர்களுக்கு உபதேசிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றிய ஸ்வாமி, ஸன்னிதியின் மேல்தளத்திலேறினபடியைக் காட்டுகிறது. இப்படி ஆசார்ய திவ்யாஜ்ஞையைக் கடந்து உபதேசித்திருப்பரோ சாஸ்த்ர வச்யரான ஸ்வாமி? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் செய்கிறது [மலர் மார்பா] என்னும் விளி. ஸ்வாமியினுடைய ஹ்ருதய வைசால்யமே அதற்குக் காரணமென்று காட்டினபடி; மலர்ந்தஹ்ருதய முடையவரே! என்று விளித்தபடி.

20 முப்பத்து மூவரமரர்க்கு

இப்பாட்டில் 'செப்பமுடையாய்! திறலுடையாய்! செற்றார்க்கு வெப்பங் கொடுக்கும் விமலா!' என்னும் விளிகள் ஸ்வாமிக்கு மிகவும் ஏற்றிருப்பவை. வடமொழியில் ஆர்ஜவமெனப்படும் குணம் தமிழில் செப்பமெனப்படும். மநோவாக்காயங்களின் ஒற்றுமையாகிற கரண த்ரய ஸாரூப்யமே ஆர்ஜவம்: அதுதான் செப்பம். ஸ்வாமியினுடைய திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸேவிக்கும்போது ஒவ்வோரக்ஷரமும் அவருடைய ஆர்ஜவத்தையன்றே தெரிவிக்கின்றது. பரநிந்தை முதலியவற்றை நெஞ்சாலும் நினையாமலும் வாக்கிலும் காட்டாமலுமிருந்த பெருமை ஸ்வாமிக்கும் ஸ்வாமியின் புநரவதார பூதரான மணவாளமாமுனிகளுக்கும் அஸாதாரணமன்றோ. [திறலுடையாய்!] திறலாவது பராபிபவந ஸாமர்த்தியம். நீறுபூத்த நெருப்புப்போலே யிருந்து இதர வாதிகளின் துர்வாதங்கள் தலையெடுக்கவொட்டாதபடி செய்தருளுமாற்றலும் ஸ்வாமிக்கு அஸாதாரணம். [செற்றார்க்கு வெப்பம் கொடுக்கும்] செற்றாராகிறார் எம்பெருமானுடைய பெருமையை ஸஹியாதே "குணிநமபி குணாஸ் தம் நரித்ராணம்--ஆஹு:" என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திப்படியே அப்பெருமானை ஸ்வதந்த்ரனாகப் பேசினவர்கள்; அவர்களுக்கு வெப்பம் கொடுத்தவர் ஸ்வாமி. வெப்பமாவது ஜ்வரம். பீதி ஜ்வரம். *தஸ்மை ராமாநுஜார்

யாய நம: பரம யோகிநே, ய:ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ராணாம் அந்தர் ஜ்வரமசீ சமத்* என்று ஸ்வாமி ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ரங்களுக்கிருந்த அந்தர் ஜ்வரத்தைப் போக்கடித்ததாகச் சொல்லிற்று. அதை எங்கே போகவிட்டார் தெரியுமோ? செற்றருடைய உள்ளத்திலே போக விட்டாராயிற்று. திருவடி இலங்கையைக் கொளுத்தினரே, எந்த நெருப்பைக் கொண்டு கொளுத்தினரென்று கேட்க, வாலில் அரக்கர் பற்ற வைத்த நெருப்பினுல் என்றார்களாம்; அன்று அன்று; "சோக வஹ்நிம் ஜநகாத்மஜாயா: ஆதாய தேநைவ ததாஹ லங்காம்" என்று, பிராட்டி திருவயிற்றிலே மண்டிக்கிடந்த சோகாக்னியை அங்கு நின்றும் கிளப்பி அதனுலேயே இலங்கையைக் கொளுத்தினரென்றார் மர்மஜ்ஞர். அது போலவே மிங்கும். ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ரங்களின் அந்தர் ஜ்வரத்தை யெடுத்துச் செற்றார்வயிற்றி லெறிந்தபடி. ... ... *

21 ஏற்றகலங்களெதிர் பொங்கிமீதளிப்ப

"வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் ஆற்றப் படைத்தான்" என்னும் போது ஸ்வாமியின் பெருமை தவிர வேறு எதுவும் நினைவுக்கு வாராது. ஸ்வாமிக்கு முன்பிருந்த ஆசார்யர்களை யெடுத்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு எத்தனை சிஷ்யர்கள்? என்று கேட்டால் இருவர் மூவர் நால்வர் ஐவர் என்ன வேண்டுமத்தனை; ஸ்வாமியின் சிஷ்யவர்க்கங்களைப் பற்றிக் கேட்டாலோ "ஏகாந்திநாம் த்வாதசபிஸ் ஸஹஸ்ரை: ஸம்ஸேவிதஸ் ஸம்யமிஸப்ததச்யா" என்று உடனிருந்தவர்கள் பேசும்படியாயிருக்கும். அன்றியும், மஹாஜ்ஞான நிதிகளாகத் தேர்ந்தெடுத்து எழுபத்து நான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளார்கள். அவர்கள் தாம் எப்படிப் பட்டவர்களென்னில்? [ஏற்றகலங்கள்] ஆசார்ய ஸார்வபௌமர்க்கு ஏற்றிருக்குந் தன்மையை யுடைய ஸத்பாத்ரபூதர்களான ஸச்சிஷ்யர்கள். பின்னையும் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில்; [எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப] "சிஷ்யாதிச்சேத் பராஜயம்" என்னும்படி ஆசார்யரையும் விஞ்சினவர்களாயிருப்பார்கள். காச்மீரத்தில் சாரதாபீடத்தில் ஸ்வாமியும் ஆழ்வானும் போதாயநவ்ருத்தியைக் கடாக்ஷியா நிற்க அதற்கு இடையூறு விளைந்த போது 'க்ரந்தத்தைப் பூர்த்தியாகப் பார்க்க முடியவில்லையே!' என்று ஸ்வாமி க்லேசிக்க, அந்த வ்ருத்திக்ரந்தத்தைப் பூர்த்தியாகக் கடாக்ஷித்து அத்தனையும் ஹ்ருதி தரித்துக் கொண்டிருந்த ஆழ்வான் "இங்கே விண்ணப்பஞ் செய்யவோ? இரண்டாற்றின் நடுவே விண்ணப்பஞ் செய்யவோ?" என்று பணித்தாரென்று ப்ரஸித்தம். இப்படியே யன்றோ மேன்மேலுமுள்ள சிஷ்யவர்க்கங்களின் சரித்திரமும். அவர்கள் இன்னமும் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில்; [மாற்றாதே பால் சொரியும்] அவ்வாசாரியர்களின் பரம்பரை பெரும்பாலும் அநுஸ்யூதமாக நிகழ்ந்து வந்து பால் போன்ற அர்த்த விசேஷங்களைச் சொரிந்து கொண்டிருக்கும்படி சொன்னவாறு. இத்தகைய வள்ளல் பெரும்பசுக்களை ஆற்றப் படைத்தவர் ஸ்வாமி. ஆற்ற —அபரிமிதமாக. மேலே "மாற்றாருனக்கு வலி தொலைந்து உன் வாசற்கண்" என்ற விடத்து யாதவப்ரகாசர் வந்து பணிந்த விருத்தாந்தம் மிகப்பொருத்தம்.

22 அங்கண்மா ஞாலத்தரசர்

"திங்களுமாதித்தியனு மெழுந்தாற்போல் அங்கணிரண்டுங் கொண்டு" என்றதில் ஸ்வாமியினுடைய உபயவேதாந்தக்ரந்தப்ரவசந பந்த்வம் பேசப்படுகிறது. திங்களும் ஆதித்தியனும் ஏககாலத்தில் எழுவது அஸம்பாவிதம். ஆதித்யனெழும்போது தீக்ஷ்ணதையும், திங்கள் எழும் போது தண்ணளியும் அநுபவிக்கலாயிருக்கும். உபய வேதாந்தப்ரவர்த்தகரான ஸ்வாமி காலை வேளைகளில் ஸ்ரீபாஷ்யகாலக்ஷேபம் ஸாதிப்பதும், மாலை வேளைகளில் அருளிச்செயல் [பகவத் விஷய] காலக்ஷேபம் ஸாதிப்பதுமாயிருப்பர். மதாந்தர ப்ரத்யாக்யாநதத்பரமான ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் அர்த்தங்கள் அநுபவிக்கப்படும்போது தீக்ஷ்ணதையும், *செவிக்கினிய செஞ்சொல்* *ஈரச்சொல்"* என்ன நின்ற அருளிச்செயல்களின் அர்த்தங்கள் அநுபவிக்கப்படும்போது ஸௌம்யதையும் காணலாயிருக்கும். இரண்டிலுமிரண்டுமுண்டானாலும், "இப்படிச் சொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப் பற்றி" என்ற ஸ்ரீவசநபூஷணப்ரக்ரியையிலே கொள்ளக் கடவது. மேலே* அங்க

ணிரண்டுங் கொண்டு எங்கள் மேல் நோக்குதியேல்* என்றவிடத்திலும் உபய வேதாந்தப் பொருள்களையும் எங்களுக்குக் கடாக்ஷித்தருள வேணுமென்ற பிரார்த்தனையுள்ளது "சக்ஷுஷ்மத்தா து சாஸ்த்ரேண" என்றபடி கண்ணென்பது சாஸ்த்ரமேயாம். உபய வேதாந்தங்களும் ஸ்வாமிக்கு இரண்டு திருக்கண்களென்க. ஒன்றில் ஆதரமும் மற்றொன்றில் அநாதரமும் கொண்டிருக்கையே சாபமாகும். அது தொலைய வேணுமென்றவாறு. ஸ்வாமி பக்கலிலே சிஷ்யர்கள் பிரார்த்திப்பது இதுவே.

23 மாரிமலைமுழஞ்சில்

"அறிவுற்றுத் தீவிழித்து வேரிமயிர் பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்து உதறி மூரிநிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்படும் சீரியசிங்கம்" நம் யதிஸார்வ பௌமஸிம்ஹம் தவிர வேறுண்டோ? நூற்றந்தாதியில் "கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக்குறையல் கலைப்பெருமான் ஒலிமிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால் வலிமிக்க சீயமிராமாநுசன்" என்று சீரிய சிங்கமாகச் சொல்லப்பட்டவர் ஸ்வாமி. உலகில் சிங்கம் ஹேயமானவுணவையுண்டு செருக்கியிருக்கும்; யதிராஜஸிம்ஹம் திருமங்கை யாழ்வாருடைய திவ்யஸூக்திகளையுண்டு அதனைத் தடித்திருக்குமென்கிறார் அமுதனார். இதற்கு மலையும் முழஞ்சும் விலக்ஷணமாயிருக்கும். முந்நூற்றுண்டு வேதமோதின பரத்வாஜ மஹர்ஷிக்கு தேவேந்திரன் வேதங்களை மலையாகக் காட்டினனென்று வேதமே சொல்லுகையாலே வேதமே மலையாகக் கொள்ளவுரியது. அதில் முழஞ்சாவது *தர்மஸ்ய தத்வம் நிஹிதம் குஹாயாம்* என்னும்படி தர்மஸூக்ஷ்மங்கள் பொதிந்திருக்குமிடம். அதிலே மன்னிக் கிடந்து லௌகிக விஷயங்களில் திருக்கண்செலுத்தாதே *ஆத்மந்யேவ ஆத்மாநம் பச்யந் ஸங்கீர்த்திருப்பவர் ஸ்வாமி. (அறிவுற்று.) நாம் அவதரித்தது எதற்காக? என்று தம் அவதாரப்ரயோஜனத்தைக் குறிக்கொண்டு என்றபடி. (தீவிழித்து) (அமரகோசே) *புத்திர் மநீஷா திஷணா தீ:* என்றவிடத்து புத்திபர்யாயமாகப் படிக்கப்பட்ட (தீ;) என்பது இங்குத் தீயென நிற்கின்றது. அது விழித்திருப்பது—விகஸித்திருப்பது ஸ்வாமிக்கேயென்க. [எப்பாடும் பேர்ந்து உதறி.] *ஸ்ரீரங்கம் கரிசைலமஞ்ஜநகிரிம் தார்க்ஷ்யாத்ரிஸிம்ஹாசலௌ ஸ்ரீகூர்மம் புருஷோத்தமஞ்ச பதரீ நாராயணம் நைமிசம், ஸ்ரீமத் த்வாரவதிப்ரயாக மதுரா யோத்யா கயா புஷ்கரம் ஸாளக்ராம கிரிம் நிஷேவ்ய ரமதே ராமாநுஜோயம் முநி:* என்கிறபடியே எண்டிசையும் பாதசாரத்தாலே ஸஞ்சரித்து, ஆங்காங்கு விபக்ஷர்களுண்டாகில் அவர்களை உதறியருளினவர் ஸ்வாமி. .... *

24 அன்றிவ்வுலகமளந்தாய்

இதில் "வென்று பகை கெடுக்கும் நின் கையில் வேல் போற்றி" என்றதை உயிராகக் கொள்க. கொல்வது கோல் என்னுமாபோலே வெல்வது வேல் எனப்படும். கண்ணபிரான் திருக்கையில் வேலாகச் சொல்லப்படுவது திருவாழியாழ்வான். ஸ்வாமி திருக்கையில் வேலாகச் சொல்லப்படுவது த்ரிதண்டம். ஸப்ததியில் "விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத் வேத்ரஸாரஸ் த்ரிதண்ட:" என்று, சேனையர்கோன் ஸ்வாமியாகத் திருவவதரிக்க, உபயவிபூதி நிர்வாஹ நிபுணமாய் அவருடைய திருக்கையிலுள்ள திருப்பிரம்புதானே த்ரிதண்டமாயிற்று என்னப்பட்டது. அந்தத்திருப்பிரம்புக்கு எவ்வளவு சக்தியோ அவ்வளவும் ஸ்வாமியின் த்ரிதண்டத்துக்குமுண்டென்க. தாடீபஞ்சகத்தில் ஸ்வாமிக்குப் பேசவேண்டிய பெருமைகளெல்லாம் த்ரிதண்டத்தின் மேலும் யஜ்ஞஸூத்ரத்தின் மேலும் ஏறிட்டுப் பேசப்பட்டுள்ளன. அங்ஙனம் பேசுகையில் "பாஷண்டஷண்ட கிரிகண்டந வஜ்ர தண்டா:—ராமாநுஜஸ்ய விலஸந்திமுநேஸ் த்ரிதண்டா:" என்றும், "தத்தே ராமாநுஜார்ய: ப்ரதிகதக சிரோ வஜ்ரதண்டம் த்ரிதண்டம்" என்றும் பேசப்பட்டதுண்டே, அதுதான் வென்று பகை கெடுக்குமென்றதற்கு விவரணம். அப்படிப்பட்ட கையில் வேலாகிய முக்கோலுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்தது முக்கோல் பிடித்த முனிக்கே மங்களாசாஸனம் செய்தபடியாமென்றுணர்க.

25 ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து

*தரிக்கிலானாகித் தான் தீங்கு நினைந்த கஞ்சன் கருத்தைப் பிழைப்பித்து அவன் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்றவர் ஸ்வாமி. கம்ஸன் கண்ணனிடத்திலே அனர்த்தம் விளைக்க

வழிதேடியிருந்ததுபோல நம் ஸ்வாமிக்கு அனர்த்தம் விளைக்க வழிதேடியிருந்தவர் ஒருவர் ப்ரஸித்தர். அவருடைய கருத்தைப் பிழைப்பித்து [தடைபடச்செய்து] ஓசிரவில் ஒளித்து வளர்ந்தவர் ஸ்வாமி. விந்த்யாடவியெங்கே! ஸத்யவிரத க்ஷேத்ரமெங்கே! ஓசிரவில் அங்கு நின்றும் இங்கு வந்து சேர்ந்தவர் தம் ப்ரபாவங்களையெல்லாம் ஒளித்துவைத்திருந்தாரத்தனையன்றே. அன்னவர் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளின் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்றார். "பாஷண்ட த்ருமஷண்ட தாவதஹந:" 'பாஷண்ட ஸாகர மஹாபடபாமுகாக்நி:" என்று நெருப்பாகவேயன்றே பேசப்பட்டார் ஸ்வாமி. [நெடுமால்] வியாமோஹங் கொண்டவர். "அச்யுத பதாம்புஜ யுக்ம ருக்ம வ்யாமோஹத:" என்ற ஸ்வாமி தனியன் காண்க.

26 மாலே மணிவண்ணா மார்கழி நீராடுவான்

இதில் *ஆலினிலையாய்!* என்ற விளி இன்சுவை மிக்கது. *ஆலின் இலையதன்மேல் பையவுபோகு துயில்கொண்ட பரம்பரன் கண்ணன். [ஆலின் இலையாய்!] ஆலமரத்தின் நிலைமைபோன்ற நிலைமையுடையவர் ஸ்வாமி. எம்பெருமான் "பாஹுச்சாயா மவஷ்டப்தோ யஸ்ய லோகோ மஹாத்மந:" என்கிறபடியே தன் பாஹுச்சாயையிலே ஒதுங்கினவர்களுக்கு நிழல்கொடுத்துத் தாபம் தீர்ப்பவன். ஸ்வாமியோ வென்னில் 'ப்ராப்தாநாம் பாதமூலம் ப்ரக்ருதி மதுரயா ச்சாயயா தாப ஹ்ருத்வ:" என்றாப்போலே அடிபணிந்தார்க்குத் திருவடிநிழல் கொடுத்துத் தாபம் தணிப்பவர். இதுதானே ஆலின் நிலைமை, நூற்றந்தாதி தொடங்கும்போதே "பல்கலையோர் தாம் மன்னவந்த இராமாநுசன் சரணாரவிந்தம்" என்றன்றோ தொடங்கிற்று. *பல்கலையோர் தாம் மன்ன வந்த* என்ற விசேஷணத்தை இராமானுசனுக்கு ஆக்குவது போலவே அவருடைய சரணாரவிந்தத்திற்குமாக்கலாமே. "ந்யக்ரோதோ பஹுபாத் வட:" என்ற அமரகோசம் ஆலமரத்திற்கு பஹுபாத் என்று பெயர் படித்தது. உண்மையில் ஆலமரமானது மற்ற மரங்களைப் போலன்றிக்கே அபரிமிதமான பாதங்களையுடைத்தாயிருக்கும். ஸ்வாமிக்கும் திருவடிகள் அபரிமிதங்கள். [சிஷ்யர்களே திருவடிகள்.] இப்பாட்டில் சொன்ன 'சங்கம் பெரும்பறை பல்லாண்டிசைப்பார் கோலவிளக்கு கொடி விதானம்' என்னுஞ் சொற்களை அன்றி நோக்கினும் இவையெல்லாம் ஸ்வாமியையே யென்னப் பொருந்தும். [சங்கம்] த்ருவனிடஞ் சென்ற பகவான் சங்கஸ்பர்சத்தினால் அவனை ஸர்வஜ்ஞனாக்கினதாகப் புராணங் கூறும்; அதுபோல, ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே ஆழ்வான் ஆண்டான் அனந்தாழ்வான் எம்பார் பிள்ளான் முதலானாரை ஸர்வஜ்ஞராக்கினவர் ஸ்வாமி. (பறை) பகவத் குணங்களை எங்கும் பறைசாற்றினவராகையாலே தாமே பறையென்னத்தகுவர். (பல்லாண்டிசைப்பார்) பெரியாழ்வார்போலே எம்பெருமானுக்குத் தாம் பல்லாண்டு பாடினது மட்டுமன்றியே பல்லாயிரவரைப் பாடுவிக்கவும் வல்லராயிருந்தார். (கோலவிளக்கு) ஸ்ரீவைஷ்ணவ குல ப்ரதீபமாயிருந்தவர். (கொடி) 'ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மண யோகீந்த்ர ஸித்தாந்த விஜயத்வஜ' மென்று பிறரைச் சொல்லும்போது ஸ்வாமிக்குச் சொல்லவேணுமோ? விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த விஜயத்வஜமென்க. (விதானம்) கண்ணன் வடமதுரையிலிருந்து திருவாய்ப்பாடிக் கெழுந்தருளும்போது "தொடுத்து மேல் விதானமாய பௌவநீராவணை" என்ற திருச்சந்த விருத்தத்தின்படியே விதானமாயிருந்தவர் ஆதிசேஷனான திருவனந்தாழ்வான்; அவரேயன்றோ ஸ்வாமியாக வடிவெடுத்தார்.

27 கூடாரை வெல்லுஞ்சீர்க் கோவிந்தா!

யஜ்ஞமூர்த்தி போல்வாரான பலபல அத்வைதிகள் முதலிலே ஸ்வாமியோடு எதிரம்புகோப்பவர்களாய் [கூடாதவர்களாய்] இருந்து பிறகு கூடினவர்களாய் ஸ்வாமிக்கு வெற்றியைத் தந்தார்கள். அவர்களை வெல்வதற்கு உறுப்பாயிருந்த சீர்களை யுடையவர் ஸ்வாமி. அந்தச் சீர்கள் எவை யென்னில்; கேவலம் வைதுஷ்யம் மட்டுமல்ல; திவ்ய மங்கள விக்ரஹ குணங்களும், திவ்யாத்ம குணங்களும் பலபல. ஸ்வாமியின் வடிவழகை ஸேவித்த மாத்திரத்திலேயே யீடுபட்டவர்கள் பலபலர். (கோவிந்தா) பசுக்களை மேய்ப்பதனாலே கண்ணன் கோவிந்தனாயினான்;

ஸ்ரீஸூக்திகளும் கோசப்தார்த்தமென்று கீழே காட்டிறே மாகையாலே ஸகலப்ரமாணங்களையும் "பிபேத்யல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி" என்னும்படியான பீதியைப் போக்கி ரக்ஷித்தமையாலே ஸ்வாமியும் கோவிந்தர். பசுப்ராயர்களான நம்மைக்காத்தவரென்றுமாம்.

28 கறவைகள் பின்சென்று

"குறையொன்று மில்லாத கோவிந்தா! உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்" என்னும் வார்த்தை ஸ்வாமி யெம்பெருமானரை நோக்கி ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத் தவர்கள் யாவரும் சொல்லத் தக்கது. ஞானம் அனுட்டானம் பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநத்வம் ஆகிய மூன்றும் ஆசார்ய பீடஸ்தர்களுக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்கள். ஞானமிருந்து அநுஷ்டான மில்லையானாலும் பயனில்லை; அநுஷ்டானமிருந்து ஞானமில்லையாயினும் பயனில்லை இவை யிரண்டு மிருக்கவேணு மென்பர்; இவையிரண்டு மிருந்தாலுங்கூட, பரஸம்ருத்தியே பேருமிருக் கையில்லையாகில் பயனில்லை; இவைமூன்றும் நன்கு நிறையப்பெற்றவர் ஸ்வாமியே. குறையில் லாத—குறையொன்றில்லாத—குறையொன்று மில்லாத என்று யோஜித்து மேற்சொன்ன மூன்று லும் குறையற்றிருப்பவர் ஸ்வாமியேயென்று கொள்வது. கூரத்தாழ்வான் ஸ்வாமிக்கிட்ட தனிய னில் "தயைகஸிந்தோ:" என்று விசேஷணமிட்டது பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநத்வத்தையே காட்டினபடி. இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த ஸ்வாமி நமக்குக் குல கூடஸ்தராகித் திருவவதரிக் கப்பெற்றது வாசாமகோசரமான நமது பெரும் பாக்கியமன்றோ. த்வீபாந்தரங்களிற் பிறவாதே மானிடப்பிறவியிற் பிறந்தது, அதிலும் பகவத்பாகவத பக்தி முதலியவற்றுக்கு நிலமல்லாத மநுஷ்யவர்க்கத்தில் பிறவாதே ஆஸ்திக குடும்பத்தில் பிறந்தது, இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேற் பட்டன்றோ "ததநுபந்த மதாவலிப்தே" என்று பேரறிவாளர் பேசும்படியான பெருமை வாய்ந்த எம்பெருமானர் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவஸந்தானத்திலே தாம் பிறக்கப்பெற் றது. இந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தைக் காட்டுவதாம் *உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோமென்பது. உன்றன்னை யென்பதற்கு 'உன்றன்னைக்கொண்டு' என்று பொருள் கொள்வது மிகச் சிறக்கும். உன்றன்னால் என்றபடி. (உருபுமயக்கம்.) *ஸ ஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி தத் ச்ரேஷ்டம் ஜந்ம* என்கிறபடியே நாங்கள் ச்ரேஷ்டமான வித்யாஜந்மத்தை தேவரீர் திருவருளாலன்றோ பெற்றிருக்கிறோம். "யதீச்வர ஸரஸ்வதீஸௌரபிதாசயா நாம் ஸதாம் வஹாமி சரணாம்புஜம் ப்ரணதிசாலிநா மௌலிநா" என்று மஹாசார்யர்கள் ஆசைப்படுவதற்குறுப்பானர் திரளிலேயன்றோ ஜனித்திருக்கிறோமென்றவாறு. ஸ்வாமி திருவம்சத்திலே நாம் பிறக்கப்பெற் றது, நம் குலவிளக்காக ஸ்வாமி அவதரிக்கப்பெற்றது ஆகிய இரண்டும் இங்கு விவக்ஷிதமென்க.

29 சிற்றஞ்சிறுகாலே வந்துனைச்சேவித்து

*எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னோ டுற்றோமே யாவோம் உனக்கே நாமாட் செய்வோமென்பது நாமெல்லோரும் ஸ்வாமியை நோக்கியே சொல்லத் தகுந்த வார்த்தை. ஆழ்வார்கள் *இருள் தருமா ஞாலத்துள்ளினிப் பிறவி யான்வேண்டேனென்றும், *இயக்கறுத பல்பிறப்பிலென்னை மாற்றியென்றும் *ஆதலால் பிறவி வேண்டே னென்றும் புநர்ஜன்மத்தை வெறுத்துப் பேசுவர்கள். நாம் அப்படி வெறுக்கவேண்டா; எத்தனை ஜன்மங்களும் யதேஷ்ட மாக நேரட்டும்; நேருகிற ஜன்மங்கள் தோறும் இப்போது நமக்கு வாய்த்திருப்பது போலவே எம்பெருமானர் திவ்யஸூக்தி ஸுதைகளையே பருகும் பாக்கியம் வாய்த்திடுமாகில் பிறவியில் வெறுப்பு நமக்கேதுக்கு! ஒரு பிறப்பன்று, ஒன்பதினாயிரம் பிறப்புமெடுப்போமாக. அதற்குச் சளைப்போமல்லோம்; ஆனால் அப்பிறவிதோறும் [உன்றன்னோடுற்றோமேயாவோம] 'இராமானுச னடியார்' என்னும் விருதுக்கு லோபமின்றிக்கே யிருக்கக் கடவோம். [உனக்கே நாம் ஆட்செய் வோம்] "வடுக நம்பி ஆழ்வானையு மாண்டானையும் இருகரை யரென்பர்" என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸூக்தியின்படியே இருகரையராகாமே வடுக நம்பியைப் போலே ஸ்வாமிக்கே அடிமை செய்து கொண்டிருக்கக் கடவோம். ஆனால் "வாழி யெதிராசன் வாழி யெதிராசன், வாழி யெதிராச னென வாழ்த்துவார், வாழியென வாழ்த்துவார் வாழியென வாழ்த்துவார் தாளிணையில் தாழ்த்து

வார் விண்ணோர் தலை." என்று மாமுனிகளருளிச் செய்தபடியே நமக்குப் புநர்ஜன்ம மின்றிக்கே முக்தி ஸாம்ராஜ்யம் ப்ராப்தமாய்விடுமாகிலும் *ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப் பின்போவதே* என்கிற திருமங்கையாழ்வாரநுஸந்தானமே யாயிருக்கக் கடவோம். *கையில் கனி யென்னக் கண்ணனைக் காட்டித் தரினும், உன்றன் மெய்யில் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் யான்* என்ற அமுதனாரநுஸந்தானமே உறைத்திருக்கக் கடவது நமக்கு.

30 வங்கக்கடல் கடைந்த மாதவனை

திருப்பாவை முப்பதுக்கும் வங்கக்கடல் கடைந்த மாதவன் தான் லக்ஷ்யபூதன். கண்ண பிரானை லக்ஷ்ய பூதனாகக் கொள்ளுமவர்கள் தேவர்களின் ப்ரார்த்தனையினால் கடலைக் கடைந்து அமுதங் கொடுத்து "பலேக்ரஹிர் ஹி கமலாலாபேந ஸர்வச் ச்ரம:" என்று பட்டரருளிச் செய்த படியே பிராட்டியையும் பெற்று மகிழ்ந்த எம்பெருமானைப் பொருளாகக் கொள்க. திருப்பாவை ஜீயரென்ற திருநாமத்திற் கேற்ப எம்பெருமானாரையே திருப்பாவைக்கு லக்ஷ்ய பூதராகக் கொள்ளுமவர்கள் இங்ஙனே பொருள் காண்க;—*நிர்மத்ய ச்ருதி ஸாகராத்* என்றும் *நமாம்யஹம் த்ராவிட வேதஸாகரம்* என்றும் கடலாகச் சொல்லப்பட்ட ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட உபய வேதங்களையும் *திருநாவின் மந்தரத்தால் கடைந்து "வசஸ்ஸுதாம்—ஸுமநஸோ பௌமா: பிபந்த்வநவஹம்" என்று ஸ்வாமி தாமே யருளிச்செய்தபடி நிலத்தேவர்கள் நித்யாநுபவம் பண்ண அமுதமளித்தவர் ஸ்வாமி. [மாதவனை] மா—மஹத்தான, தவனை—தவத்தை [தபஸ்ஸை] யுடையவரை; மஹாதபஸ்வியை யென்றபடி. தபஸ்விகளில் தலைவான்றோ ஸ்வாமி எம்பெருமானார். [இங்கு இப்பரிசுரைப்பார்.] இங்ஙனே முப்பது பாசுரங்களுக்கும் நாம் காட்டின நிர்வாஹமும் *அணி புதுவைப் பைங்கமலத் தண்டெரியல் பட்டர்பிரான் கோதை திருவுள்ள முகந்ததே யென்று கொண்டு உபந்யாஸ கோஷ்டிகளிலெடுத்துரைக்குமவர்கள். *"செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலா லெங்குந் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர்"—*பீதகவாடைப் பிரானார் பிரம குருவாகி வந்து* என்ற பெரியாழ்வாரருளிச் செயலின்படியும், *ஸா மூர்த்திர் முரமர்தநஸ்ய ஜயதி* என்ற ஸப்ததிஸூக்திப்படியும் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணாவதாரமான எம்பெருமானாருடைய திருவருளை எங்கும் பெற்று *அம்ருதஸாகராந்தர்நிமக்ந ஸர்வாவயவாஸ் ஸுகமாஸீரந்* என்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

இத்தமண்ணங்கரார்யேண லிகிதா விவ்ருதிஸ் ஸதாம்,
போதாயதீந்த்ரபக்தாநாம் ஸ்ருதி வித்யோததாம் ஸதா.

திருப்பாவை ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பாவையில் ஆழ்வார்கள் பதின்மர் திருப்பள்ளியெழுச்சி

திருப்பாவையில் ஆறாவது பாசுரந் தொடங்கிப் பதினைந்தாவது பாசுரத்தளவும் பத்துப் பாசுரங்களினால் ஆண்டாள் தன்னுடைய திருத்தகப்பன்மார்களான ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் திருப்பள்ளி யுணர்த்துகிறாளென்பது பெரியார் நிர்வஹித்துப் போரும் ஒரு பரம ரஹஸ்ய விசேஷார்த்தம். ஆழ்வார்களை எந்த அடைவில் ஆண்டாள் பேசியிருக்கின்றாளென்னில், தன்னைப் பெற்றெடுத்து வளர்த்த பெரியாழ்வார் தொடங்கி அவரோஹணக் கிரமமாகப் பொய்கை யாழ்வாரளவுஞ் சென்று அவ்வேழு திருநாமங்களையும் ஏழு பாசுரங்களினால் உணர்த்தி, பிறகு தன்

காலத்திற்குப் பின்பு திருவவதரிக்கப் போகின்ற அன்பர்தாள்தூளி, நற்பாணன், நன்கலியன் என்ற மூன்று ஆழ்வார்களையும் அகக் கண்ணினாலுணர்ந்து அவர்களை மூன்று பாசுரங்களினால் அடைவே உணர்த்தித் தலைக்கட்டுகிறாள்.

ஆகவே ஆழ்வார்கள் திருப்பள்ளியெழுச்சியான இப்பத்துப் பாசுரங்களில் ஒவ்வொரு பாசுரத்தில் ஒவ்வொரு ஆழ்வார்க்குண்டான சொற் பொருத்தம், பொருட் பொருத்தம் முதலியவை ஈண்டுச் சுருக்கமாக நிரூபிக்கப்படுகின்றன அண்ணங்கராசார்யதாஸனால்.

1. **புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண் :** இது பெரியாழ்வாரைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்தும் பாசுரம். **பிள்ளாய்! என்பது இதில் விளி. அறிவில்லாதவனைப் பிள்ளையென்பது எம்பெருமானுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் முதலிய திருக்குணங்களை மறந்தே இவ்வாழ்வார் மங்களாசாஸநத்தில் ஒருப்பட்டாராதலால் பிள்ளை யென்னத் தகுதியுடையராயினர்.** "ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞானத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும்" என்ற ஸ்ரீ வசநபூஷண திவ்ய ஸூக்தியும் மங்களாசாஸநத்திற்கு அஜ்ஞாநத்தையே மூலமாகக் காட்டிற்று. இவ்வாழ்வார் பெரும்பாலும் நந்தவனத்திலேயே போது போக்கினவராதலால் அவ்விடத்து அடையாளமாகிய புட்களின் சிலம்புதல் முன்னே கூறப்பட்டது. புள்ளரையன் என்று பெரிய திருவடியின் ப்ரஸ்தாவம் செய்திருப்பதில் இப்பெரியாழ்வார் பெரிய திருவடியின் அம்சமாகத் திருவவதரித்தவர் என்று குரு பரம்பரா ப்ரபாவாதிகளிற் கூறியுள்ள விஷயம் முத்ராலங்காரரீதியில் ஸூசிதமாகிறது. *வைநதேயாம்சஸம்பூதம் விஷ்ணு சித்தமஹம் பஜே* என்றது காண்க.

'வெள்ளை விளிசங்கு' என்கிற சொல்தொடர் முதன் முதலாகப் பெரியாழ்வாருடைய திருவாக்கில் தோன்றியது. (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-1-7 காண்க.) அதனை இங்கு அநுவதித்துக்காட்டுவது ஒரு வகையான லிங்கம். *பாண்டியன் கொண்டாட...ஈண்டிய சங்கமெடுத்தூத* என்ற **தனியனையும் நினைப்பது. பேய்முலை நஞ்சுண்டு:** பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (சீதக்கடலில்) கண்ணபிரானுடைய சரித்திரங்களில் பேய்முலை நஞ்சுண்ட கதை முதன் முதலாக அநுஸந்திக்கப்பட்டது. "பிறங்கிய பேய்ச்சி முலை சுவைத்துண்டிட்டு" என்றது காண்க. மறுபடியும் அந்தச் சரித்திரத்தை அநுஸந்திக்கையில் சகடாஸுரபங்கத்தையும் கூட்டியநுஸந்தித்தார். "நாள்களோர் நாலைந்து" என்ற பாசுரங் காண்க. அதற்குப் பொருந்த இங்கு "பேய்முலை நஞ்சுண்டு கள்ளச் சகடங் கலக்கழியக் காலோச்சி" என்றது. "வெள்ளத்தரவில்" என்று தொடங்கிப் பெரியாழ்வார்க்குள்ள 'விஷ்ணுசித்தர்' என்னுந் திருநாமமும் அதற்கு விவரணமான "அரவத்தமளியினோடும்" "பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை" என்ற பாசுரங்களின் தாற்பரியமும் நன்கு ஸூசிதம்.

2. **கீசுகீசென்றெங்கும்** இது பெரியாழ்வார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான குலசேகராழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரம். "பேய்ப்பெண்ணே! நாயகப் பெண் பிள்ளாய்! தேசமுடையாய்!" என்ற மூன்று விளிகளும் குலசேகராழ்வாரை வற்புறுத்துவன. பெருமாள் திருமொழியில் *மெய்யில் வாழ்க்கையை* என்றவொரு பதிகத்தினால் தம்மைப் பெரும்பேயராகச் சொல்லிக்கொண்டவர் இவ்வாழ்வார். *ஏர் மலர்ப் பூங்குழல், *ஆலைநீள் கரும்பு, *மன்னுபுகழ்க் கௌசலைதன் என்ற பதிகங்களில் பல பெண்களின் தன்மையை யடைந்து பேசினருமிவர். 'கொல்லி காவலன் கூடல் நாயகன்" என்று அரசரான தன்மை தோற்றப் பேசினராதலால் நாயகப் பெண் பிள்ளாய் என்றது. அன்றியும் ஒரு ஹாரத்தில் நட்ட நடுவிலுள்ள மணியை நாயகக்கல் என்பதுண்டு. குரு பரம்பரையில் எம்பெருமானாரை நடுநாயகமென்று யதிராஜ ஸப்ததியில் தேசிகன் கூறினர்; "யதிராஜேந நிபத்த நாயக ஸ்ரீ: மஹதீ குருபங்க்தி ஹாரயஷ்டி;" என்றார். அதுபோலவே ஆழ்வார்களுள் குலசேகரர் நடுநாயகமாகவுள்ளவர். பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் மழிசையர் மாறன் என முன்னே ஐவர்; பட்ட நாதன் கோதை தொண்டரடிப் பொடிகள் பாண்பெருமாள் கலியன் எனப் பின்னே ஐவர்; நடுவே குலசேகரர். ஆகவே இதுபற்றியும் நாயகப்பெண்பிள்ளாய் என்ற விளி நன்கு பொருந்தும். (தேசமுடையாய்) பகவத்கீதையில் (18-43) "சௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர் தாக்ஷ்யம்-க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்" என்று தேஜஸ்ஸா

க்ஷத்ரியதர்மமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதற்கிணங்க இந்தவிளி இவ்வாழ்வாருடைய க்ஷத்ரியத்வத்தைத் தெரிவிக்கும். அன்றியும், "தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜநிகள் போலே ப்ரஹ்மஜன்மமும் இழுக்கென்பார்க்கநப்பண்டை நாளில்பிறவி உண்ணாட்டுத்தேசிறே' என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியின் படியும், அதற்கும் மூலமான "மண்ணாட்டில் ஆராகி யெவ்விழிவிற்றானாலும், ஆழியங்கைப் பேராயற்கு ஆளாம்பிறப்பு—உண்ணாட்டுத் தேசன்றே' என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் (79) பாசுரத்தின்படியும் பகவத்சேஷவத்திற்கு அநுகூலமான பிறப்பே தேஜஸ்ஸென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது; அப்படிப்பட்ட பிறப்பை' "ஆனேறு செல்வத்து" என்ற பதிகத்தில் பாசுரந்தோறும் ஓரோவிதமாக விரும்பினவர் இவ்வாழ்வாரேயாதலால் தேசமுடையார் இவரேயாகத்தகும். இப்பாட்டில் "ஆனைச் சாத்தன்" என்ற பதப்பிரயோகம் பவனிக்கத்தக்கது. இச்சொல் மலையாளபாஷையிலிருந்து திசைச் சொல்லாகத் தமிழில் வழங்குவதென்பர். (ஆனசாதம்) என்று மலைநாடார் வலியனென்னும் பறவையை வழங்குவராம். இவ்வாழ்வார் மலைநாட்டில் திருவவதரித்தவராதலால் அத்திசைச்சொல் இங்குப் பரவசமாகவே அமைந்தது போலும்! காசும் பிறப்பும் என்று ஆபரண விசேஷங்களைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவமிருப்பது இவ்வாழ்வாருடைய சரிதையில் ஆபரண ப்ரஸ்தாவமுள்ளவாற்றை ஒருவாறு நினைப்பூட்டும். 'ஆரங்கெடப் பரனன்பர் கொள்ளாரென்று அவர்களுக்கே வாரங்கொடு குடப்பாம்பில் கையிட்டவன்' என்ற தனியனையும்ஸ்மரிப்பது. "வாசநறுங் குழலாய்ச்சியர் மனத்தினுலோசைபடுத்த தயிரரவம்" என்றது பெருமாள் திருமொழியில் "கொண்டையொண்கண் மடவாளொருத்தி கீழையகத்துத் தயிர் கடையக்கண்டு வண்டமர் பூங்குழல் தாழ்ந்துலாவ தண் தயிர் நீ கடைந்திட்ட வண்ணம்' 'என்ற பாசுரந்துச்சொற்சுவைகளை நன்கு நினைப்பூட்டும். (நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனைப் பாடவும்) கிருஷ்ணாவதாரத்தில் குதிரை வடிவாக வந்த கேசியென்னும் அசுரனை வதஞ்செய்ததனால் கேசவனென்றது. இவ்வாழ்வார் தமது திருமொழியில் முதன் முதலாக இந்த வரலாற்றையே பேசி யநுபவித்தார். "மாவினை வாய்பிளந்துகந்தமாலை என்று. ஸ்வப்ரபந்தத்தை "நலந்திகழ் நாரணனடிக்கீழ் நண்ணுவாரே" என்று நாராயணனைப் பாடித் தலைக்கட்டினார் கேட்டே கிடத்தியோ— இவ்வாழ்வார் நாடோறும் அந்தணர்களைக் கொண்டு ஸ்ரீராமாயண பாராயணஞ் செய்வித்துத் தாம் கேட்டவர். கேட்டு, இருந்த விடத்தில் ராமல் படையெடுத்தஞ் சென்றனர். அந்த விவரத்தை குருபரம்பரையில் காண்க.

3. கீழ்வானம் வெள்ளென்று குலசேகரர்க்கு அடுத்த முத்தினவரான நம்மாழ்வாரையுணர்த்தும் பாசுரமிது. (கோது குலமுடைய பாவாய்)! என்ற விளி நம்மாழ்வாரை வற்புறுத்தும். ('கோது குலமுடைய என்று வழங்கிவரும் பாடம் ப்ரமக்ருபையுடன் மறக்கத்தக்கது. அப்பாடம் நெடுநாளாகவே நாடெங்கும் பரவியதனாலாய அநர்த்தம் பெரிதுமுண்டு. ஸ்ரீபரகால ஸ்வாமி வியாக்யானம் செய்தருளுமிடத்து "குலம் குலமாக வுனக்குப் பரிசர்யை பண்ணும்படி...." என்றுரைத்திட்டார். அது, 'கோதுகுலமுடைய' என்கிற (தவறுதலான) பாடத்தில் அபிநிவேசத்தினால் போலும்.) வஸ்துதஸ்து வடமொழியில் கௌதூஹலம் என்ற சொல் தமிழில் கோதுகலமெனத் திரிந்தது. இதில் குகரம் நுழைய ப்ரஸக்தியில்லை. "கோதுகலமுடைக் குட்டனேயோ" என்றார் பெரியாழ்வாரும். கோதுகலமாவது ஆசை. ஆசையையுடைய என்றது எம்பெருமானிடத்தில் ஆசையையுடைய. அல்லது எம்பெருமானுடைய ஆசையைத் தன்னிடத்திலே கொண்டுள்ள என்று இருவகையாகவும் பொருள்படும். பட்டர் நம்மாழ்வாரைப்பற்றிப் பேசும்போது "குஷிம் ஈஷாமஹே க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வமிவோதிதம்' என்று க்ருஷ்ண குதூஹலமே நம்மாழ்வாராக வடிவெடுத்தது என்றார். க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா என்றதும் க்ருஷ்ணனிடத்தில் த்ருஷ்ணை க்ருஷ்ணனுடைய த்ருஷ்ணை என இருவகையாகவும் விரியும். இதனால் நேரின பொருளை "கைம்மாதுன்பொழித்தாயென்று கைதலை பூசலிட்டே, 'மெய்மாலா யொழிந்தேன் எம்பிரானுமென்மேலானே" என்ற பாசுரத்தினால் நம்மாழ்வார் தாமே வெளியிட்டருளினர். "ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம் அஹம் ஸச மமப்ரிய:" என்றபடி நானும் எம்பெருமானிடத்துக் குதூகலங் கொண்டேன். அவனும் என்னிடத்துக் குதூஹலங் கொண்டான் என்றருளிச் செய்தவர் நம்மாழ்வார். பாவாய்! என்ற விளியும் இவர்க்குப் பொருந்

தும். திருவாய்மொழியில் "சூழ்வினை யாட்டியேன் பாவையே" என்றும் "என்பாவை போயினித்தண்பழனத்திருக்கோளூர்க்கே" என்றும் பலவிடங்களில் தம்மைப் பாவையாகச் சொல்லிக் கொண்டவர் இவ்வாழ்வார். **'எழுந்திராய்'** என்ற சொல்லாற்றல் நன்கு நோக்கத்தக்கது; உட்கார்ந்திருப்பவரையன்றே எழுந்திராயென்பது. மற்றையாழ்வார்களெல்லாரும் அர்ச்சையில் நின்ற திருக்கோலமாகவேயுள்ளனர்; நம்மாழ்வாரொருவரே வீற்றிருந்த திருக்கோலம். **"பத்மாஸநோப விஷ்டம்"** என்கிற பூர்வாசார்யச்லோக ரத்னமும் இங்கு அநுஸந்தேயம். (கீழ் வானம் வெள்ளென்று.) உதயகாலத்தில் கிழக்கு வெளுக்கும். இங்கும் வகுள பூஷண பாஸ்கரோதயமாகலாலும், அது தானும் கலியுகத்தின் உதய காலத்திலாதலாலும் கிழக்கு வெளுத்ததாகச் சொல்லிற்று. கீழ்வான மென்றபோதே மேல்வானம் நினைவுக்கு வரும். நித்திய விபூதி மேல்வானமாகும். லீலா விபூதியானது நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழி யவதாரத்தாலே "ஓராயிரத்துளிப் பத்து உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம்மூரெல்லாம்" "வையம் மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணூடே" இத்யாதிப்படியே தானே பரமபதமாயிற்று. ஆகவே கீழ்வானமான இவ்விபூதி வெள்ளென்றது. (எருமை சிறுவீடு மேய்வான்) வீடு என்று மோக்ஷம்; சிறுவீடு என்று கைவல்ய மோக்ஷம் இந்த ஸங்கேதமிட்டருளினவர் நம்மாழ்வார். திருவாய்மொழியில் (4-1-10) "குறுகமிகவுணர்வத்தொடு நோக்கி" என்றபாசுரத்தின் பொருள் கொண்டு இஃது அறியத்தக்கது. எருமை என்பது தாமஸப்ரக்ருதிகளை. நம்மாழ்வார் திருவவதாரம் செய்தருள்வதற்கு முன்னே பலரும் தாமஸப்ரக்ருதிகளாய் நல்வீடுசெல்லாது சிறுவீடு முதலியவற்றிற்சென்று பாழாயினர் என்பது இங்கு ஸூசிதம். (மிக்குள்ள பிள்ளைகளுமித்யாதி.) மற்றைப் பிள்ளைகளையும் போகவொட்டாமல் தடுத்து இப்பிள்ளை வாசலில்வந்து துவள்வதனால் இவளுக்குண்டான விலக்ஷணமான ஏற்றம் தோற்றுவதுபோல, மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டில் நம்மாழ்வார்க்குண்டான ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தத்வமாகிற ஏற்றம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. 'போவான்போகின்றாரை' என்ற பிரயோகம் வெகு ஆச்சரியமானது. 'போவதற்காகப் போகிறவர்கள்' என்று சொல்வதுண்டோ? இல்லை. அப்படியிருக்க ஏன் சொல்லிற்று? போவதுதானே ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமென்று காட்டுவதற்காகவே சொல்லிற்று. இத்தகைய பிரயோகம் முதன் முதலாக நம்மாழ்வார் திருவாக்கில்தான் வந்தது; திருவிருத்தத்தில் போவான் வழிக்கொண்ட மேகங்களே!" என்றார். [உன்னைக்கூவுவான் வந்துநின்றோம்) "கூவிக்கொள்ளும் காலமின்னங் குறுகாதோ" "என்னைக் கூவியருளாய் கண்ணனே" "கூவிக்கொள்ளாய் வந்தந்தோ" என்று பலகாலும் விரும்பினபடியே கூவுவான் வந்துநின்றோமென்கிறாள். (மாவாய் பிளந்த தேவாதிதேவனை) இப்போது ஆண்டாள் நோற்பதுபோல நம்மாழ்வாரும் ஒரு திருவாய்மொழியில் நோன்பு நோற்றார். "வீற்றிருந்தேழுலகும்" என்ற திருவாய்மொழியில் "ஏற்றநோற்றேற்கு" என்று முதலிலும் "வண்டமிழ் நூற்க நோற்றேன்" என்று முடிவிலும் வருவதுகாண்க. அங்ஙனம் நோற்ற திருவாய்மொழியில் தேவாதிதேவனை அநுபவிக்கின்ற ஆழ்வார் மாவாய் பிளந்தானென்ற விசேஷணத்தையே முதற்பாட்டில் இட்டருளினர்; "வெம்மாபிளந்தான் தன்னை" என்றது காண்க. ப்ரதமப்ரபந்தத்தில் "இமையோர் தலைவா!" என்றும், சரமப்ரபந்தத்தில் "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்றும் தேவாதி தேவனையே முந்துற முன்னம் ஸேவித்தாராழ்வார். (சென்று நாம் சேவித்தால்) "வானநாயகனே! அடியேன் தொழவந்தருளே" என்று தேவாதி தேவனை நீர் உம்மிடம் வருமாறு அழைத்தீர்; அங்ஙனமல்லாமல் அவனிடம் நாம் சென்று சேவிக்கலாம் வாரும் என்றழைக்கிறாள் போலும். **ஆவவென்று** "ஆவாவென விரங்கார் அந்தோ வலிதேகொல், மாவாய் பிளந்தார் மனம்" என்றும், "அடியேற்கு ஆவாவென்னுமே" என்றும் நீர் விரும்பினபடியே மாவாய் பிளந்த பெருமான் உமக்கு ஆவாவென்பன் என்று காட்டுகிறபடி. **[ஆராய்ந்து]** "ஆரென்னையாராய்வார்" என்ற உம்முடைய குறையும் தீரும் என்று காட்டியபடி.

4. தூமணிமாடத்து நம்மாழ்வார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான திருமழிசைப்பிரானை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. இதில் மாமான் மகளே! என்ற விளி ஒருவகையான தேஹஸம்பந்தத்தில் நோக்குடையது. ஆண்டாளுக்கும் திருமழிசை யாழ்வார்க்கும் ஒருவகையான தேஹஸம்

பந்தமுண்டு. அதாவது ஸ்ரீதேசிகன் கோதாஸ்துதியில் "கமலாமிவாந்யாம் கோதாம்" என்றும் "**ஸந்த:பயோதி துஹிதுஸ் ஸஹஜாம் விதுஸ்த்வாம்**" என்றும் அருளிச் செய்தபடியே ஆண்டாள் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியானவள் "பார்க்கவீ லோகஜநநீ க்ஷீரஸாகர ஸம்பவா" என்ற அமர கோசத்தின் படியும் இதிஹாஸபுராண வரலாற்றின்படியும் லக்ஷ்மி (ஆண்டாள்) ப்ருகு குலத்தில் தோன்றியவள். திருமழிசைப்பிரானும் ப்ருகு குலத்தில் தோன்றியவரென்பது சரித்திர ஸித்தம். இத்தகைய ஸமாந குலஸம்பந்தம் இங்கு நோக்கத்தக்கது. ரிஷிகுலத்திலே பிறந்து பிரம்பன் குடியிலேயானுர் அவர். ப்ராஹ்மண குலத்திலே பிறந்து கோபாலர் குலத்திலேயானுள் இவள். இதுவும் ஒற்றுமை நயம். **[தூமணி மாடத்து]** சிறந்த மாணிக்கக் குப்பியினுள்ளேயுள்ளது வெளியில் நிழலிட்டுத் தோன்றும். திருமழிசைப்பிரான் "உட்கிடந்த வண்ணமே புறம் பொசிந்து காட்டிடே" என்று வேண்டிக்கொண்டபடியே உள்ளிருந்த திருமால் அப்படியே வெளியிற் பொசிந்து காட்சி தந்தமையால் இவர் தூமணிமாட மென்னத் தகுதியுடையார். **(சுற்றும் விளக்கெரிய)** விளக்காவது ஞானவொளி. "சாக்கியங் கற்றோஞ் சமண்கற்றோம் சங்கரனு ராக்கிய ஆகமநூல் ஆராய்ந்தோம்" என்றபடி இவ்வாழ்வார் ஸகல மதங்களிலும் புக்கு ஸர்வதோ முகமான ஞானவிளக்கம் பெற்றவராதலால் சுற்றும் விளக்கெரிதல் இவர்க்கு அஸாதாரணம். "யானறிந்தவாறு ஆரறிவார்" என்றும் "என் மதிக்கு விண்ணெல்லா முண்டோ விலை" என்றும் இவரது பாசுரங்களினாலும் இது ஸித்தம். **[தூபம் கமழ]** சிறந்த ஞானமிருத்தல் மாத்ரம் பயன்படாது; அது நன்கு பரிமளிக்கவேண்டும். எம்பெருமானையன்றி வேறொரு தெய்வத்தைத் தொழாதிருத்தலே ஞானத்திற்குப் பரிமளம். "மறந்தும் புறந்தொழமாந்தர்" என்பது இவ்வாழ்வாருடைய திருவாக்காகும். (துயிலணை மேல் கண்வளரும்) இவ்வாழ்வாருடைய திருக்கண் செல்வது சயனத்திருக்கோலமான எம்பெருமான்களின் மீதுதான். கச்சி வெஃகாவிலும் திருக்குடந்தையிலுமே பெரும்பாலும் இவர் காலம் கழித்தது. சயனத் திருப்பதிகளையே ஒரு கோவையாக வெடுத்துப் பாசுரம் பாடினவரும் இவ்வாழ்வார்; "நாகத்தணைக் குடந்தை வெஃகாத் திருவெவ்வுள் நாகத்தணை யரங்கம் பேர் அன்பில் நாகத்தணைப் பாற்கடல் கிடக்கு மாதிநெடுமால், அணைப்பார் கருத்தனுவான்" என்றது காண்க. (துயிலணைமேல் கண்வளரும் மாமான் மகளே!) மகள் என்றதனால் விதேயத்வம் சொன்னபடி. மகள் சொற்படி தந்தை கேட்பதும் தந்தை சொற்படி மகள் கேட்பதும் வழக்கம். மாமான் என்றது மஹா மஹான் என்றபடி. துயிலணைமேல் கண்வளரும் மாமான் யதோக்தகாரி யெம்பெருமான்; அப்பெருமான் இவ்வாழ்வார் சொற்படி கேட்டவர்; "கணி கண்ணன் போகின்றான் நீயுமுன்றன் பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக்கொள்" என்ற போது அப்படியே சுருட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டார்; "உன்றன் பைந் நாகப்பாய் விரித்துக்கொள்" என்றபோதும் அப்படியே. இனி, துயிலணைமேற் கண்வளரும் மாமான் ஆராவமுதன்; அப்பெருமானும் "எழுந்திருந்து பேசு வாழிகேசனே" என்ற இவ்வாழ் வாரது வேண்டுகோளின்படி எழுந்திருந்தவர் என்பது ப்ரஸித்தம். அன்றிக்கே "மாமான் மகளே"—மஹா மஹானை பேயாழ்வாருடைய சிஷ்யரே என்றபடியுமாம். "பூதம் ஸரச்ச தனியனும் பேயாழ்வாரை மஹதாஹ்வய ரென்றே ஓதிற்று. (உன் மகள் தான் ஊமையோ) வாய்திறவாமலே ஹஸ்தசேஷ்டை முதலியவற்றால் காரியம் செய்வது ஊமைகளின் பணி. இவ்வாழ்வாரும் யாத்திரை யடைவில் பெரும்புலியூரென்னும் கிராமத்தில் ஒரு வேதியன் வீட்டுவாசல் திண்ணையில் சிறிது பொழுது எழுந்தருளியிருக்க அங்கு வேதமோதிக் கொண் டிருந்த அந்தணர்கள் நீறுபூத்த நெருப்புப்போலுள்ள ஆழ்வாருடைய மஹிமையைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் அவரைக் கீழ்ச்சாதியாராக வெண்ணி வேதாத்யயநம் அவருடைய காதிற் படலாகாது என்று கருதி ஓத்துத் தவிர்த்திருக்க, அக்குறிப்பையறிந்த ஆழ்வார் அவ்விடத்தை விட்டுத் தூரத்திற் சென்று வேறோரகத்து மேடையில் வீற்றிருக்கையில் அந்த வேதியர்கள் மீண்டும் வேதமோதத் தொடங்கி விட்ட வாக்கியம் தோன்றாது மயங்கி நிற்க, ஆழ்வார் அது கண்டு கறுப்பு நெற்களைக் கையுகிராலே இடந்துபோட, அப்பொருளுள்ள வேத வாக்கியம் அவர்கட்குத் தோன்றிற்று: அதாவது "க்ருஷ்ணாநாம் வ்ரீஹீணாம் நகநிர்ப்பிந்நம்" என்பது. உடனே அவர்கள் ப்ரதக்ஷிண ப்ரணமாதிகளால் இவரை உபசரித்து க்ருதார்த்தராயினர் என்பது சரித்திரவரலாறு. இங்ஙனமாக, வாய் திறவாமலே இங்கிதத்தினால் காட்டினது பற்றி

ஊமையோ என்றது. சொன்ன சொற்களைச் செவியேற்காதவர் செவிடர்; அந்தச் செவிடும் இவரது சரிதையில் ப்ரஸித்தம்; முன் சொன்ன பெரும்புலியூரில் அந்தணரடிகள் யாகஞ் செய்து கொண்டிருந்த விடத்தில் இவ்வாழ்வாரை எழுந்தருள்வித்துக்கொண்டுபோய்ச் சில மஹான்கள் இவர்க்கு அக்ர பூஜை செய்விக்க, அப்போது அங்கிருந்த பல சிசுபாலஜ்ஞாதிகள் எண்ணிறந்த வசைமொழிகளை வர்ஷிக்க, அவற்றை இவ்வாழ்வார் செவியேற்காதிருந்தனர் என்ற வரலாறு காண்க. [அனந்தலோ] தூக்கமோ என்றபடி பரமைகாந்திகட்குத் தூக்கமாவது பாஹ்ய விஷயங்களிற் சிறிதும் நெஞ்சு செல்லா திருக்கப் பெறுதலே. "உன்னைத் தெரித் தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது" என்றும் "தொழிலெனக்குத் தொல்லைமால் தன்னாமமேத்தப் பொழுதெனக்கு மற்றதுவே போதும்" என்று மருளிச்செய்யுமிவ்வாழ்வார்க்கு இந்த நிலைமையே அனந்தலாதம். [ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ] மற்றை யாழ்வார்களிற் காட்டிலும் இவ்வாழ்வாருடைய பரமைகாந்தித்வம் மிக விலக்ஷணம் என்பது இங்கு அறியத்தக்கது. "பிதிரு மனமிலேன் பிஞ்ஞகன் றன்னோடெதிர்வன், அவனெனக்கு நேரான்" என்னும்படியான திருநாவீறு இவர்க்கே அஸாதாரணமன்றோ! இதுதான் பெருந்துயில்; எம்பெருமானை யொழிந்த மற்றையோரைக் கண்கொண்டு பாராமையிற் பெருமை. [மாமாயன்] "மாயமென்ன மாயமே" என்றும், "மாயமாய மாக்கினாய் உன் மாயமுற்று மாயமே" என்றும் பலகாலும் எம்பெருமானது மாமாயங்களைப் பேசுகிறவர் இவ்வாழ்வார். [மாதவன்] "மாதவனை ஏத்தாதார்ஈனவரே" என்றவரும் இவ்வாழ்வாரே. "திருவிலாத்தேவரைத்தேறேன்மின்தேவு" என்றதுங் காணலாம். [வைகுந்தன்] "வைகுந்தச் செல்வனார் சேவடிமேல் பாட்டு" என்றவர் இவ்வாழ்வாரே. வைகுந்தனது சேவடிமேல் தாம் பாசுரம் பாடினவராகச் சொல்லிக் கொண்டார். ஆகவே, மாமாயன் மாதவன், வைகுந்தனென்ற திருநாமங்கள் இவ்வாழ்வார்க்குப் பரமபோக்யங்களென்பது ஸூசிதம்.

5. நோற்றுச் சுவர்க்கம்—திருமழிசை யாழ்வார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான பேயாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. ஓடித்திரியும் யோகிகளாய் ஒருவரோடு ஒருவர் சேராமல் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் இம்மூவரையும் ஒன்று சேர்த்து அநுபவிக்கக் கருதிய எம்பெருமான் ஒரு பெருமழையை வியாஜமாக்கித் திருக்கோவலிடைகழியில் நெருக்கி யநுபவித்தானென்பது வரலாற்றின் சுருக்கம். இப்பேயாழ்வாரைப் பற்றித் திருவரங்கத் தமுதனார் நூற்றந்தாதியில் அருளிச் செய்யுமிடத்து "மன்னிய பேரிருள் மாண்டபின் கோவலுள் மாமலராள் தன்னொடுமாயனைக் கண்டமை காட்டும் தமிழ்த்தலைவன்" என்றார். பொய்கையாரும் பூதத்தாரும் இருவிளக்கேற்றியிருளாயகற்ற இவ்வாழ்வார் "திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்" என்று தொடங்கிப் பலாநுபவம் செய்தருளினர் என்பர் ஆன்றோர். அவ்வர்த்தமே யிங்கு முதலடியிற் பொலியும். நோற்று—மற்றை யிரண்டு ஆழ்வார்களும் விளக்கேற்றுகையாகிற வுபாயாநுஷ்டானஞ் செய்யவே யென்றபடி. சுவர்க்கமாவது ஆனந்தாநுபவம். "யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோயஸ் த்வயாவிநா" என்று ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் பிராட்டி அருளிச் செய்ததுங் காண்க. "வாசல் திறவாதார்" என்றது பேயாழ்வார்க்கு மிகவும் பொருத்தமான விஷயம். திருக்கோவலிடைகழியில் பொய்கையார் முன்னே புகுந்து தாளிட்டுக் கொண்டார். பிறகு பூதத்தார் அங்குவர அவர்க்குப் பொய்கையார் வாசல் திறந்தார். பிறகு வந்து சேர்ந்த பேயார்க்குப் பூதத்தார் வாசல் திறந்தார். இப் பேயார்க்குப் பிறகு ஒருவரும் வந்து புகாமையினால் வாசல் திறக்க வேண்டிற்றில்லை. ஆகவே வாசல் திறவாதார் என்றது பேயாழ்வார்க்கு மிகப் பொருத்தமாக அமைந்த குறிப்பு. [நாற்றத் துழாய் முடி நாராயணன்] இவ்வாழ்வாருடைய பாசுரங்கள் திருத்துழாய் மயமாகவே யிருக்கும். "திருக்கண்டேனுக்கு அடுத்த பாசுரம் "பொன்தோய் வரை மார்பில் பூந்துழாய்" என்பது. முடிவு பாசுரத்திலும் "தண்டுழாய்த்தார் வாழ்வரை மார்பன்" என்றார். இடையிலும் பல பாசுரங்கள் காண்க. ஒன்பதாவது பாசுரத்தில் [நாமம் பல சொல்லி யென்பதில்] நாராயணனையும் திருத்துழாயையும் கண்ணனையும் சேர்த்துப் பாடினார் பேயார். இதுவும் ஒரு சிறந்தபொருத்தம். "காண்கானெனா—விரும்புங்கண்கள்" என்று ஒரு நொடிப்பொழுதும் கண்மூடியிருக்க மாட்டாமையைச் சொல்லிக் கொண்ட நீர் கும்பகர்ணனுக்கும்

மேலாக இன்னமும் துயில் கொள்ளல் தகுதியோ என்கிறாள் பண்டொருநாளென்று தொடங்கி; அன்றிக்கே கூற்றத்தின் வாய் வீழ்ந்த—தெற்கு திசையை அடைந்த, கும்பகரணனும்—கும்பத்தை காரணமாக வுடைய (கும்பத்திலிருந்து பிறந்த) அகத்தியரும் தமிழிலே தேவரீரிடம் தோற்று என்றுமாம். அருங்கலமன்றோ அமுதனாரும் இவரை தமிழ்த்தலைவன் என்றார். இப்பாட்டில் நட்ட நடுவில் இராமபிரானுடைய திவ்ய சரித்திரமொன்றை ஆண்டாள் அமைத்தது பேயாழ்வாருடைய திருவந்தாதியில் நட்ட நடுவில் "அவனே—இலங்காபுர மெரிந்தானெய்து" என்றும் "எய்தது்வும் தென்னிலங்கைக் கோன்வீழ" என்றும் அருளிச்செய்தமைக்கு நன்கு ஒக்கும். திருமழிசையாழ்வாரை யுணர்த்தின கீழ்ப்பாட்டில் அனந்தலோ என்று வெறும் அனந்தலே சொல்லிற்று. இப்பாட்டில் ஆற்றவனந்தலுடையாய்! என்கிறது. மழிசையர்கோனுக்கும்-இவ்வாழ்வார் ஆசாரியராதலால் விசேஷணமிட்டபடி. அனந்தல் என்பது ஹேயமான உறக்கமன்று சொல்லுகிறது. "உரோவிந்தஸ்த ஹஸ்தாஸ்தே நித்ராயந்தே ஸூநிர்ப்பரா:—" என்று பகவச் சாஸ்திரங்களிற் கொண்டாடப்பட்ட 'அனந்தல்' பரமைகாந்தித்வ ஸீமா பூமியைக் காட்டுமது. [அருங்கலமே!] எம்பெருமானது திருவருளை மிக அருமையாகப் பெற்ற ஸத்பாத்ரமே! என்றபடி. பாசுரம் தொடங்கும்போதே "திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்" என்று ஆனந்தமாகத் தொடங்கப்பெற்ற பகவத் பரமக்ருபா பாத்ரபூதர் மற்றொரு ஆழ்வாரில்லையே. [தேற்றமாய் வந்து திற] உம்முடைய திருநாமமே பேயார்; பேய்த்தனமாக வாராமல் தேறிவந்து திறவும் என்கிறாள்.

6. **கற்றுக் கறவை.** பேயார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான பூதத்தாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது., இதில், "குற்ற மொன்றில்லாத கோவலர் தம் பொற்கொடியே!" என்ற விளி பூதத்தார்க்கு நன்கு பொருந்தும். பல பொருள்களையுடையதான கோ என்னும் சொல் கோதா என்ற விடத்திற்போல ஸ்ரீ ஸூக்தியைச் சொல்லுகிறதிங்கு. கோவலர்—ஸ்ரீ ஸூக்திகளை யருளவல்லவர்களான ஆழ்வார்கள். "குற்றமொன்றில்லாத" என்ற விசேடணம் முதலாழ்வார்கள் மூவர்க்கே பொருந்தும்; யோநிஜத்வமாகிற வொரு குற்றம் மற்றை யாழ்வார்களுக்குண்டு. அக்குற்றமொன்றும் இல்லாத கோவலர்—முதலாழ்வார்கள்; அவர்களுள் பொற்கொடியே!—"தோல்தேடியோடும் கொழுந்ததே போன்றதே மால்தேடி யோடும் மனம்" என்கிற பாசுரத்தினால் தம்மை ஒரு கொடியாகச் சொல்லிக் கொண்டவர் பூதத்தாழ்வாரே யாவர். எம்பெருமானாகிற உபக்நத்தைத் தேடிச் செல்லுகின்ற கொடிபோல்வேன் நான் என்றவர் இவரேயிறே. "கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து" என்றது முதலாழ்வார் மூவர்க்கும் பொதுவான வாசகம். கற்றுக் கறவை—கன்றுகிய கறவை. (கறவை யென்பதனால் ஸ்ரீ ஸூக்தி விவக்ஷிதம்) மற்றை யாழ்வார்கள் பெரிய பெரிய பாசுரங்களை யளித்தார்கள். முதலாழ்வார்கள் அங்ஙனன்றிக்கே வெண்பாவாகிய மிகச் சிறிய பாசுரங்களை யளித்தார்கள். பொய்கை யாழ்வாருளிய திருவந்தாதி கறவைக் கணம்; பூதத்தாழ்வார் திருவந்தாதியும் சேர்ந்து கறவைக் கணங்கள்; பேயாழ்வார் திருவந்தாதியும் சேர்ந்து கறவைக் கணங்கள் பல. க்ரமேண ஏகவசந த்விவசந பஹூவசநங்கள் இணங்கின அழகு காண்க. [செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச் செய்யும்] தேசமெங்கும் திரிந்து பகவத் விரோதிகளை நிரஸிக்க வேணுமென்கிற அர்த்தத்தை "எண்டிசையும் பேர்த்த கரம் நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகாள்! தீர்த்தகரராமின் திரிந்து" என்ற பாசுரத்தினால் வெளியிட்டவர் இவ்வாழ்வாரே. "புற்றரவல்குல்" என்பது இடையழகை வருணிப்பதாகும். ஸ்வாபதேசத்தில் இடையழகாவது பக்தியின் பெருமை. ஞானம் பக்தி விரக்தி என்ற மூன்றில் பக்தியானது இடைப்பட்டதாதலால் இடையழகென்பது பக்தியின் அழகேயாகும். இவ்வாழ்வார் தம்முடைய திருவந்தாதியை முடிக்குமிடத்து "என்றனளவன்றால் யானுடையவன்பு" என்றே முடித்தார். இதனால் இவரது இடையழகு நன்கு வெளிப்பட்டதாயிற்று. அன்பிலே தொடங்கி அன்பிலே தலைக் கட்டினார். **புனமயிலே!** என்ற விளியும் இவர்க்கு அழகாகப் பொருந்தும். பொழிலிடத்தே வாழும் மயில்; இவ்வாழ்வார் தோன்றிய தலமோ திருக்கடல்மல்லை; அதனைப் பாடின கவியன "கடிபொழில் சூழ்கடல் மல்லை" என்றே பன்முறையும் பாடினர். மயில் மேகத்தைக் காண்பதிலே மிக்க குதூஹல முடைத்தாதலால், மேகம் நீர்பருக வருமிடமான கடற்கரையிலே மயில்கள் மகிழ்ந்து நிற்கும். இவ்வாழ்வார் நின்றவிடமும் கடற்கரை

யிலே யிறே. [சுற்றத்துத் தோழிமாரித்யாதி.] இவர்க்குப் பொய்கையாரும் பேயாரும் சுற்றத்தவர்கள்; மற்றையாழ்வார்கள் தோழிமார். [முகில் வண்ணன் பேர் பாட.] முந்துற முன்னம் முகில் வண்ணன் பேர் பாடினவர் இவ்வாழ்வாரேயாவர்; "உலகேழும் முற்றும் விழுங்கும் முகில்வண்ணன்—ஏத்துமென்னெஞ்சு" என்ற இவர் பாசுரம் காண்க. புனமயில் முகில் வண்ணனைத் தானே பாடும்.

7. **கனைத்திளங் கற்றெருமை** பூதத்தாழ்வார்க்கு அடுத்து முந்தினவரான பொய்கையாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. தங்காய்! என்ற விளி இவர்க்கு நன்கு பொருந்தும். உலகில் தங்கையென்று ஸ்ரீ மஹா லக்ஷ்மியையும் தமக்கை யென்று மூதேவியையும் வழங்குவார்கள். 'சேட்டை தம் மடியகத்து' என்ற திருமாலைப் பாசுரத்தில் தமக்கைக்கு வாசகமான ஜ்யேஷ்டா என்ற சொல்லால் மூதேவியைக் குறித்தமை காண்க. ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி தாமரை மலரிற் பிறந்தவள். 'வனச மலர்க்கருவதனில் வந்தமைந்தான் வாழியே' என்கிறபடியே பொய்கையாழ்வாரும் தாமரைப்பூவில் தோன்றியவர். இந்த வொற்றுமைநயம் பற்றித் தங்காய்! என விளிக்கத் தகுதியுடையாரிவ்வாழ்வார். 'நனைத்தில்லஞ் சேறாக்கும்' என்ற விசேடணமும் இவர்க்கு வெகு நேர்த்தியாகப் பொருந்தும். பொய்கையாழ்வார் "பழுதே பலபகலும் போயினவென்று அஞ்சி யழுதேன்" என்று தாமே பேசினபடியே அழுதவராதலால் கண்ணநீர் கொண்டு நனைத்தில்லம் சேறாக்கினரென்க. இவருடைய இல்லமான பொய்கை பெரும்பாலும் சேறாகவேயிருக்கும்.

[**கனைத்து**] முதன் முதலாகப் பேசத்தொடங்கும்போது கனைப்பது இயல்பு. பொய்கையார்க்கு முன்னம் பேசினவர்கள் யாருமில்லை. இவரே முதன் முதலாகப் பேசத் தொடங்கினவரென்பது இவ்வினையெச்சத்தினால் தோற்றுவிக்கப்படும். [இளங் கற்றெருமை] எருமை யென்றால் மஹிஷீ; லக்ஷித லக்ஷணாக்ரமத்தால் தேவ தேவ திவ்ய மஹிஷீ என்றவாறு. எம்பெருமானுக்கு திவ்ய மஹிஷியான பிராட்டியை யொப்பவர் இவ்வாழ்வார் என்பது ஸூசனை. "இளங் கன்று கனையுடைய" என்று விசேஷண மிட்டதனால், மற்றை யாழ்வார்களுள் முதல்வரிவரென்பது ஸூசிதம். [கன்றுக்கிரங்கி] இவர் ஸ்ரீ ஸூக்தியருளிச் செய்யத் தொடங்கினது கன்றுகளான நம்போல்வார் பக்கலிலுள்ள பரம க்ருபையாலென்க. [நினைத்து முலைவழியே நின்று பால்சோர.] பகவத் குணங்களை நினைத்தவாறே அந்த நினைவு தானே ஊற்றாகப் பால் போன்ற ஸ்ரீஸூக்திகள் பெருகப் புக்கன என்றபடி [பனித் தலைவீழ நின்வாசல் கடைபற்றி] இவர் பொய்கையில் தோன்றினவராதலால் இவரது வாசற் கடையைப் பற்றுவார்க்குப் பனித்தலை வீழ ப்ராப்தமேயாகுமிறே. [சினத்தினா லித்யாதி] இது ஸ்ரீராம குண கீர்த்தனம். மஹர்ஷிகளின் ஞானக் கண்ணுக்கும் இலக்காகாத வொரு ஸ்ரீராம சரிதம் இவ்வாழ்வாருடைய அகக்கண்ணுக்கு இலக்கானமை "பூமேய மாதவத்தோன் தாள் பணிந்த வாளரக்கன் நீண்முடியைப், பாதமத்தாலெண்ணினான் பண்பு.' என்ற இவரது பாசுரத்திற்பொலியும். அதில் "நாமேயறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே!" என்றதற்குப் பொருந்த "மனத்துக் கினியானை" என்றாள். [இனித்தானெழுந்திராய்] "பழுதே பல பகலும்" என்கிற பாசுரம் பேசின பிறகுங்கூட உறங்கலாமோ! என்கை. முமுக்ஷுப்படியில் "பழுதே பல பகலும் போயினவென்று இறந்த நாளைக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்க விரகில்லை" என்ற ஸ்ரீஸூக்தியும் இங்கு அநுஸந்தேயம். [அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்து] "அறியுமுலகெல்லாம் யானேயு மல்லேன்" என்ற இவ்வாழ்வாரது பாசுரத்தை அழகாக நினைப்பூட்டுகிறபடி காண்மின்.

இப்பாசுரத்தோடு ஆண்டாளுக்கு முந்தின ஆழ்வார்களை யெல்லாம் உணர்த்திற்றாயிற்று "ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்" என்று முள்ள ஸம்ப்ரதாயப் படிக்கு ஸ்ரீ மதுரகவிகளும் ஆண்டாளும் ஆழ்வார் கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்களாதலால் இவ்விருவரையு முணர்த்துவதும் இப்பாட்டிலேயே அறியக் கிடக்கிறது. எங்ஙனே யென்னில்; நற்செல்வன் தங்காய்! என்றது நற்செல்வன் தங்கையே! என்று பொருள்படுதலால் நற்செல்வன் தன்னுடைய கையாக இருப்பவனே! என்றபடியாகும். இங்கு நற்செல்வனென்பது நம்மாழ்வாரை. அவர் திருவாய்மொழி அருளிச்செய்கையில் மதுரகவிகள் அவருடைய கையின் ஸ்தாநீயராயிருந்து பட்டோலை கொண்டாராதலால் இந்த விளி மதுரகவிகட்குப் பொருந்தும்.

இனி நற்செல்வனென்று எம்பெருமானுரைச் சொல்லிற்றாகி அவருடைய தங்கையென்று ஆண்டாளையுஞ் சொல்லக் குறையில்லை. "கோதற்ற ஞானத்திருப்பாவை பாடிய பாவை தங்கை" என்றும், "பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானாள் வாழியே" என்று முன்னவை காண்க. ஆண்டாள் தன்னைத் தானே உணர்த்திக்கொள்ளுகை பொருந்துமோவென்று விரஸமாக வினவுவார்க்கு நாம் விடையளிக்கவல்லோமல்லோம். சொற்சுவை அமைந்திருக்கு மழகை அநுபவித்துப் போருகிறோ மத்தனை.

இனிமேல் மூன்று பாசுரங்கள் ஆண்டாளுக்குப் பிறகு தோன்றிய மூன்று ஆழ்வார்களை அடைவே உணர்த்துவன. பிந்திய ஆழ்வார்களின் படிகள் முந்தியே ஆண்டாளுக்கு எங்ஙனே தெரியுமென்று சிலர் சங்கிப்பரேல், "விதயச்ச வைதிகாஸ்த்வதீய கம்பீரமநோநு ஸாரிண:" என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீ ஸூக்தியையும் "ருஷீணாம் புநராத்யாநாம் வாசமர்த்தோநுதாவதி" என்ற பவபூதி பாஷிதத்தையும் அன்னவர்கட்கு நினைப்பூட்டுவோம்.

8. புள்ளின்வாய் கீண்டானை.—இது ஆண்டாளுக்கு அடுத்த தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரம். [போது அரிக் கண்ணினாய்] புஷ்பங்களை ஹரிப்பதிலேயே த்ருஷ்டியைச் செலுத்துபவரே! என்றபடி. புஷ்ப கைங்கரியபரரிறே இவ்வாழ்வார். "துளபத்தொண்டாய தொல் சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி" "தொடையொத்த துளவமுங் கூடையும் பொலிந்து தோன்றியதோள் தொண்டரடிப்பொடி" என்றவை காண்க. பாவாய்! என்ற விளியும் இவர்க்கு நன்கு பொருந்தும். பதிவ்ரதா சிரோமணியைப் பாவை யென்பர். இவ்வாழ்வார் அரங்கனொருவனுக்கே வாழ்கைப்பட்டு வேறொரு திருப்பதி யெம்பெருமானை நெஞ்சிலும் நினையாதவராதலால் இவ்வகையான கற்புச் சிறப்பு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. [நன்னாளால்] 'மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்' என்ற திருவாக்கிலேயே இச்சொல்லும் வருகின்றது. தொண்டரடிப்பொடிகள் திருவவதரித்தது மார்கழித்திங்களே யாதலால் நன்னாளென்னத் தட்டுண்டோ? [கள்ளந் தவிர்ந்து] 'சூதனாய்க் கள்வனாகி' என்றும் 'கள்ளமே காதல் செய்து கள்ளத்தேனானுந் தொண்டாய்' என்றும் பலகாலும் தமது கள்ளத்தைப் பேசிக் கொண்டாரிவ்வாழ்வார். இவரது சரிதையிலும் பொன்வட்டில் விஷயமான கள்ளம் அடிபட்டுக்கிடக்கிறது. அது தவிர்ந்து பகவத் கோஷ்டியில் கலந்தபடியை ஈற்றடி தெரிவிக்கின்றது. பெரியாழ்வார் போலவே இவ்வாழ்வாரும் பெரும்பாலும் பூம்பொழில் வாஸமுடையவராதலால் அவ்விடத்து அடையாளமாகப் புள்ளுஞ் சிலம்பின காண் என்பது இப்பாட்டிலும் புகுந்தது. [குள்ளக் குளிரவித்யாதி.] நீராட்டம் முதலிய நித்ய கர்மாநுஷ்டானங்களை தவிர்ந்து சிலகாலம் பள்ளிக்கிடந்தமை இவ்வாழ்வாரது சரிதையிற் காணத்தக்கது. புள்ளின்வாய் கீண்டானை யென்று தொடங்கிக் கண்ணபிரானுடையவும் இராமபிரானுடையவும் கீர்த்திமை பாடினபடி சொல்லுகிறது. இவ்வாழ்வார் திருமாலையின் முடிவில் 'வளவெழுந்தவளாட மதுரைமா நகரந்தன்னுள், கவளமால் யானை கொன்ற கண்ணனை யரங்கமாலை' என்று கண்ணபிரானுடைய கீர்த்திமையையும், திருப்பள்ளியெழுச்சியில் 'மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவபிரதமாட்டிய வடிதிறலயோத்தி யெம்மரசே யரங்கத்தம்மா!' என்று இராமபிரானுடைய கீர்த்திமையும் பாடினமை யுணர்க. 'பிள்ளைகளெல்லாரும்' என்றது ஆண்டாள் தனக்கு முந்தின ஆழ்வார்களெல்லாரையும் சொன்னபடி. "இரவியர் மணிநெடும்" அந்தரத்தமரர்கள் பாசுரங்கள் காண்க.

9. உங்கள் புழைக்கடை.—தொண்டரடிப்பொடிகளுக்கு அடுத்த திருப்பாணாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. இதில், நங்காய்! நாணாதாய்! நாவுடையாய்! என்ற மூன்று விளிகளும் பாண்பெருமாளுக்கு நன்கு பொருந்தும். நங்கை யென்பது குணபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. லோக ஸாரங்கமஹா முனிகள் வந்து என் தோளின் மீது ஏறிக்கொள்ளுமென்ன, அத்யந்த பாரதந்த்ர்ய ஸ்வரூபத்தை நினைத்து அதற்கு உடன்பட்டமை குணபூர்த்தி, அங்ஙனம் அந்தணர் தலைவரது தோளின்மீது ஏறியிருக்கச் செய்தேயும் சிறிதும் செருக்குக் கொள்ளாமல் 'அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்' என்றே பேசினவராதலால் நாணாதவர். (நாண்—அஹங்காரம்) 'பாண்பெருமாள் பாடியதோர் பாடல் பத்தும் பழமறையின் பொருளென்று பரவுமின்கள்' என்று தேசிகன் பணித்தபடி ஸகல வேதார்த்தங்களையும் பத்து பாசுரத்திலே அடக்கிப் பேசின பரம

சதுரராதலால் நாவுடையார். ''கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்'' என்று சங்கொடு சக்கரமேந்தின வழகை யநுபவித்தமை பற்றியும் ''கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட வப்பெரியவாய கண்கள்'' என்று கண்ணழகில் ஈடுபட்டுப் பேசினமை பற்றியும் ''சங்கொடு சக்கரமேந்துந் தடக்கையன் பங்கயக் கண்ணனைப் பாட'' என்றாள். இவ்வாழ்வார் தமது சாதி நிலைமைக்கு ஏற்ப வாழ்ந்த விடத்தைக்கருதி உங்கள் புழைக்கடை யித்யாதி அருளிச் செய்யப்பட்டது. இவரது சரிதையில் ஸம்பந்தப்பட்ட லோகஸாரங்க மஹாமுனிகளின் தன்மையைக் காட்டுவது போலுள்ளது செங்கற் பொடிக் கூறை யித்யாதி. 'எங்களை முன்னமெழுப்புவான் வாய்பேசும் நங்காய்' என்பதில் ஒரு அழகிய பொருள் தொனிக்கும். (அதாவது—) எழுப்புவதாவது—தூக்கிக் கொள்வது. எங்களை என்றது பாகவதர்களை யென்றபடி. பாணபெருமாளே! உம்முடைய முதற் பாசுரத்தில் ''அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்தவிமலன்'' என்ற சொல் நயத்தை நோக்குங்கால் பாகவதர்களை நீர் தோளில் தூக்கிக் கொண்டாடுபவர் போலத் தெரிகின்றது உமது கதையோ அப்படியில்லை. மஹாபாகவதரான லோகஸாரங்க மஹாமுனியின் தோளின் மீதேறி நீர் இருந்ததாகவுள்ளது. ஆகவே, முந்துறமுன்னம் பாகவத சேஷத்வத்தை நீர் சொல்லிக் கொண்டது வாய்பேசு மத்தனையே போலும் என்று விநோதமாகக் கூறுகிறபடி.

10. **எல்லேயிளங்கிளியே.**—பாணபெருமாளுக்கு அடுத்தவரும் ஸ்வகநிஷ்டருமான திருமங்கையாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. இவ்வாழ்வார் இரண்டு ஆய்ச்சிகளுக்கு பரஸ்பர ஸம்வாதமாக *மானமரு மென்னோக்கி* என்றொருபதிகம் அருளிச் செய்தவராதலால் இவரை யுணர்த்தும் பாசுரம் பரஸ்பர ஸம்வாதரூபமாகவே அமைக்கப்பட்டது. 'கிளிபோல மிழற்றி நடந்து' மென்கிளிபோல மிக மிழற்று மென்பேதையே' என்று பல பாசுரங்களில் இவர் தம்மைக் கிளியாகச் சொல்லிக்கொண்டவராதலால் கிளியே! என்ற விளி இவர்க்குப் பொருந்தும் அன்றியும், சொல்லிற்றையே சொல்லுவது கிளியின் இயல்பு அதுபோல இவர் 'மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு மங்கையர்கோன் ஆறங்கம் கூற' என்றபடி நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளை யநுசரித்தே அருளிச் செய்தவராதலாலும் கிளியென்றது. ஆழ்வார்களில் கடைக்குட்டியாதலால் இளங்கிளியே என்றது. இரண்டாமடி திருமங்கையாழ்வாருடைய விடையளிப்பு [வல்லையுன் கட்டுரைகள் பண்டே உன்வாயறிதும்.] இது கலியனை நோக்கி ஆண்டாள் கூறுவது 'வாசிவல்லீரிந்தளூரீர்! வாழ்ந்தேபோம் நீரே' என்று நீர் மிகக் கடினமாகப் பேச வல்லீரென்பது எனக்கு, [பண்டே—நீர் அவதரித்துப் பாசுரம் பேசுவதற்கு முன்னமே] தெரியுங்காணும் என்றாள். அது கேட்ட கலியன் வல்லீர்கள் நீங்களே—'கொள்ளும் பயனொன்றில்லாத கொங்கைதன்னைக் கிழங்கோடும், அள்ளிப்பறித்திட்டவன் மார்பிலெறிந்து என்னழலைத் தீர்வனே' என்று அறவெட்டிதாகச் சொன்ன உன் பேச்சு கடினமா? என் பேச்சு கடினமா? நீயே பார்க்கலாம்—என்றார். என்றவுடனே *நண்ணாத்வாளவுணர்* *கண்சோரவெங்குருதி* முதலிய திருமொழிகளில் தாம் அநுஸந்தித்த பாகவத சேஷத்வ காஷ்டையை நினைத்து *நானே தானாயிடுக* என்றார். ''உனக்கென்ன வேறுடையை'' என்றது திருமங்கையாழ்வார்க்கு அஸாதாரணமான திருமடல் திவ்யப்ரபந்த வக்த்ருத்வத்தை யுளப்படுத்தியதாகும். [எல்லாரும் போந்தாரோ இத்யாதி] கலியனுக்கு முன்னமே மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் அவதரித்து பன்னிருவர் என்கிற ஸங்க்யை இவரோடு நிரம்பிற்று என்று தெரிவிக்கப்பட்டது. [வல் ஆனை கொன்றானை—மாயனைப் பாட.] ஆனையைக் கொன்ற விஷயத்தை ஒரு ஆச்சரியமாக எடுத்துப் பேசினவர் கலியன். ''ஆவரிவை செய்தறிவார் அஞ்சனமாமலை போலே'' என்ற பெரிய திருமொழி காண்க. அடிக்கடி கலியன் வாய்வெருவதும் வல்லானைகொன்ற வரலாற்றையே; 'கவளயானைகொம் பொசித்த கண்ணனென்னும்'' இத்யாதிகள் காண்க. [மாற்றாரை மாற்றழிக்க வல்லானை மாயனைப் பாட] எம்பெருமான் தன் திறத்தில் மாறு செய்பவர்களது செருக்கை வெகு ஆச்சரியமாக அடக்குவன் என்பதைக் காட்டுகின்ற சரிதைகளுள் கோவர்த்த நோத்தரண கதை மிகச் சிறந்தது. மாறுசெய்த இந்திரனுக்கு ஒரு தீங்கு மிழைக்காமலே கண்ணன் அவனது கொழுப்பையடக்கினனிறே. இக்கதையிலே கலியன் மிக்க ஆற்றமுடையவர்; பெரிய திருமொழியை முடிக்கும்போதும் ''குன்றமெடுத்து ஆநிரை காத்தவன் தன்னை'' என்றார்; சரமப் பிரபந்தமாகிய திருநெடுந் தாண்டகத்தை முடிக்கும்போதும் ''குன்றெடுத்த தோளினனை'' என்றே தலைக்கட்டினார்.

ஆக இங்ஙனேயுள்ள பலவகைப் பொருத்தங்களினால் ஆண்டாள் ஒவ்வொரு பாசுரத்தாலும் ஒவ்வொரு திருத் தகப்பனாரை யுணர்த்தினளென்று நிர்வஹிக்கும்படி. இப்பொருத்தங்களை இன்னமும் விவரிக்கப் புகுந்தால் ''பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம்'' என்ற கணக்கிலே விரிவு பெரிதுடையதாகுமென்று ஸம்க்ஷிப்தமாயிற்று.

காஞ்சீவாதிபயங்கரவம்சீயாண்ணங்கரார்ய ஸங்கலிதா |
கோதாஸூக்திரஹஸ்ய ப்ரகாசிகைஷா ஸதாம் முதே பூயாத் ||

———

ஸ்ரீரஸ்து.

பெரியாழ்வார் திருமொழியிலும் நாச்சியார் திருமொழியிலும்

ரஸ்யரஹஸ்யார்த்தங்களிரண்டு

ஆண்டாள் சரிதையைப் பெரியாழ்வாரும், பெரியாழ்வார் சரிதையை ஆண்டாளும் காட்டியிருப்பது.

ஆண்டாளுக்குச் சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரென்று திருநாமம் ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. இந்த இதிஹாஸத்தை நாம் கர்ணபரம்பரையினலும் குருபரம்பரா ப்ரபாவத்தினலும் *ஸ்வோச்சிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிகலிதம் யா பலாத்க்ருத்ய புங்க்தே கோதா* என்கிற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியினலும் கோதாஸ்துதியினலும் அறியப்பெற்று வருகிறோம். இது அதிசயமன்று: பெரியாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகொண்டே இதனை யறியப் பெறுவது விசேஷமல்லவா? அது கேளீர்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குப் பாடலாகப் பெரியாழ்வார் திருமொழியில் ஒரு பாசுரமும், நாச்சியார் திருமொழியில் ஒரு பாசுரமுமேயுள்ளது. பெரியாழ்வாரருளிய பாசுரத்தில் ஆண்டாள் பெருமையும், ஆண்டாளருளிய பாசுரத்தில் பெரியாழ்வார் பெருமையும் [வ்யஞ்ஜநாவ்ருத்தி முறையில்] அறியக்கிடப்பது ஆய்ந்துணரத்தக்கது. பெரியாழ்வார் வில்லிபுத்தூரைப் பாடின பாசுரம் "மின்னனையநுண்ணிடையார் விரிகுழல்மேல் நுழைந்த வண்டு இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூர்* என்பது. இங்கு கட்கண்ணோடு உட்கண்ணையும் செலுத்தவேணும். மின்னனைய நுண்ணிடையார் என்று க்ருசோதரியென்றேற்றம் பெற்ற ஸுந்தரியைச் சொல்லுகிறது; ஸாமாந்ய நாமமான இதனை விசேஷ நாமமாகக்கொண்டு ஆண்டாளே இங்கு விதக்ஷிதை யெனக்கொள்க. அவளுடைய குழல்மேல் ஒரு வண்டு நுழைந்ததாம். திருவாய்மொழியில் *தூவியம்புள்ளுடைத்தெய்வவண்டு* என்னப்பட்ட எம்பெருமானாகிற வண்டு காதல்கொண்டது என்கை. கூந்தலானது வண்டையிழுக்கும்: இவளோ *அலகலிதிஹிதாபிஸ் ஸ்ரக்பிராக்ருஷ்ட நாதா.* என்றபடி தான் சூடின மாலையாலே அவனை ஆகர்ஷித்தாள்.

நாச்சியார் திருமொழியில் *மென்னடையன்னம் பரந்து விளையாடும் வில்லிபுத்தூர்* என்கிற பாசுரம் ஆண்டாள் வில்லிபுத்தூரைப் பாடினது. இதில் ஹம்ஸாவதாரம் கூறப்படுகின்றது: *அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த என்றார் கலியன். பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள் நீங்க அன்று அன்னமதானனே அருமறை தந்தானே* என்றார் பெரியாழ்வார் தாமே. இருள் நீங்க வேதமுரைக்கத் தோன்றிய அவதாரம் ஹம்ஸாவதாரம். *இந்தவுலகிலிருள் நீங்க வந்து உதித்த ஆழ்வார்களில் "ப்ராஹ வேதாந் அசேஷாந்" என்றும் "வேண்டிய வேதங்களோதி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே வித்வத்ஸதஸ்ஸில் வேதமோதினது தவிர வேதப்ராதுர்ப்பாவ விசேஷமான திவ்யப்ரபந்தத்தையுமருளிச் செய்து "வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன்" என்று தம்வாக்காலும் பேசிவைத்தார். ஆகவே மென்னடையன்ன மென்றது பெரியாழ்வாரை. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும் ஹம்ஸஸ்வாபதேச சூர்ணையில் பெரியாழ்வாரைக் காண்பது. அவர் விளையாடுவதாகச் சொன்னது "க்ரீடார்த்தமபி யத் ப்ரூயுஸ் ஸ தர்ம: பரமோ மத:" என்கிற வசனத்தை நினைவூட்டும்.

ஆக ஆண்டாள் பெருமையைப் பெரியாழ்வாரும், பெரியாழ்வார் பெருமையை ஆண்டாளும் வெளியிட்டவாறு காட்டப்பட்டதாயிற்று.

———

1 பகவத் பாஷ்யகாரரும் திவ்யப்ரபந்தமும்

எம்பெருமானுர் விஷயமாகப் பூருவர்கள் வெளியிட்ட பெருமைகளை திவ்யப்ரபந்தங்களில் பரக்க அனுபவித்தோம் இதற்கு முன்னர். அடுத்து எம்பெருமானுருடைய பெருமைகளில் ஈடுபட்டிருந்த ஸமகாலத்தவர்களான ஆசாரியர், ஸ்வாமியின் சிஷ்யர்கள் செய்யுட்களினுலும் சுலோகங்களினுலும் வெளியிட்ட வைபவங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. பின்னர் திவ்யப்ரபந்தங்களை எம்பெருமானுர் தமது ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் ஒருங்கவிட்டதையும் மூதலிப்போம்... ..

ஆழ்வார்களருளிச்செய்த ஸகல திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்கும் தனியன்கள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் காலந்தொடங்கி பட்டர் காலம் வரையில் அவதரித்தவை, நெடுநாளாக எங்கும் ஏக ரூபமாக அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. சில பிரபந்தங்களுக்கு ஒன்றிரண்டு தனியன்களும், சில பிரபந்தங்களுக்கு ஐந்தாறு தனியன்களும் அமைந்திருக்கின்றன. நம்மாழ்வாரருளிய திருவாய்மொழியாயிரத்திற்கு ஸம்ஸ்க்ருதத் தனியன் ஒன்றும், தமிழ்த் தனியன்கள் ஐந்துமாக ஆறு தனியன்கள் உலகமெங்கும் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. *மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறங்கங்கூறவவதரித்த திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த பெரிய திருமொழியாயிரத்திற்கு ஸம்ஸ்க்ருதத் தனியன் ஒன்றும் தமிழ்த் தனியன்கள் மூன்றுமாக நான்கு தனியன்கள் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. பெரும்பாலும் தனியன்களில் அந்தந்த திவ்யப்பிரபந்தங்களின் பெருமை, அவற்றையருளிச்செய்தவர்களின் பெருமை, அவர்களவதரித்த தலத்தின் பெருமை முதலியன சொல்லப்படுகின்றன. திருவாய்மொழித் தனியன்களில் ஒன்றும், பெரிய திருமொழித் தனியன்களில் ஒன்றும் வெகு விலக்ஷணமாக அவதரித்திருக்கின்றன. எங்ஙனேயென்னில் திருவாய்மொழித் தனியன்களில்

> ''ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி யிராமானுச முனிதன்
> வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்—ஆய்ந்தபெருஞ்
> சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ்வேதந்தரிக்கும்
> பேராத வுள்ளம் பெற.''

[அனந்தாழ்வான் பணித்தது]

என்கிற தனியனது எம்பெருமானுர் திருவடிகளிலே பண்ணுகிறவொரு பிரார்த்தனையாக அமைந்திருக்கின்றது. இந்த வெண்பாவின் பொருளாவது, மிகச்சிறந்த கல்யாணகுணசாலியான நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழி யாயிரத்தை நன்கு தரித்துக்கொள்ளவல்ல நெஞ்சுதன்னைப் பெறுவதற்காக, பெரும்புகழ்படைத்த எம்பெருமானுருடைய திருவடித்தாமரைகளை வணங்குகின்றேனென்பதாம். ஸ்வாமிந்! எம்பெருமானுரே! திருவாய்மொழி யாயிரத்தையும் மறவாமல் தரிக்கத்தக்க ஸாமர்த்தியத்தை வரப்ரஸாதமாகத் தந்தருளவேணுமென்று அவர்தம்மையே நோக்கிப் பிரார்த்திக்கிறது. பெரிய திருமொழித் தனியன்களுள்,

> ''எங்கள் கதியே யிராமானுச முனியே!
> சங்கை கெடுத்தாண்ட தவராசா!—பொஙகுபுகழ்
> மங்கையர்கோனீந்த மறையாயிரமனைத்தும்
> தஙகுமனம் நீயெனக்குத் தா.''

[எம்பார் பணித்தது.]

என்கிற இந்தத் தனியனும் அதேரீதியாக அமைந்திருக்கின்றது. இது எம்பெருமானரை முன்னிலைப்படுத்தியே கூறியுள்ளது. திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த பெரியதிருமொழி யாயிரத்தையும் தரிக்கவல்ல மனத்தைத் தந்தருள வேணுமென்று எம்பெருமானரை நோக்கிப் பிரார்த்திருக்கிறது இதில்.

ஆக இவ்விரண்டு தனியன்களையும் விசேஷித்து மனத்தில் மனனம் செய்யுங்கால் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தவொரு பரமானந்தம் விளைவதோடு எம்பெருமானருடைய ஒப்பற்றவொரு பெருமையும் அறியலாகிறது. பிரபந்தங்களைத் தரிக்கும்படியான நெஞ்சைத் தந்தருள வேணுமென்கிற பிரார்த்தனையை அந்தந்த ஆழ்வார்களை நோக்கியே செய்திருக்கலாம்; அவர்களுக்கு அந்தரங்கர்களான மதுரகவிகள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் போல்வாரை நோக்கியாவது செய்திருக்கலாம்; பரமோதாரனை எம்பெருமானை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். ஸகலவித ஸம்பத்துக்களையும் அளிக்கவல்ல பெரியபிராட்டியாரை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். [இராமானுச நூற்றந்தாதியின் ஈற்றுப் பாசுரத்தோடு மிகப்பொருந்துமிது] இப்படிப்பட்ட வழிகளை விட்டு எம்பெருமானரை நோக்கி இந்தப் பிரார்த்தனை செய்திருப்பது எதனாலென்று விமர்சிக்க வேண்டியது ஆவச்யகமன்றோ? புதிதாக நாம் என்ன விமர்சிக்கப் போகிறோம்? அக்காலத்தில் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களெல்லாம் எம்பெருமானரிட்ட வழக்காயிருந்தன வென்று இதனால் நிஸ்ஸந்தேஹமாக அறியக்கிடக்கின்றது. வெகு ச்ரமப்பட்டு அதிகரித்துப் பலகால் உருச்சொல்லித் தரிக்க வேண்டிய இந்த மஹத்தான ப்ரஹ்மவித்யையை ஸ்வாமி யெம்பெருமானரொருவரே *கலியுங்கெடுங் கண்டு கொண்மினென்று ஆசாஸித்த ஆழ்வாருடைய பரமக்ருபையினாலும், *ஆமுதல்வனிவனென்று அநுக்ரஹித்த ஆளவந்தாருடைய அற்புதமான அநுக்ரஹாதிசயத்தினாலும் அநாயாஸமாக க்ரஹித்து ஓரிடத்திலும் ஒரு விதமான ஸந்தேஹமும் விஸ்மரணமுமின்றிக்கே தரித்தருளியிருந்தாரென்பது ஸுஸ்பஷ்டமாகின்றது. இல்லையேல் இந்தத் தனியன்கள் இவ்வண்ணமாக அவதரித்திருக்க அவகாசமில்லையன்றோ.

''வான் திகழுஞ் சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல்
ஆன்ற தமிழ்மறைகளாயிரமும்—ஈன்ற
முதல்தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த
இதத்தா யிராமா னுசன்.

[பட்டர் பணித்தது.]

முன்னம் விவரித்த *ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி* தனியனுக்கடுத்ததான ''வான்திகழுஞ்சோலை'' என்று மேலேகாட்டின தனியனில் ''தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்'' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. திருவாய்மொழியைப் பெற்ற தாயார் நம்மாழ்வரென்றும், வளர்த்த தாயார் எம்பெருமானரென்றும் அக்காலத்திலிருந்த ஆப்ததமர்களான ஆசிரியர்கள் அருளிச்செய்தார்களென்றால் திவ்யப்பிரபந்தங்களிலே எம்பெருமானர் எவ்வளவு ஈடுபாடு கொண்டவராக இருக்கவேண்டும்! திவ்யப்ரபந்தங்களைக்கற்க ருசியில்லாமலிருந்தவர்களை வலிய அழைத்துக் கற்க நியமித்தருளினர். வியாக்கியானங்கள் அவதரிக்க நியமனம் தந்தருளினர். ஆங்காங்கு அருமை பெருமை வாய்ந்த நிர்வாஹங்களை வெளியிட்டருளினர். திவ்ய தேசங்களில் அருளிச் செயல் பிரசாரங்களை ப்ரபலப்படுத்தியருளினர். இவ்வண்ணமாகச் செய்தருளின செயல்களைக்கொண்டே ''மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்'' என்று பணித்தார்கள். அக்காலத்தில் எம்பெருமானர் அவ்வளவு ச்ரத்தை கொண்டருளியிராவிடில் திவ்யப்ரபந்தங்கள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகளின் காலத்திற்கு முன்னேயிருந்த விதமாகவே லோபமடைந்திருக்கும். அப்படியாகாத படிக்கு ஸ்வாமி யெம்பெருமானர் செய்தருளின க்ஷேமங்காப்பு வாமம கோசரம். ''ஸர்வதேசதசாகாலேஷு...ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்...திகந்தவ்யாபிநீ பூயாத் ஸா ஹி லோகஹிதைஷிணீ'' என்கிற ச்லோகத்தின்படி நாடு நகரமெங்கும் திவ்யப்ரபந்த ஸேவா காலங்களிலேயோ அநுஸந்தித்து

வருவதனால் அந்த ராமானுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞையானது திவ்யப்பிரபந்த விஷயமே யல்லது வேறு விஷயமன்றென்பது நன்கு விளங்கும்.

எம்பெருமானாரைப் பற்றின வொரு ச்லோகரத்நம் ஈடுமுப்பத்தாறுயிரப்படியின் அடையவளைந்தானரும்பத வுரை முதலான க்ரந்தங்களில் காணப்படுகிறது; அதாவது—

"புரா ஸூத்ரைர் வ்யாஸ: ச்ருதிசதசிரோர்த்தம் க்ரதிதவாந்
விவவ்ரே தத் ச்ராவ்யம் வகுளதரதாமேத்ய ஸ புந:,
உபாவேதௌ க்ரந்தௌ கடயிது மலம் யுக்திபிரஸௌ
புநர் ஜஜ்ஞே ராமாவரஜ இதி ஸ ப்ரஹ்மமுகுர :." என்பதாம்.

இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாவது — உபநிஷத்துக்களின் பொருள்களை முதன்முதலாக வியாஸ பகவான் சாரீரக மீமாம்ஸை யென்னும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தினால் தொகுத்தார்; அந்த வியாஸர் தாமே மீண்டும் வகுளாபரணப் பெருமாளாக [நம்மாழ்வாராக] வடிவெடுத்து செவிக்கினிய செஞ்சொற்களாலே அந்த ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தை விவரித்தார். இவ்வுபய திவ்ய க்ரந்தங்களையும் பொருத்தமாக ஸமந்வயப் படுத்தி நிர்வஹிக்க அவரே மீண்டும் ஸ்வாமி யெம்பெருமானாராகத் திருவவதரித்தார்—என்பதாம். இந்த ச்லோகம் எம்பார் அருளிச் செய்ததாகவும் முதலியாண்டானருளிச் செய்ததாகவும் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. ச்லோகமோ கம்பீரமானது; விஷயமோ யதார்த்தமானது. இது கொண்டே ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் "பாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்களொருங்கவிடுவர்" என்றருளிச்செய்யப்பட்டது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் ஜனிக்கப்பெற்றவர்கள் ஸ்ரீமதுபயவே. என்கிற விருதை வஹிப்பது மாத்திரம் போராது; உபய வேதாந்தங்களையும் ஸமருபமாகப் பரிசீலனை செய்து உபய வேதாந்த திவ்யார்த்தங்களையும் தாமநுபவித்துப் பிறரையும் அநுபவிக்கச் செய்யவேணும்.

வேதோத்தம்ஸ குஹாவிஹாரபடுநா ஸ்ரீசைலச்ருங்கோல்லஸந்-
மாயா கேஸரி மாநிதேந கஹநந்யாயாடவீசாரிணா,
கம்பீரேண பராத்மபேதநமஹாநாதேந நாதேந மே
குப்தோஹம் யதிஸார்வ பௌமஹரிணா வர்த்தே ப்ருசம் நிர்ப்பய :

இந்த ச்லோகம் எம்பார் அருளிச் செய்த முக்தக ச்லோகங்களில் சிகரமாக விளங்குமது. ஸ்ரீபெரும்பூதூரி லெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ எம்பார்ஜீயர் ஸ்வாமி பணித்ததாகச் சிலர் கருதியிருப்பதுண்டு. அவர் கையாண்டதத்தனை. இந்த சுலோகம் வெகு அற்புதமாக அமைந்திருக்கின்றது. இதனைச்சிறிது விவரிக்கிறோம்.

இராமானுச நூற்றந்தாதியில் "கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக் குறையல் கலைப்பெருமான், ஒலிமிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளந் தடித்து, அதனால் வலிமிக்க சீயமிராமானுசன்" என்று எம்பெருமானார் சீரிய சிங்கமாக அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளார்; அதனையடியொற்றி இந்த சுலோகத்திலும் ஸ்வாமி ஸிம்ஹமாக ரூபிக்கப்படுகிறார். ஸிம்ஹத்தோடே ஸ்வாமிக்கு ஸாம்யம் ஐந்து விசேஷணங்களினால் அற்புதமாக நிர்வஹிக்கப்படுகிறது. [வேதோத்தம்ஸ குஹா விஹார படுநா] "மலைமுழஞ்சில் மன்னிக்கிடந்து றங்கும் சீரிய சிங்கம்" என்ற திருப்பாவையின்படியே ஸிம்ஹம் பர்வத குஹைகளில் விஹரிக்கும். ஸ்ரீராமாநுஜஸிம்ஹமோ வென்னில்; வேதங்களாகிற பர்வதங்களின் உபநிஷத் பாகமாகிற குஹைகளில் விஹரிக்கும். தைத்திரீய யஜுர் ப்ராஹ்மண-காடகத்தில் "பரத்வாஜோ ஹ த்ரிபிராயுர்ப்பிர் ப்ரஹ்மசர்ய முவாஸ" என்று தொடங்கியுள்ள உபாக்கியானத்தில் தேவேந்திரன் பரத்வாஜ முனிவர்க்கு வேதங்களை

மலைகளாகக் காட்டினனென்று ஓதியிருக்கையாலே வேதம் மலையாகக் குறையில்லை. "தர்மஸ்ய தத்வம் நிஹிதம் குஹாயாம்" என்ற மஹாபாரத ச்லோகத்தின்படி தரும நுட்பம் பொதிந்திருக்குமிடம் குஹையாகக் கருதப்படுகையாலே உபநிஷத் பாகங்களை குஹையாகக் கூறினது பொருத்தம். அதிலே விஹாரம் செய்கிறார் ஸ்வாமியென்றது "க்ரீடார்த்தமபி யத் ப்ரூயுஸ் ஸ தர்ம: பரமோ மத:" என்றும் "சொல்லுமவிடு சுருதியாம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே விளையாட்டாகச் சொல்லும் வார்த்தையும் சிறப்புற்றிருக்கு மென்றவாறு. [ஸ்ரீசைல ச்ருங்கோல்லஸன் மாயா கேஸரி மாநிதேந.] ஸிம்ஹத்தைக் கொண்டாடவல்லது ஸிம்ஹமேயாகும். அப்படியே இந்த ராமானுஜஸிம்ஹத்தைக் கொண்டாடவல்ல ஸிம்ஹம் திருவேங்கடமுடையானாகிறஸிம்ஹமேயாம். திருமங்கையாழ்வார் "தூணாயதனூடு அரியாய் வந்து தோன்றி பேணாவுணனுடலம் பிளந்திட்டாய், சேணார் திருவேங்கட மாமலைமேய, கோணாகணையாய்" என்கிற பாசுரத்தினால் திருவேங்கடமுடையானை ஸிம்ஹமாகவநுபவித்திருப்பது காண்க. அந்த ஸிம்ஹம் இந்த ஸிம்ஹத்தை பஹுமானித்த விஷயம் ஸ்ரீ வேங்கடாசல இதிஹாஸ மாலையில் பரக்கக் காணத்தக்கது.

[கஹந ந்யாயாடவீ சாரிணு] ஸிம்ஹம் பெருங்காட்டில் ஸஞ்சரிக்குமே யொழிய நாட்டில் காணக் கிடைக்காது. இந்த யதிராஜ ஸிம்ஹமோ வென்னில்; சாஸ்த்ரீய ந்யாயங்களாகிற அடவிகளிலே ஸஞ்சரிக்குமது. [கம்பீரேண] சிங்கத்தின் தோற்றம் அதிகம்பீர மென்னுமிடம் சொல்லவேண்டா. ஸ்வாமியினுடைய காம்பீர்யம் ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் திருவுருவத்திலுமாகும். [பராத்ம பேதநமஹா நாதேந] இந்த விசேஷணத்தில் சிலேடை அமைந்துள்ளது ஸிம்ஹ பக்ஷத்தில் "பரேஷாம் ஆத்மாநம் பிநத்தீதி பராத்ம பேதந:; ததாவித: மஹாநாதோ யஸ்ய" என்கிற வ்யுத்பத்தி கொள்ளத் தக்கது. ஸிம்ஹத்தின் பெரு முழக்கம் இதர ஜந்துக்களின் உயிரை மாய்க்கவல்ல தென்கை. இனி யதிராஜ ஸிம்ஹபக்ஷத்திலோ வென்னில், "பரச்ச ஆத்மாச பராத்மாந:; தாந் பிநத்தீதி பராத்ம பேதந:; ததாவிதோ மஹா நாதோ யஸ்ய' என்கிற வ்யுத்பத்தி கொள்ளக் கடவது. பரம புருஷனுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் ஐக்கியம் சொல்லுகிற விமத வாதிகளைக் கண்டித்து ஜீவபர பேதத்தை ஸாதிக்கவல்ல திருமிடற்றோசையை யுடையவரன்றோ பகவத் ராமானுஜர். நூற்றந்தாதியில் "உயிர்கள் மெய்விட்டாதிப் பரனோடு ஒன்றாமென்று சொல்லுமவ்வல்ல லெல்லாம் வாதில் வென்றான் எம்மிராமானுசன் மெய்ம்மதிக் கடலே" என்றருளியது இங்கு நோக்கத்தக்கது. ஆக இத்தகைய பொருத்தங்களினால் ஸிம்ஹமென்று போற்றத் தக்க எம்பெருமானாருடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கிக் கிடக்கிற நாம் நிர்ப்பயமான வாழ்ச்சியையுடையோம் என்றதாயிற்று.

2 கப்யாஸ ச்ருதியின் பொருள் விளக்கம்

கப்யாஸம் என்று சாந்தோக்யோபநிஷத்திலுள்ள விலக்ஷணமான சொல்லுக்கு மூன்று வகையான வ்யுத்பத்திகளைக் கொண்டு மூன்று அர்த்தங்கள் அவதரித்தன. அவ்வர்த்த விசேஷங்களைக் காட்டுகின்ற ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தியாவது—"கம்பீராம்பஸ்ஸமுத்பூத-ஸம்ருஷ்ட நாள-ரவிகரவிகஸித புண்டரீக தலாமலாயதேக்ஷண:" என்பது. ஆழ்ந்த தண்ணீரில் வாழ்வதும், நாளமென்கிற தண்டோடு கூடியிருப்பதும், இரவியின் கதிர்களால் மலரப்பெற்றதுமான புண்டரீகத்தின் இதழ் போல் நீண்ட திருக்கண்களையுடையவனென்கை. கப்யாஸம் என்கிற இச் சிறு சொல்லால் இவ்வளவு அர்த்தங்கள் எங்ஙனே தோற்றுவிக்கப்படுகின்றன வென்று ஸந்தேஹம் எழக்கூடும்.

கம்பீராம்பஸ்ஸமுத்பூதமாயும், ஸம்ருஷ்டநாளமாயும், ரவிகர விகஸிதமாயுமிருக்கிற புண்டரீகத்தை எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கு உவமையாகச் சொல்லுவது பொருத்தமென்று எம்பெருமானாருடைய திருவுள்ளத்திலே தோன்றினது திவ்யப்பிரபந்தங்களில் அவர் ஆழ அவகாஹித்திருந்ததனாலேயே. ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானுடைய திருக்கண்ணழகைப்

பற்றிப் பேசுமிடங்களில் மேலே காட்டிய மூன்று விசேஷங்களையும் வெகு அற்புதமாகப் பேசியுள்ளார்கள். ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கு உவமை கூறுமிடங்களை ஊன்றி நோக்கினால் அபூர்வமான சில விசேஷங்கள் அறியப் பெறலாம். எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்குப் பெரும்பாலும் தாமரையை உவமை கூறுகிறார்களெனினும் அந்தத் தாமரைக்கு ஒவ்வோரிடத்தில் ஒவ்வொரு விதமான விசேஷணமிடுகிறார்கள் ஆழ்வார்கள். அந்த விசேஷணங்களை மேல் நோக்காகப் பார்க்கும்போது விசேஷமொன்றையும் அறிய கில்லோம். எதுகையின்பம் நோக்கியும் மோனையின்பம் நோக்கியும் செய்யுளைப் பூரிக்க வேண்டியும் விசேஷணங்களையிடுகிறார்கள் என்றும் சிலர் நினைத்தொழிகிறார்கள். எம்பெருமானார் எதையும் ஆழ்ந்து நோக்குபவராதலால் அந்த விசேஷணங்களைக் கொண்டு வேதாந்தப் பொருள்களை நிர்வஹிக்கும் பரிசு நெஞ்சால் நினைப்பரிது. அதை அடைவே விவரிக்கிறேன்.

[கம்பீராம்பஸ்ஸமுத்பூதபுண்டரீக]—ஜலஜமென்றும் அம்புஜமென்றும் அம்போஜமென்றும் நீரஜமென்றும் பேர் பெற்ற புண்டரீகமானது நீரில் நின்றுமுண்டாகாமல் மற்றொன்றினின்று உண்டாக ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே "அம்பஸ்ஸமுத்பூத" என்றதன் கருத்து, நீரை விட்டுப் பிரியாமலிருக்கையைச் சொல்லுவதேயாம். "தாமரையை அலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன்தானே நீரைப் பிரிந்தால் அத்தை யுலர்த்துமாபோலே" என்கிற ஸ்ரீ வசனபூஷண ஸ்ரீஸூக்தியும், "கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிர் ந தோஷயதி" என்கிற ப்ரமாணமும் இங்கே அநுஸந்தேயம். நீரைவிட்டுப் பிரியாமலிருக்கிற தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடையவன் என்றதாயிற்று. "நீரார் கமலம் போல் செங்கண்மாலென்றொருவன்" என்கிற சிறிய திருமடற் பாசுரத்திலும், "அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்" (58) என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்திலும் ஆழ்வார்கள் திருவுள்ளம் பற்றிய அர்த்தமென்றே இஃது எம்பெருமானாரால் ஆதரிக்கப்பட்டது, "நீரார் கமலம் போல்" என்ற விடத்தில் (நீரார்) என்ற விசேஷணம் எதுகையின்பத்திற்காக மாத்திரம் இடப்பட்டதன்று. "அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்" என்றவிடத்து நம்பிள்ளையீட்டில் *கப்யாஸச்ருதி ஸ்பஷ்டமாகவே உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு—"[அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்] அழற்றிலே நின்றலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருந்துள்ள திருக்கண்களையுடையவன். *யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ* என்னக் கடவதிறே." இங்கு வாதிகேஸரியின் ஸ்வாபதேசவுரை வருமாறு—"அழறு என்று அளறு; நீரிலும் சேற்றிலும் நின்று அலர்ந்து செவ்வி மாறாத தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவனென்றபடி."

ஆக, 'நீரார் கமலம்போல் செங்கண் மாலென்றொருவன்" என்ற சிறிய திருமடற் பாசுரத்தையும், 'அழறலர் தாமரைக் கண்ணன்' என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்தையும் 'தண்பெரு நீர்த் தடந் தாமரை மலர்ந்தாலொக்குங் கண் பெருங் கண்ணன்" என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றியே 'கம்பீராம்பஸ் ஸமுத்பூத' என்ற விசேஷணத்தை ஸ்வாமி, யிட்டருளினாரென்றது பொருத்தமாக முடிந்தது.

[ஸம்ருஷ்ட நாள புண்டரீக] நீரை விட்டுப் பிரிந்த தாமரைக்கு சோபையில்லாதது போலவே நாளத்தை விட்டு நீங்கின தாமரைக்கும் சோபையில்லாமையாலே தாமரைக்கு நாளத்திலிருப்பும் அவச்ய வக்தவ்யமாயிற்று. இதுவும் ஆழ்வாரருளிச் செயலிலுள்ளது. திருவிருத்தத்தில் "வன்காற்றறைய" என்கிற பாட்டிலே "எம்பிரான தடங்கண்கள்—மென்கால் கமலத் தடம் போல் பொலிந்தன" என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கமலத்திற்கு இடப்பட்டிருக்கிற 'மென்கால்' என்னும் விசேஷணத்திற்கு 'மெல்லிய நாளத்திலே யிருக்கின்ற' என்பது பொருள். (நாளமாவது தண்டு). கமலத்திற்கு அது கால் போன்றிருத்தலால் (கால்) என்னுஞ் சொல்லால் குறிக்கப்பட்டது. நாளமென்கிற பொருளையே பூருவர்களும் உரை செய்துள்ளார்கள். ஆக இந்த திவ்ய ஸூக்திக்குச் சேர (ஸம்ருஷ்ட நாள) என்றருளிச் செய்யப்பட்டது.

[ரவிகரவிகஸித புண்டரீக] தாமரை நீரிலிருந்தாலும் நாளத்திலிருந்தாலும் ஸூர்ய கிரணங்களால் அலர்த்தப்பட்ட நிலையில்தான் எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கு ஒப்பாகுமாதலால் இந்த விசேஷணமும் ஆவச்யகமாயிற்று. இதுவும் ஆழ்வாரருளிச் செயலிலுள்ளது. திருவாய்மொழியில் (5-4-9) "செஞ்சுடர்த் தாமரைக் கண் செல்வன்" என்றுள்ள பாசுரம் இங்கே கொள்ளக்கடவது. இவ்விடத்து ஈட்டிலும் கப்யாஸ ச்ருதியை உதாஹரித்தருளியுள்ளார். இதில் (செஞ்சுடர்த் தாமரை) என்பதற்கு செவ்விய சுடரையுடைய தாமரை என்று பொருளாகிறது. அச்செவ்விய சுடர் அதற்கு எங்ஙனம் வந்ததென்னில், அதற்கு முன்னடியில் "அஞ்சுடர வெய்யோன்" என்று ஸூர்யனை ப்ரஸ்தாவித்திருக்கையாலே தததீநமென்று காட்டப்படுகிறது. ஆக ஸூர்ய ப்ரகாசமடியாக வந்த செவ்வியசுடரை யுடைய தாமரைப் பூப்போன்ற திருக்கண்களையுடையவன் என்றதாயிற்று. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றியே "ரவிகரவிகஸித புண்டரீக" என்றருளிச் செய்தது. "செந்தண் கமலக்கண்.........சிவந்த வாயோர் கருநாயிறு அந்தமில்லாக் கதிர் பரப்பி அலர்ந்த தொக்கும்மம்மானே" என்கிற திருவாய் மொழிப் பாசுரமும் இங்கு யோஜிக்க வுரியது. "செங்கமலம் அந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோற் கல்லால் அலராவால்" என்கிற பெருமாள் திருமொழிப் பாசுரமும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. ஆனால் அப்பாசுரத்தில் திருக்கண் ப்ரஸ்தாவ மில்லாமையுணர்க.

3 புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண - தத்வம்

"கப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷிணீ" என்கிற உபநிஷத்வாக்யத்திற்கு விவரணமாக ஸ்வாமியருளிச்செய்த *கம்பீராம்பஸ் ஸமுத்பூதேத்யாதி திவ்யஸூக்தியில் "புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண:" என்றருப்பது ப்ரஸித்தம். மூல ச்ருதியில் "புண்டரீகமேவம் அக்ஷிணீ" என்றிருக்கிறதேயொழிய வேறில்லை; உள்ள மூலத்திற்குச் சேர "புண்டரீகேக்ஷண:" எனறிவ்வளவே அருளிச்செய்திருக்க வேண்டும்; அதிகப்படியாக மூன்று பதங்களைச் சேர்த்திருக்கிறார். (1) தள, (2) அமல, (3) ஆயத, என்னுமிந்த மூன்று சொற்கள் எந்த ஆதாரத்தைக்கொண்டு ஸ்வாமியாலருளிச் செய்யப்பட்டனவென்று விசாரம் செய்யுமளவில், ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூக்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டுதானென்று நிர்ணயிக்க ப்ராப்தம்.

ஆழ்வார்கள் 'தாமரைக்கண்ணன்' என்று சிலவிடங்களிலும் "தாமரைத்தடங்கண்ணன்' "கமலத்தடங்கண்ணன்" "கமலத் தடம் பெருங்கண்ணன்" என்று பல விடங்களிலுமருளிச் செய்து போருகிறார்கள். வடமொழியிலுள்ள லகரமும் ளகரமும் தென் மொழியில் டகரமாக மாறுபடுவதுமுண்டு; "லடயோரபேத:" என்கிற நியாயம் ஸம்ஸ்க்ருத சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களுமிசைந்ததே, தமிழர்கள் எழுத்துப்போலி யென்பார்கள். ஏவஞ்ச, "பத்ரம் பலாசம் சதநம் தளம் பர்ணம் சத: புமாந்" என்ற அமர கோசத்தில் படிக்கப்பட்ட தளமென்கிற வடசொல்லே தமிழில் தடமென்றாயிற்று என்று திருவுள்ளம் பற்றிய எம்பெருமானார் 'கமலத் தடங்கண்ணன்' தாமரைத் தடங்கண்ணன்' என்னுமிடங்களிலே தளமென்னும் பொருளிலே தடமெனவந்ததென்று கொண்டு "புண்டரீகதள" என்றருளிச்செய்தார். தடமென்னுஞ் சொல்லுக்கு விசாலமென்கிற பொருளும் தடாகமென்கிற பொருளும் தளமென்கிற பொருளும் ஆங்காங்கு வியாக்கியான கர்த்தாக்களால் ஆதரிக்கப்படுகின்றன. "நீலத்தடவரைமேல் புண்டரீக நெடுந்தடங்கள் போல... ......எம்பிரான் கண்ணின் கோலங்களே" என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்தில் தடமென்பதற்கு தடாகமென்பது பொருள்.

"கமலக்கண்ணன் ..... அமலங்களாகவிழிக்கும்" என்கிற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தை யுட்கொண்டே "புண்டரீகதளாமல...ஈக்ஷண:" என்றார் ஸ்வாமி. கீழே காட்டிய பாசுரங்களையும், "கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட வப்பெரியவாய கண்கள்" என்கிற அத்விதீயமான திருப்பாணாழ்வார் பாசுரத்தையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டே "புண்டரீக......ஆயதேக்ஷண:" என்றார். ....

4 ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் உபக்ரமம்

ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் உபக்ரமத்திலுள்ள *அகிலபுவநஜந்மேத்யாதியான மங்களச் ச்லோகத்தில் ஆழ்வாரருளிச்செய்த மஹார்த்தங்களை வெளியிடுவதாகியவிசேஷத்தைக் கேண்மின்.

ச்லோகத்தின் முதற் பாதம் *அகிலபுவநஜந்மஸ்தேம பங்காதிலீலே* என்பது. இதில் ''யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே'' இத்யாத்யுபநிஷத்வாக்ய ஸித்தமாயும் ஜந்மாத்யதிகரண பாஷ்ய ப்ரபஞ்சிதமாயுமுள்ள ஜகஜ்ஜந்ம ஸ்திதிலயங்கள் அருளிச்செய்யப்பட்டன. ஸ்திதியாவது ரக்ஷணம்; இதுவும் முதல் பாதத்தில் சொல்லியாயிற்றென்பது ஸ்பஷ்டம். இப்படியிருக்க, *விநதவிவித பூதவ்ராத ரக்ஷைகதீக்ஷே* என்று இரண்டாவது பாதம் எதற்கு? இதில் சொல்லப்படுகிற ரக்ஷணம் முதல்பாதத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்க, ச்லோக பூரணார்த்தமாகவா இந்தத் தனிவிசேஷணம்? என்று கேள்வி எழுகின்றது.

இப்படிப்பட்ட ஸூக்திவிந்யாஸம் நம் பாஷ்யகாரரிடத்தில் தவிர இதரர்களிடத்தில் காணக்கிடைக்காது. ஸ்வாமி ஆழ்வாரருளிச் செயலை அடியொற்றியே இந்த விசேஷண மிட்டருளினர். எங்ஙனேயென்னில்: ஆழ்வார் திருவாய்மொழியில் (1-3-2). *எளிவருமியல்வினன்* என்கிற பாட்டில் ''ஒளி வருமுழுநலம் முதலில கேடில'' என்று அபரிமிதகல்யாணகுணமுடைமையைச்சொல்லி, உடனே ''வீடாந் தெளிதரு நிலைமையது ஒழிவிலன்'' என்கிறார். மோக்ஷமாகிற தெளிந்த நிலத்தைத் தருவதான அந்த ஸ்வபாவத்தை அதாவது மோக்ஷப்ரதத்வத்தை எப்போது முடையவன் என்பது இதன் பொருள். இங்கே நம் ஆசார்யர்கள், *ஒளிவருமுழுநலம்* என்றதிலேயே மோக்ஷப்ரதத்வமாகிற இந்த குணமும் அடங்காதோ ? என்று கேட்டுக்கொண்டு ''மோக்ஷப்ரதத்வம் தனியே சொல்லவேண்டுவதொரு குணமாகையாலே சொல்லுகிறார்'' என்றருளிச்செய்கிறார்கள். இப்படி மோக்ஷப்ரதத்வத்தைத் தனிப்பட அருளிச் செய்தவர் நம்மாழ்வாரேயாவர். இங்கே யருளிச் செய்வது தவிரவும் இரண்டாம்பத்தில் *அணைவதரவணைமேல்* என்கிற திருவாய்மொழியாலும் மோக்ஷப்ரதத்வத்தை விசேஷிக்க அருளிச்செய்கிறார். தேசிகனும் த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்ய ரத்நாவளியிலும் ஸாரத்திலும் அந்தத் திருவாய்மொழிக்கு மோக்ஷப்ரதத்வமே அநுபாவ்யகுணமென்று அறுதியிடுகிறார். ஆக இங்ஙனே மோக்ஷப்ரதத்வத்தை ஆழ்வார் தனிப்பட அருளிச் செய்திருப்பது கொண்டே ஸ்வாமி ராமாநுஜநும் *விநதவிவித பூதவ்ராத ரக்ஷைகதீக்ஷே* என்பதனால் இதைத் தனிப்பட அருளிச்செய்தார்.

இதற்குமேல் மூன்றாவது பாதத்தில் 'ஸ்ரீநிவாஸே' என்றருளிச் செய்ததிலும் விசேஷித்து அவதானம் செல்லவேண்டும். *அகிலபுவநேத்யாதியான இந்த ச்லோகத்தில் பாஷ்யத்திற்கு மூலமான சாரீரகமீமாம்ஸையின் சாஸ்த்ரார்த்த ஸங்க்ரஹம் செய்யப்படுகிறதென்பது முக்கியமான விஷயம். இந்த சாரீரக மீமாம்ஸையில் ஒரு ஸூத்திரத்திலும் லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படவுமில்லை; அப்படியிருக்க ஸ்வாமி எதுகொண்டு 'ஸ்ரீநிவாஸே' என்றருளிச் செய்தாரென்று விமர்சிக்கவேணும். ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில் 'திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேல்மின் தேவு* [ஸ்ரீஸம்பந்தமில்லாத தெய்வத்தைத் தெய்வமாக நினைக்கவேண்டா] என்கிற உத்கோஷமிருப்பதனாலே அதை யாதரித்தே ஸ்வாமி இங்கு 'ஸ்ரீநிவாஸே' என்றருளிச்செய்தது.

இதற்குமேல் நாலாவது பாதத்தில் ''பக்திரூபா சேமுஷீ பவது'' என்றதும் அவதேயம். 'மம பக்திர் பவது, மம பக்திரஸ்து' என்றருளிச் செய்தால் போதுமே 'பக்திரூபா சேமுஷீ பவது' என்றது ஏன் ? என்று ஆராயவேணும். திருவாய்மொழி முதற்பாசுரத்தில் ''மதிநலமருளினன்'' என்று ஆழ்வார் பாசுரமுள்ளது. மதியாவது ஞானம்; நலமாவது பக்தி. ஞானமும் பக்தியுமாகிற இரண்டையும் தந்தான் என்று சிலர் நிர்வஹித்தார்கள். நலமான மதியைத் தந்தானென்று கொண்டு, மூளைக்கும்போதே வயிரம் பற்றி மூளைக்கும் பதார்த்தம்போலே பக்திரூபா

பந்நமான ஞானத்வைத் தந்தானென்பதே முக்கியமான நிர்வாஹமாகக் காட்டப்படுகிறது. எம்பெருமானார் இவ்விதமான அர்த்தத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே "பவது மம பரஸ்மிந் சேமுஷீ பக்திரூபா" என்றருளிச் செய்தாரென்பதே இங்கு தலையான விஷயம். "புத்திர்மநீஷா திஷணா தீ: ப்ரஜ்ஞா சேமுஷீ மதி:" என்பது அமரகோசம். மதியும் சேமுஷியும் பர்யாயமே. பக்தியும் நலமும் பர்யாயமே. ஆழ்வார்க்கு மதிநலமருளினது போல அடியேனுக்கும் மதிநலமருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று.

சாரீரகமீமாம்ஸையின் முதல் ஸூத்ரம் *அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா* என்பது. இதில் ப்ரஹ்ம சப்தத்திற்கு சங்கராசாரியர் பாஷ்யம் "ப்ரஹ்ம ச வக்ஷ்யமாண லக்ஷணம் ஜந்மாத்யஸ்ய யத இதி" என்றிவ்வளவே யுள்ளது. ஸ்வாமி பாஷ்ய ஸூக்தியோ வென்னில் "ப்ரஹ்ம சப்தேந ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த நிகிலதோஷ; அநவதிகாதிசய அஸங்க்யேய கல்யாண குணகண; புருஷோத்தம: அபிதீயதே" என்றுள்ளது. ஆழ்வார் திருவாய்மொழி தொடங்கும் போதே உயர்வறவுயர் நலமுடையவன் என்றருளிச்செய்த சந்தையையே ஸ்வாமி நேராக மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். உயர்வற—அநவதிகாதிசய, உயர்—அஸங்க்யேய, நலமுடை—யவன்—கல்யாணகுணகண:, யவனவன்—புருஷோத்தம: ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகள் முழுவதும் பகவத்குணமயமே யாதலால் அந்த அம்ருத ஸாகரத்திலே மூழ்கின ஸ்ரீராமாநுஜர் அதற்குத் தகுந்தபடியே அருளிச் செய்கிறார். தமிழில், மால் என்றும் நெடுமால் என்றுமுள்ள சொற்களுக் குண்டான அர்த்தங்களை ப்ரஹ்மசப்தார்த்தமாக ஸ்வாமி உபபாதிக்கும் பரிசு அத்யாச்சர்யம்.

5 அநந்தகுணஸாகரஸ்ரீகமும் ஆழ்வாருளிச்செயலும்

ஸ்வாமி, ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலான திவ்ய க்ரந்தங்களில் எம்பெருமானுக்கு இட்டருளும் விசேஷணங்களில் *அநந்தகுணஸாகரம்* என்றும்* அபரிமிதோதாரகுணஸாகரம்* என்றும் விசேஷணமருளிச் செய்யக் காண்கிறோம். குறிப்பாக ஓரிட மெடுத்துக் காட்டுகிறோம்—இரண்டாமத்யாயத்தின் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் *அபரிமிதோதார குணஸாகரம் பரம் ப்ரஹ்ம வேதாந்த வேத்ய மித்யுக்தம்* என்றுள்ளது. இங்கு பரப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரதமாவிபக்தியே யொழிய த்விதீயாவிபக்தியன்று. இதற்கு விசேஷணமான அபரிமிதோதாரகுண ஸாகரம் என்பதும் ப்ரதமாந்தமாகவே கொள்ளப்படவேண்டியதாயிற்று. ஸாகர சப்தம் நித்யபும்லிங்கமாகையாலே குணஸாகரோ ப்ரஹ்ம என்று சொல்லத்தகுமே யொழிய குண ஸாகரம் ப்ரஹ்ம என்று சொல்லத்தகாது. எம்பெருமான் திருக்கல்யாண குணங்களுக்குக் கடலாகவுள்ளவனென்று இப்படிப்பட்ட பொருளே ஸ்வரஸமாகத் தோன்றுமாதலால் "குணாநாம் ஸாகர:|| என்று தத்புருஷ ஸமாஸம் விவக்ஷிதமாவதற்கே ஔசித்யமுள்ளது. இப்படி ஸமாஸம் கொண்டால் குணஸாகரம் ப்ரஹ்ம என்கிற இந்த ப்ரயோகம் உபபத்தி யடைவதற்கு வழியே கிடையாது. தத்புருஷ ஸமாஸத்தை விட்டு பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸம் கொண்டால் (அதாவது "அநந்த; குணஸாகர: யஸ்ய தத்" என்றும், அபரிமித: உதாரகுணஸாகர: யஸ்ய தத்" என்றும் ஸமாஸம் கொண்டால்.........ஸாகரம் என்று நபும்ஸகலிங்கமாகப் பொருந்தும். ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் இப்படி பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்தையே ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்திருக்கின்றார். எம்பெருமான் குணங்களுக்குக் கடல் போன்றிருப்பவன் என்று எங்கும் எல்லாரும் சொல்லி வருவதும் அநேக க்ரந்தங்களிலுள்ளதுமான இந்த ரீதியைவிட்டு, குணங்களைக் கடலாகச் சொல்லி அக்கடலை எம்பெருமான் உடையவன் என்று இங்ஙனே சொல்லுவதில் என்ன விசேஷம்? என்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு. எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்தியொன்று தவிர வேறு எந்த க்ரந்தத்திலும் இப்படி பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்தினால் நிர்வஹிக்கப்படவேண்டியதான ப்ரயோகம் ஓரிடத்தில் கூடக் காணக் கிடைப்பதில்லை. தேடிப் பார்த்தால் ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்களின் க்ரந்தங்களில் கிடைக்குமே யொழிய மற்றையோருடைய க்ரந்தங்களில் அடியோடு கிடைக்கமாட்டாதென்று உறுதியாகக் கூறலாம்.

இப்படி விலக்ஷணமாக ஸ்வாமி அருளிச் செய்ததற்கு ப்ரபலமான மூலமுண்டு: *தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்* என்கிறபடியே ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளை வளர்ப்பதற்கே அவதரித்தவரான நம் பாஷ்யகாரர் ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளைத் தழுவியே அருளிச் செய்பவர் என்பதை நாம் பல சான்றுகள் காட்டி நிரூபித்திருக்கிறோமே; ப்ரக்ருதஸ்தலமும் அதில் தலையான சான்று. நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் (69) * மிகுந் திருமால் சீர்க்கடலையுள் பொதிந்த சிந்தனையேன் * என்று அருளிச் செய்துள்ளார். இப்பாசுரத்தில் குணங்களானவை கடலாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. வண்டமிழ்மாமுனியான அகஸ்த்ய மஹர்ஷியானவர் உப்புக்கடலை யுட்கொண்டவரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவர்; நம்மாழ்வாரெனும் அருந்தமிழ் மாமுனியான தாம் உப்புக்கடலையுட்கொள்ளாமல் பகவத் குணமாகிய அமுதக்கடலையுட்கொள்ளப்பெற்றவரென்று காட்டிக் கொண்டபடி. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியையே அவலம்பித்து ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும் (3—6.) மேகாபதேச சூர்ணையில் *பூண்ட நாள் சீர்க்கடலையுட்கொண்டு* என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. மேகமானது கருங் கடலை க்ரஹிப்பதுபோல, மேகமாகச் சொல்லப்படுகிற ஆசார்யர்களும் எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களாகிற கடலை க்ரஹிப்பவர்கள் என்றது.

ஆக ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் பகவத்குணங்கள் கடலாகத் தோன்றினபடியாலே அந்தச் சாயையிலேயே அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றிய எம்பெருமானார் பஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்தையிட்டு நிர்வஹிக்கப்படவேண்டியதான ப்ரயோகத்தைச் செய்தருளி குணங்களுக்கு ஸாகரத்வத்தை நிலைநாட்டியருளினராயிற்று. இங்கு வேறு காரணமெதுவும் சொல்லமுடியாது.

6 ஸ்ரீபாஷ்யத்திலிருந்து சில நுட்பமான விஷயங்கள்

கீதாசார்யன் தன்னுடைய அவதாரத்திற்கு ப்ரயோஜநம் சொல்லும்போது "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே" என்று ஸாது பரித்ராணமும் துஷ்க்ருத் விநாசநமும் தர்ம ஸம்ஸ்தாபநமுமாக மூன்று ப்ரயோஜனங்களைச் சொல்லி வைத்தான். இந்த ப்ரயோஜனங்களுக்காக எம்பெருமான் இவ்விருள்தருமாஞாலத்தில் துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில் கண்காணவந்து பிறக்க வேணுமோ? "நாட்டில் பிறந்து படாதன பட்டு மனிசர்க்காய்" என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியே கர்மவச்யர்களான ஸம்ஸாரிகளும் படாத கஷ்டங்களைப்பட்டு இந்நிலவுலகில் எம்பெருமான் வந்து அவதரிக்க வேணுமோ? ஸத்யஸங்கல்பனான தான் தன்னுடைய ஸங்கல்பசக்தியைக் கொண்டே எதுவும் செய்யலாமன்றோ? எத்தனை ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்க வேணுமானாலும் எத்தனை துஷ்டர்களை சிக்ஷிக்க வேணுமானாலும் தன்னுடைய அவ்யாஹத சக்திகமான ஸங்கல்பத்தினாலே செய்து தலைக்கட்ட என்ன தடை? ஸாதுபரித்ராணத்திற்காகவும் அவ்வப்போதுகளில் நானே வந்து பிறக்கிறேனென்கிறானே, எதற்காகப் பிறக்கவேணும்என்று ப்ரபலமான ஓர் ஆக்ஷேபம் தோன்றக்கூடியதிங்கு. இதற்கு சங்கர பாஷ்யத்தில் பரிஹாரமொன்றும் இடையாது. மத்வ பாஷ்யத்தில் மூலத்திற்கு ஸம்பந்தமின்றிக்கே ஏதோ எழுதப்பட்டுள்ளது; அதாவது, பகவான் ஸாதுபரித்ராணாதிகளை அவதரித்தே செய்யாகவேணுமென்கிற நிர்பந்தமில்லை; ஆனாலும் விளையாட்டாக அவதரிக்கிறான். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திலும் "லோகவத்து லீலா கைவல்யம்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ' என்பது மத்வ பாஷ்ய பங்க்தியின் பொருள். ஸாதுபரித்ராணாதிகளுக்காக நான் வந்து பிறக்கிறேனென்று மூலத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்க, அதற்குக் கண்டனம் செய்கிற முறையில் இந்த பாஷ்யம் அவதரித்திருக்கின்றது. "லோகவத்து லீலா கைவல்யம்" என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமானது பகவான் செய்கிற ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றினதே யொழிய பகவதவதாரத்தைப் பற்றியதன்று என்பது நிர்விவாதம். அதை இங்கெடுத்தெழுவது ஸூத்ராம் அப்ரஸக்தம். அது கிடக்கட்டும். நம் ஸ்வாமியின் பாஷ்யத்திலுள்ள இன்சுவைப்

பொருள்களை யநுபவிப்போம். அந்தரதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் "அந்தஸ் தத்தர்மோபதேசாத் (1-1-21,) என்கிற ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் 'பரித்ராணாய ஸாதூநாம்' என்ற ச்லோகத்தை ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வுதாஹரித்து அங்கு அருளிச் செய்திருப்பதாவது. ஸாதுபரித் ராணத் திற்காகவே முக்கியமாக அவதாரம் செய்தருளிற்றென்றும், துஷ்டநிரஸனமானது ஸங்கல் பத்தாலுங்கூட ஸாத்யமாகக் கூடியதாதலால் அவதாரத்திற்கு அது ப்ரதாநோத்தேச்யமன்று என்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஸாதுபரித்ராணம் மாத்திரம் ஏன் ஸங்கல்பத்தினாலாகக் கூடாது என்று ஒருவர் ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தியின்மேலும் ஆக்ஷேபம் செய்தால் அதற்கு என்ன பரிஹாரம்? மேலும், 'துஷ்க்ருத்விநாசநம் ஸங்கல்ப ஸாத்ய மாகலாம், ஸாதுபரித்ராணம் ஸங்கல்ப ஸாத்யமாக மாட்டாது' என்று ஸ்வாமி துணிந்து ஸாதித்திருப்பது எந்த ஆதாரத்தைக் கொண்டு? என்று ஒருவர் கேட்டால் இதற்கு த்ருப்திகரமான ஸமாதானம் சொல்லவேண்டும். திருவாய்மொழியமுதக்கடலில் அவகாஹநமில்லாதவர்கள் மேலே குறித்த கேள்விகளுக்கு விடை யிறுக்கமுடியாது.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (3-1-9) "மழுங்காத வைநுதிய சக்கர நல்வலத்தையாய், தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே, மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால் உன் சுடர்சோதி மறையாதே" என்றொரு பாசுரம் அற்புதமாக அருளிச் செய்துள்ளார். இப்பாசுரத்தில் மூன்றாமடியில் மழுங்காத ஞான மென்றது எப்பெருமானுடைய ஸங்கல்ப ஞானம், 'எம்பெருமானே! நீ ஸாதுபரித்ராணம் பண்ண வேண்டி நேரேவந்து திருவவதாரம் செய்யாமல் ஸங்கல்பத்தினாலேயே அது பண்ணு வதானால் உனது சோதி குன்றும்; ஸங்கல்பத்தினால் செய்திடாமல் நேரே வந்து அவதாரம் செய்தருளினபடியால் தான் உனது சோதி விளக்கம் பெற்றது' என்று அப்பாசுரத்தின் பின்னடிகளிலருளிச் செய்தாராழ்வார். இதனால் ஸாதுபரித்ராணம் ஸங்கல்பஸாத்யமாகாது என்பது ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. அது ஸங்கல்பஸாத்யமாகாதுதான் என்பதை அப்பாசுரத்திலேயே முன்னிரண்டடிகளில் ஒரு கதை சொல்லுகிற முகத்தால் ஸிலாகிதம் செய்வித்தாராழ்வார்; "தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே" என்று கஜேந்திராழ்வானுடைய கதையை யெடுத்துக்காட்டித் தம்முடைய விவக்ஷிதத்தை நிலைநாட்டி யுள்ளாராழ்வார். கஜேந்திரமோக்ஷகதை யாவருமறிந்ததே; முதலைவாய்க்கோட்பட்ட மதவாரணம் ஆதிமூலமேயென்றழைக்க எம்பெருமான் திருநாட்டிலிருந்து அரைகுலையத் தலை குலையப் பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு பொய்கைக் கரையேறவந்து யானைக்கு அருள் செய்ததாகக் கதையுள்ளது. திவ்ய தேசங்கள் தோறும் இது பெரிய உத்ஸவமாக இன்றைக்கும் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. இதைப்பற்றி புத்திமான்கள் சிறிது ஆராயவேண்டும். ஆனைக்கு அருள்செய்யத் திருவுள்ளமானால் பரமபதத்திலிருந்து பொய்கைக் கரைக்கு ஓடிவந்து தான் அருள் செய்யவேணுமோ! இடத்தைவிட்டுப் பெயராமலே இரண்டுபடியாக அருள் செய்திருக்கலாமே. (அதாவது)

"விச்வம் தியைவ விரசய்ய நிசாய்ய பூயஸ் ஸஞ்ஜிஹீர்ஷு:" (ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவே) என்று ஆழ்வானருளிச் செய்தபடி ஸகலப்ர பஞ்சங்களினுடையவும் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங் களையெல்லாம் அவலீலையாக நடத்துவதற்குக் கருவியாயிருக்கின்ற ஸங்கல்பம் எங்கே போய் விட்டது? கஜேந்த்ர: ரக்ஷிதோ பவது—'கஜேந்திராழ்வான் ரக்ஷைபெறுக" என்று ஸங்கல் பித்தால் ஆகாததுண்டோ? ஆகாதென்று யாரும் சொல்ல முடியாது. இந்த ஸங்கல்பத்தைக் கொண்டே எளிதாக கஜேந்திரரக்ஷணம் செய்திருக்கலாமே. இது தவிர மற்றொரு ப்ரகாரமுண்டு: அதாவது, *விடுத்த திசைக் கருமம் திருத்தவல்ல திருவாழியாழ்வான் கைங்கரியத்திற்கு ஸஜ்ஜனாயிரா நின்றான்; *கருதுமிடம் பொருது கைந்நின்ற சக்கரத்தன்* (திருவாய்மொழி 10-6-8) என்கிறபடியே இன்னதிக்கில் இன்ன காரியமாகவேணுமென்று நினைத்தமாத்திரத்திலே அதை நிறைவேற்றவல்லவனவன். "கீழுலகிலசுரர்களைக் கிழங்கிருந்து கிளராமே ஆழிவிடுத்து அவருடைய கருவழித்தவழிப்பபன்" என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடி பாதாளலோகக்

திலுஞ்சென்று இறைப்பொழுதில் அரிய பெரிய காரியம் செய்துவந்த அந்த ஸுதர்சநாழ்வானுக்கு அஸாத்ய மானதுண்டோ? மேலும், பரமபதத்திலிருந்து பொய்கைக்கரைக்கு வந்துவாங்கூட "க்ராஹம் சக்ரேண மாதவ:" "கைந்நாகத்திடர்கடிந்த கனலாழிப் படையுடையான்" "நட்டத்துக் கோள்முதலை துஞ்சக்குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான்" என்கிறபடியே அந்த ஸுதர்சநாழ்வானை யிட்டுத் தானே காரியம் செய்தது; பொய்கைக்கரையளவு மெழுந்தருளித் தான் அவனுக்கு நியமிக்க வேணுமோ? பரமபதத்திலிருந்தே நியமித்தாலாகாதோ? நியமிக்கத்தான் வேணுமோ? கருத்தறிந்து காரியம் செய்ய வல்லனே அவன்; ஆக, அப்ரதிஹத சக்திகமான ஸங்கல்பத்தைக் கொண்டும், 'வாணீ பௌராணிகீ யம் ப்ரதயதி மஹிதம் ப்ரேக்ஷணம் கைடபாரே:' [ஸுதர்சநசதகே] என்கிறபடியே ஸங்கல்ப பர்யாயபூதனை திருவாழி யாழ்வானைக் கொண்டும் எளிதாகச் செய்யக்கூடிய கஜேந்த்ர ரக்ஷணத்தை எப்பெருமானே! ஏன் நீ அப்படிச் செய்தருளவில்லை? என்று நம்மாழ்வார் எம்பெருமானைக் கேள்வி கேட்டிருக்கிறார். இப்பாட்டில் இவ்வளவு கேள்வி இருக்கிறதா? என்று ஐயுறவேண்டா; "மழுங்காத வைநுதிய சக்கர நல்வலத்தையாய்!" என்கிற முதலடியினால் - சக்கரத்தாழ்வானையிட்டு ஏன் இந்தக்காரியத்தைச் செய்யவில்லை என்றும், *மழுங்காத ஞானமே படையாக* என்ற மூன்றாமடியினால் ஸங்கல்பத்தைக் கொண்டே ஏன் இந்த காரியத்தைச் செய்துகொள்ளவில்லை? என்றும் கேட்டிருக்கிறாரென்பது ஸுஸ்பஷ்டம்.

இக்கேள்விக்கு எம்பெருமான் தவிர வேறு யாராலும் விடை கூற முடியாதாகையாலே அவனே வந்து ஆழ்வாருடைய திருச்செவியிலே, ஆனைக் கருள்செய்ய தான் நேரே ஓடிவந்த காரணத்தை யுரைத்தான்; அது கேட்டு ஸமாஹிதரான ஆழ்வார் எம்பெருமான் தமக்கு ரஹஸ்யமாக வருளிச்செய்த விடையை உலகறிய வெளியிட வேணுமென்றும் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலு மேற்ற வேணுமென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி அப்பாட்டிலேயே இரண்டாமடியினால் அதனை வெளியிட்டருளினார் [தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே"] என்று. களிறு கஜேந்த்ராழ்வான்; அவனுக்கு 'தொழுங் காதல்' என்று விசேஷண மிட்டதுதான் எம்பெருமானருளிச்செய்த விடையினாலாயது. இங்கே குறிக்கொள்ளத்தக்க விஷய மீது; கஜேந்திரனுக்குத் முதலையைத் துணிக்கவேண்டியதே உத்தேச்யமன்று. அதுவாகில் அது ஸங்கல்பத்தாலோ திருவாழியாழ்வானையிட்டோ செய்யக் கூடியதாகும். அப்போது எம்பெருமானை நோக்கி கஜேந்திராழ்வான் விண்ணப்பம் செய்கிறான் — (அதுதானெனென்னில்)

"நாஹம் களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணார்த்தம் மதுஸூதந, கரஸ்த கமலாந்யேவ பாதயோரர்ப்பித்தும் தவ" என்று; பெருமானே! இப்பாழுமுடலை முதலை தின்றுவிடுகிறதே யென்று இதற்காக நான் கரைந்திலேன்; கையிற் பறித்தபூக்களை உன் திருவடிவாரத்தில் நேராகப் பணிமாறவேணுமென்று இஃதொன்றையே ஆசைப்பட்டேன்; *உள்ளுவாருள்ளித்தெல்லாமுடனிருந்தறியும் நீ இதைத் தெரிந்து கொண்டு எழுந்தருளினாயே! ஹா! ஹா! உன்னுடைய ஸர்வஜ்ஞதையும் கருணையுமென்னே! என்று கஜேந்திரன் வியந்து உகந்து விஜ்ஞாபித்தது புராண ப்ரஸித்தம்.

"பரித்ராணாய ஸாதூநாம்" என்கிற விடத்தில் இப்படிப்பட்ட தொழுங்காதலையுடையவர்களே ஸாதுசப்த வாச்யர்கள் என்றும், அவர்களுக்குப் பரித்ராணமாவது அவர்கள் கோருகிற படியே நேரேயெழுந்தருளி ஸேவை ஸாதித்தலும் தழுவி முழுசி வார்த்தையாடுதலுந் தானென்றும் நிர்ணயித்து இது ஸங்கல்ப ஸாத்யமாகாதென்று ஸ்வாமி அருளிச் செய்தது பொருத்தமாயிற்று.

7 திருவாய்மொழியே வடிவெடுத்த ப்ரஹ்மஸூத்ரபாஷ்யம்

சாரீர கமீமாம்ஸா — த்விதீயாத்யாய — த்விதீய பாதத்தில் ஸர்வதாநுபபத்தி யதிகரணத்தில் ஸர்வசூந்யவாதிகளான பௌத்த ஏகதேசிகளின் பக்ஷம் நிரஸிக்கப்படுகிறது பரப்ரஹ்மமே ஜகத்காரண மென்று நன்கு நிலை நாட்டத்தோன்றிய இந்த அத்யாயத்தில் ஸர்வசூந்யத்வ வாதத்தை நிரஸிக்க என்ன ப்ரஸக்தியென்று சிலர் நினைக்கக் கூடும்.

ஜகத்காரண வஸ்து ப்ரதாநமா? பரமாணுவா? பரப்ரஹ்மமா? என்கிற விசாரம் எப்போது பொருந்துமென்னில்; உண்மையில் ஜகதுத்பத்தி யென்பதொன்று நிரூபிக்க முடியுமானால் அப்போது பொருந்தும். அடியோடு இல்லாததொரு பிள்ளைக்கு மாதாபிதாக்களைப்பற்றி விசாரம் செய்வதுண்டோ? ஜகதுத்பத்தியே நிரூபிக்கமுடியாததாயிருக்க, எது ஜகத் காரணம் என்கிற சர்ச்சை ஏதுக்கு? உத்பத்தியானது பாவத்திலிருந்து அங்கீகரிக்கப்படுகிறதா? அபாவத்திலிருந்து அங்கீகரிக்கப்படுகிறதாவென்று கேட்கிறோம். பாவத்திலிருந்து என்பது சேராது; மண்பிண்டத்திலிருந்து பானை முதலியன உண்டாகின்றனவென்றால் மண்பிண்டத்தை உபமர்த்தித்துக் கொண்டுதானே யுண்டாகின்றன. எந்த காரியப்பொருளும் காரணப் பொருளை உபமர்த்தியாமல் உண்டாவதில்லை யென்பதைக் காணு நின்றோம். காரணாகாரத்தின் விநாசந்தானே உபமர்த்தமாவது; அதுதான் அபாவமே. ஆக பாவத்தில் நின்றும் உத்பத்தி யில்லை யென்று தேற்று. அபாவத்தில் நின்றுங்கூட உத்பத்தியில்லையென்பது அநாயாஸ மாகத் தெரியவரும். அபாவத்திலிருந்து பாவோத்பத்தி ஸம்பவிக்கமாட்டாதன்றோ. ஆக உத்பத்தியே நிரூபிக்க முடியாதிருப்பதால் உத்பத்திக்குப் பிற்பட்டனவான விகாரங்கள் எதுவுமே கிடையாவென்பது ஸித்தம். லோகவ்யவஹாரமெல்லாம் ப்ரம மூலகமே. **[இது ஸர்வசூந்ய வாதிகளின் வாதப்ரக்ரியை.]**

இப்படி சூந்யமே தான் தத்துவம் = என்பவர்கள் இங்கு நிரஸிக்கப்படுகிறார்கள் **[ஸர்வதாநுபபத்தேச்ச]** என்பது ஸூத்ரம். ப்ரமேயங்களோ ப்ரமாணங்களோ எதுவும் உண்டாகிலுமாம் இல்லையாகிலுமாம்; பூர்வபக்ஷிக்கு அபிமதமான சூந்யத்வம் ஒரு விதத்திலும் தேறாதாகை யாலே மாத்யமிகதர்சநமா அஸமஞ்ஜஸ மென்றபடி. 'ஸர்வம் சூந்யம்' என்று சொல்லுபவர்கள் தங்களுக்கு அபிமதமான இவ்வர்த்தத்தை ஸாதித்துத் தரும்படியான ப்ரமாணமொன்று உண்டென்று இசையும் பக்ஷத்தில் ப்ரமாண ஸத்பாவத்தை யிசைந்தபோதே ஸர்வசூந்யவாதம் தொலைந்தது. ப்ரமாணமில்லையென்னும் பக்ஷத்தில், ப்ரமாணமில்லாமையினாலேயே தங்களுக்கு அபிமதமான அர்த்தம் அஸித்தமென்று முடிந்தது. மேலும் 'ஸர்வம் சூந்யம்' என்கிற விந்த வார்த்தையினால் நாஸ்தித்வந்தானே விவக்ஷிதமாகவேணும். ஒரு ரூபத்தை விட்டு மற்றொரு ரூபத்தையடைவதே நாஸ்தி பதார்த்தமாகையாலே ரூபாந்தரத்தாலே அஸ்தித்வமே சொல்லப் பட்டதாக முடிகிறது. மண்ணுண்டையொன்று இருந்தது. பானை தோன்றும்போது அந்த ம்ருத்பிண்டம் நசிக்கிறது அது நசித்தவளவிலே 'ம்ருத்பிண்டோ நாஸ்தி' என்று சொல்லுகிறான். இந்த வ்யவஹாரத்தில் பானையென்கிற அவஸ்தைதானே விஷயமாகிறது.

உலகில் அஸ்தி நாஸ்தித்வங்களை வழங்குகிறவர்கள் 'இப்போது மண்ணுண்டையிருக்கிறது, இப்போது மண்ணுண்டையில்லை; இங்கு மண்ணுண்டையிருக்கிறது, இப்போது மண்ணுண்டையில்லை? என்றிப்படி இடத்தையும் காலத்தையும் உட்படுத்தியே வ்யவஹரிக்கிறார்கள்: தேசகாலங்களைச் சேர்க்காமல் வெறுமனே 'மண்ணுண்டையில்லை' என்கிற ப்ரதீதியோ வ்யவஹாரமோ எங்கும் காண்பதில்லை. 'இப்போது ம்ருத்பிண்டமிருக்கிறது' என்றோ 'இங்கு ம்ருத்பிண்டமிருக்கிறது' என்றோ ஒருவன் வ்யவஹரித்தால் மண் என்னும் த்ரவ்யத்திற்கு பிண்டத்வாவஸ்தை விஷயம். 'இப்போது ம்ருத்பிண்டமில்லை' என்றோ 'இங்கு ம்ருத்பிண்ட மில்லை' என்றோ வ்யவஹரித்தால் பிண்டத்வாவஸ்தையின் நாசமாகிய கடத்வாவஸ்தை விஷயம். ஆக நாஸ்தித்வவ்யவஹாரம் பண்ணினாலுங்கூட வேறொரு ஆகாரத்தாலே அஸ்தித்வமே தேறிநிற்கிறதென்பதை ஸர்வாநுபவஸாக்ஷிகமாகக் காணலாம். இன்ன வஸ்து இங்கில்லை என்றால் மற்றோரிடத்திலுள்ளதாகத் தேறியே தீரும். இப்போதில்லையென்றாலும் மற்றொருபோதில் உண்டென்றதாகத் தேறியேவிடும். ஆகவே ஒருபடியாலும் ஸர்வசூந்யவாதம் ஸித்தியாது என்றதாயிற்று. ஸூத்ரத்தின்மேலே பொருள் காண்பது எங்ஙனே யென்னில்; ஸர்வதா — ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், அநுபபத்தே: — ஸ்வாபிமதமான ஸர்வசூந்யவாதம் உபபந்நமாகாமையினாலே என்றபடி 'ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்' என்றதை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி விவரித்தருளும்போது **"ஸதிதி ப்ரதிஜ்ஞாயாம் அஸதிதி ப்ரதிஜ்ஞாயாஞ் ச"** என்றருளிச்

செய்கிறார். ஸ்வாமிக்கு இப்பொருள் தோன்றினது எதனாலென்னில்; திருவாய்மொழியில் (1—1—9) "உளனெனிலுளன் அவனுருவ மிவ்வுருவுகள், உளனலனெனில் அவனருவ மிவ்வருவுகள், உளனென விலனென விவைகுண முடைமையின், உளனிருதகைமையோ டொழிவிலன் பரந்தே" என்ற பாசுரங்கொண்டே இந்த ஸூத்ரத்தின் பொருளை ஸ்வாமி அறுதியிட்டருளினாரென்பது நிஸ்ஸந்தேஹம். அப்பாசுரத்தின் ஆறுயிரப்படியை ஸேவித்தால் இஃது எளிதிற் புலனாகும். அப்பாட்டிற்குத் தமிழ் மொழியாலெழுதப்பட்டுள்ள பொருள்தான் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் வடமொழியாலெழுதப்பட்டுள்ளதென்பதை விசதமாக நிரூபித்துக்காட்டுகிறேன் காண்மின் ;

திருவாய்மொழி ஸூக்தி	ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தி
(1) உளனெனில் உளன் ; அவனுருவம் இவ்வுருவுகள் ;	(1) கிம் பவாந் ஸர்வம் ஸதிதி ப்ரதிஜாநீதே ? (ததாஸதி) தவாபிப்ரேதம் துச்சத்வம் ந ஸம்பவதி ;
(2) உளனலனெனில் உளன் ; அவனருவ மிவ்வருவுகள் ; இருதகைமையோடு உளன்.	(2) கிம்பவாந் அஸதிதிப்ரதி ஜாநீதே ? (ததாபி) துச்சத்வம் ந ஸம்பவதி. சூந்யமிதி ப்ரதிஜாநதா ஸதிதி ப்ரதி ஜாநதேவ ஸர்வஸ்ய வித்யமாநஸ்ய அவஸ்த்தாவிசேஷ யோகிதைவ ப்ரதி ஜ்ஞாதா பவதீதி துச்சதா ந குதச்சிதபி ஸித்யதி !!

8 ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்தி வைலக்ஷண்யம்

கீதாபாஷ்யத்திலோ ஸ்ரீபாஷ்யத்திலோ ஸ்வாமியருளிச் செய்யும் ஸ்ரீஸூக்திகளில் நெஞ்சையுருக்கும் படியான ஒரு அதிசயம் அடியேனுடைய அநுபவத்தில் காண்கிறது. இவ்வதிசயம் வேறு எந்த பாஷ்யத்திலும் காணமுடியாது. அஃது என்னென்னில், மூலத்தில் பரம புருஷனுடைய ப்ரஸ்தாவம் வருமிடங்களில் ஆழ்வார்களுடைய திவ்யஸூக்திச் சாயையிலே அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிப் பெருமைகளை விளக்கிப் பல விசேஷணங்களை அருளிச் செய்தாலொழிய ஸ்வாமிக்குத் தரிப்பு உண்டாவதில்லை. ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் ஓரிடம் காட்டுகிறேன். அதில் கடைசியான ஸூத்திரம் [அநாவ்ருத்திச் சப்தாத் அநாவ்ருத்திச் சப்தாத்] என்பது. இங்கு மூலத்தில் பரமபுருஷனுடைய ப்ரஸ்தாவமேயில்லை. பரமபதத்தைச் சென்றடைந்த முக்தர்கள் மீண்டும் இந்நிலத்தில் திரும்பி வருவது உண்டா இல்லையா ? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக இந்த ஸூத்ரம் அவதரித்துள்ளது. 'புநராவ்ருத்திகிடையாதென்று சாஸ்தரம் சொல்லி யிருக்கையாலே அது இல்லை' என்றிவ்வளவே ஸூத்ரம் சொல்லி நின்றது. இதை விவரிக்குமிடத்து ஸ்வாமி யெம்பெருமானார். 'பகவானொருவனுளனென்று எந்த சாஸ்த்ரம் அறிவிக்கின்றதோ அந்த சாஸ்த்ரமே பகவானை அடைந்தவர்கட்குப் புநராவ்ருத்தியில்லை யென்றும் தெரிவிக்கின்றது" என்றருளிச் செய்கிறார். இங்கு ' யதாபரமபுருஷ: அஸ்தீதி சப்தாத்அவகம்யதே..........." என்றிவ்வளவே அருளிச்செய்தால் போதுமானது; ஆயினும் ஸ்வாமி இங்கே அருளிச் செய்வது பாரீர் ;—

"யதா நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந: ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணம் ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷண : ஸர்வஜ்ஞ : ஸத்யஸங்கல்ப : ஆச்ரிதவாத்ஸல்யைக ஜலதி : நிரஸ்த ஸமாப்யதிக ஸம்பாவந : பரமகாருணிக : பரப்ரஹ்மாபிதாந: பரமபுருஷ:............" என்று இவ்வளவு விசேஷணங்களையருளிச்செய்கிறார். கீதையில் ஒன்பதாமத்யாயத்தில் முடிவு ச்லோகம் 'மந்மநாபவ மத்பக்த:' என்பது; இதில் மந்மநா பவ என்பதற்கு என்னிடத்தில் மனத்தை

வைத்திடு என்று பொருள். இப்பொருள் யாவர்க்கும் தெரிந்ததே, எளிதில் தெரியக்கூடியதே என்கிற கருத்தினால் மத்வபாஷ்யகாரர் அடியோடு அர்த்தம் செய்யவேயில்லை, சங்கராசாரியர் "மயி வாஸுதேவே மந: யஸ்ய ஸ: த்வம் மந்மநாபவ" என்று உரைத்தார். என்னிடத்தில் என்பதற்கு வாஸுதேவனாகிய என்னிடத்தில் என்று அர்த்தம் என்பதாக விவரித்தாராயிற்று. இனி ஸ்வாமியின் பாஷ்யத்தையெடுத்துக் கொள்வோம்: அவ்விடத்துப் பங்க்திகளை ஸேவித்தால் கல்நெஞ்சினனுக்கும் கண்ணீர் பெருகும்.

"மந்மநா பவ—ஸர்வேச்வரே நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநே ஸர்வஜ்ஞே ஸத்யஸங்கல்பே நிகில ஜகதேககாரணே பரஸ்மிந் ப்ரஹ்மணி புருஷோத்தமே புண்டரீக தலாமலாயதேக்ஷணே ஸ்வச்சநீலஜீமூத ஸங்காசே யுகபதுதித திநகரஸஹஸ்ர ஸத்ருசதேஜஸி லாவண்யாம்ருதமஹோததௌ உதாரபீவரசதுர்பாஹௌ அத்யுஜ்ஜ்வல பீதாம்பரே அமலகிரீட மகரகுண்டலஹாரகேயூரகடகபூஷிதே அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய ஸௌந்தர்ய மாதுர்ய காம்பீர்யௌதார்ய வாத்ஸல்ய ஜலதௌ அநாலோசித விசேஷாசேஷலோகசரண்யே ஸர்வஸ்வாமிநி தைலதாராவத் அவிச்சேதேந நிவிஷ்டமநா பவ" என்கிற இவ்வளவும் அதிகம்பீரமான ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தியாகும்.

இந்த மஹாவாக்யத்தில் எம்பெருமானைப் பற்றின விசேஷணங்கள் பதினெட்டு உள்ளன. இத்தனை விசேஷணங்கள் இங்கு அவசியமோவென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். உண்மையில் அவச்யமன்றென்றும் சொல்லலாம். விஸ்தரத்தில் ருசியில்லாதவரான ஸ்வாமி இவ்வளவு ஏன் அருளிச் செய்தாரென்று ஆலோசிக்க வேண்டும். ஸ்வாமியெம்பெருமானார் 'பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ் ஆனந்தம் பாய்மதமாய் விண்டிட வெங்களிராமானுசமுனி வேழம்' என்றும் 'கலிமிக்க செந்நெற்கழனிக்குறையல் கலைப்பெருமானொலி மிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால் வலிமிக்க சீயம் ராமானுசன்' என்றும் நூற்றந்தாதியில் அமுதனார் அருளிச்செய்த படியே ஆழ்வாரருளிச் செயற்கடலில் அநவரதம் அவகாஹித்தவராதலால் அதன் பலனாகவே இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸ்வாமி பலகாலும் அருளிச்செய்யப்ராப்தமாகிறது. கண்ணபிரான் தன்னிடத்தில் பக்தி பண்ணும்படி விதிக்கிற இவ்விடத்தில் எம்பெருமான் தன்னுடைய இத்தனை விசேஷங்களை யெடுத்துக் காட்டாவிடில் எங்ஙனே பக்தியுண்டாகும். அவனுடைய ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தையும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தையும் திவ்ய பூஷணாதி வைசிஷ்ட்யத்தையும் திருக்கல்யாண குணபௌஷ்கல்யத்தையும் எடுத்துக் காட்டுவதானது கண்ணபிரான் தானே இவற்றையெடுத்துரைத்து இவற்றிலேயீடுபடும்படி சொல்லுவதாகவன்றோவுள்ளது. இதர பாஷ்யகாரர்களுக்கு திவ்யப்ரபந்தஜ்ஞான ஸம்பந்து சிறிதுமில்லாமையினாலே அவர்கள் இப்படிப்பட்ட விசேஷணங்களை ஓரிடத்தில் கூட எழுதி வைக்க ப்ரஸக்தியில்லையாயிற்று.

இங்ஙனே ஓரிடமன்று இரண்டிடமன்று; பல பலவிடங்கள் காணலாம். மற்ற பாஷ்யகாரர் களுக்கு இப்படிப்பட்ட வாக்விந்யாஸம் பண்ணத் தெரியாமலில்லை. பகவானிடத்தில் பக்தி யில்லாமையுமில்லை. ஆயினும் அவர்களுடைய கையிலிருந்து இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஏகதேசமும் அவதரிக்கக் காண்கிறிலோம். 'செந்தாமரைத் தடங்கண் செங்கனிவாய் செங்கமலம் செந்தாமரையடிக்கள் செம்பொன் திருவுடம்பே' என்றும் 'கைவண்ணம் தாமரை வாய் கமலம்போலும் கண்ணிணையுமரவிந்தமடியுமஃதே' என்றும் 'செக்க மலர்த்தலர்போலும் கண்கைகால் செங்கணிவாய் அக்கமலத்திலை போலுந் திருமேனி யடிகளுக்கே' என்றும் வாய்வெருவுகின்ற ஆழ்வார்களின் ஈரச்சொற்களிலே ஆழங்காற்பட்டிருக்கு மாசிரியர்களுக்கே இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்தி விந்யாஸவைபவம் வாய்க்கின்றது.

9 திருப்பாவையையநுஸரித்த கீதாபாஷ்யம்

கீதை (3—21) "யத் யதாசரதி ச்ரேஷ்டஸ் தத் தததேவேதரோ ஜந: ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ் ததநுவர்த்ததே" என்னும் ச்லோகம் சிஷ்டாசாரத்தின் சிறப்பைத் தெரிவிப்பது.

ஸம்ஸ்க்ருதஜ்ஞர்களுக்கு அநாயாஸமாகப் பொருள்படக்கூடிய ச்லோகமிது. இதன் உத்தரார்த்தத்திற்கு பாஷ்யமிட்ட சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் "ஸ: ச்ரேஷ்ட: யத் ப்ரமாணம் குருதே—லௌகிகம் ஓ லோக: ததவர்நுததே, ததேவ ப்ரமாணீகரோதி இத்யர்த்த:" என்று உரைத்தார். ச்ரேஷ்டரா யிருப்பார் யாதொன்றை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறார்களோ, அது தன்னையே லோகமும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறது என்பதாகப் பொருள் காட்டப்பட்டதாயிற்று. மத்வாசார்யரான ஆனந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகளும் இவ்வண்ணமாகவே பொருளுரைத்தார். "ஸ யத்வாக்யாதிகம் ப்ரமாணீகுருதே ததுக்தப்ரகாரேண திஷ்டதீத்யர்த்த:" என்பது அவருடைய பாஷ்யபங்க்தி. ஆக இவற்றால் "யத்ப்ரமாணம்" என்றவிடத்தில் பதச்சேதம் இவர்களுக்கு விவக்ஷிதம் என்று தேறிற்று. யத் என்பது தனிப்பதமென்று முடிந்தது.

நம் பாஷ்யகாரர் இங்கு இரண்டு பதங்களாகத் திருவுள்ளம் பற்றாமல் (யத்ப்ரமாணம்) என் பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸங் கொண்ட ஓரே பதமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி பாஷ்யமிட்டருளியுள்ளார். பூர்வார்த்தத்தில் "ச்ரேஷ்ட: யத்யத் ஆசரதி" என்றதற்கு – ச்ரேஷ்டராயிருப்பார் எந்தெந்த கருமத்தை யநுஷ்டிக்கிறாரோ என்பதாகப் பொருளாதலால் அந்த கருமத்தைப்பற்றியே உத்தரார்த்தமும் சொல்லுகிறதென்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். சிஷ்டர்கள் தாங்களனுஷ்டிக்கிற கருமத்திற்கு எவ்வளவு அவதி வைத்துக் கொள்ளுகிறார்களோ அவ்வளவு அவதியையே பிறரும் வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள் என்றபடி. இதை தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் வேதாந்த தேசிகன் விவரித்துள்ளார். 'பெரியோர்கள் அனுஷ்டிக்கிற கருமத்தையே பிறரும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள்' என்று இவ்வளவு மாத்திரமே சொன்னால் போதாது. அவர்கள் அக்கருமத்தை எந்த விதமாக அநுஷ்டிக்கிறார்களோ அந்த விதமாகவே பிறரும் அநுஷ்டிக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லவேண்டியது இங்கு ஆவச்யகமாதலால் அதற்குச் சேர ஸ்வாமியின் பாஷ்யம் மிகப் பொருத்தமாக அவதரித்துள்ளது. பெரியார் எதை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரோ அதையே பிறரும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரென்பது ப்ரக்ருதத்தில் அநபேக்ஷிதமாதலால் இதர பாஷ்யகாரர்களை நம் ஸ்வாமி பின்செல்லவில்லை. 'யத்ப்ரமாணம் குருதே' என்றதற்கு இங்ஙனே பொருள் கொண்டால் "லோகஸ் ததநுவர்த்ததே" என்ற மேல் வாக்யத்தில் தத் என்றது ஸ்வரஸமாகப் பொருள் தருமோவென்று ஒரு சங்கை தோன்றும். இதற்குத் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையிலேயே தகுந்த பரிஹாரமுள்ளது, கண்டுகொள்க.

இதர பாஷ்யகாரர்களுக்குத் தோன்றாத அர்த்தம் இங்கு நம் ஸ்வாமிக்குத் தோன்றினது எதனாலென்னில்; திருப்பாவைஜீயரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்ததனாலேயே என்க. திருப்பாவையில் *மாலே மணிவண்ணா* என்கிற பாசுரத்தில் "மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல்" என்றுள்ளது. இங்கு "மேலையார் செய்வனகள் கேட்டியேல்" என்னுமளவே போதுமாயிருக்க இடையில் 'வேண்டுவன' என்று ப்ரயோகித்தது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. அதை நோக்கியே யத்ப்ரமாண மென்றதை ஸமஸ்தமாகக் கொண்டு பாஷ்யமிட்டருளினர்..

10 கீதாபாஷ்யத்திலிருந்து மற்றொரு சிறந்த பொருள்

கீதையில் பரித்ராணாய ஸாதூநாம்* (4-8.) என்ற விடத்திற்கு பாஷ்ய மருளிச்செய்யாநின்ற ஸ்வாமி, ஸாதுக்கள் யாவர்? என்பதை விவரிக்கு மிடத்து ஆழ்வார்களே ஸாதுக்களென்று ஸுஸ்பஷ்ட சப்தங்களால் விளக்கியருளினர்;* காணவாராயென்றென்று கண்ணும வாயும் துவர்ந்து, ஒரு பகலாயிரமூழியாலோவென்று தளர்ந்து *நினைந்துநைந்துள் கரைந்துருகி நிற்குமாழ்வார்களே ஸாதுக்களென்கிறார். அங்கு அருளிச் செய்திருக்கிற பரமபோக்யபங்க்திகள் சங்கரபாஷ்யாதிகளில் அணுவளவும் காணக்கிடையா; இவற்றை திவ்யஸூக்திரஸிகர்கள் நிச்சலும் சிந்தனை செய்யவேணும். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகள் வருமாறு—

“ஸாதவ: உக்த லக்ஷண தர்மசீலா: வைஷ்ணவாக்ரேஸரா: மத்ஸமாச்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா: மந்நாம கர்மஸ்வரூபாணும் வாங்மநஸாகோசரதயா மத்தர்சநேந விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷணுதிகள் அலபமாநா: க்ஷணமாத்ர காலம் கல்பஸஹஸ்ரம் மந்வாநா: ப்ரசிதில ஸர்வகாத்ரா பவேயுரிதி மத்ஸ்வரூப சேஷ்டிதாவலோகந ஆலாபாதிதாநேந தேஷாம் பரித்ராணுய’ என்பவை.

இந்த கீதாபாஷ்யபங்க்திகள் ஆழ்வார்களின தன்மைகளை அவர்களின் திவ்ய ஸூக்திகளைக் கொண்டே யருளிச் செய்தவை. [பதங்களின் மேலே சிறிது விவரிக்கிருேம்.] ‘வைஷ்ணவாக்ரேஸரா:’ என்பது இங்கு விசேஷ்யவாசகபதம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்திலே முன்னிற்பவர்கள் ஆழ்வார்களே யென்பது நிர்விவாதம். மற்றுமுள்ள விசேஷணங்களெல்லாம் அவர்களுக்கே பொருந்துமவையாயும் அவர்களையே சுட்டிக்காட்டு மவையாயும் அமைந்திருக்கின்றன. எங்ஙனே யென்னில்; [உக்தலக்ஷண தர்மசீலா:] *யதாயதாஹி தர்மஸ்ய* என்கிற கீழ்ச்லோகத்தில் ‘‘தர்மஸ்ய— வேதோதிதஸ்ய சாதுர்வர்ண்ய சாதுராச்ரம்ய வ்யவஸ்தயா அவஸ்திதஸ்ய’’ என்று தாமருளிச் செய்திருக்கையாலே அதுவே ‘உக்தலக்ஷண தர்ம’ என்பதனுல் பராமர்சிக்கப்படுகிறது. ஆழ்வார்கள் வேதோக்தங்களான வர்ணுச்ரம தருமங்களை எள்ளளவும் கடவாதவர்கள் என்றதாயிற்று. [மத்ஸமாச்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா:]* *துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே* என்றும் *ஆழிவண்ண! நின்னடியிணையடைந்தேனென்றும் சொல்லி பகவதாச்ரயணத்திலே ஒருப்பட்டவர்கள் என்றபடி. [மந்நாமகர்மஸ்வரூபாணும் வாங்மநஸ அகோசரதயா]. எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களையும் சேஷ்டிதங்களையும் ஸ்வரூபத்தையும் பேசப்புகுந்து *என்சொல்லிச் சொல்லுகேன்* என்றும்,* நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயூணென்னு மீனச்சொல்லே* என்றும் வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கு மெட்டாதவையென்று சொன்னவர்களு மாழ்வார்களே.

[மத்தர்சநேந விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷணுதிகம் அலபமாநா:] *தொல்லைமாலைக் கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே*என்றும் *காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து ....*என்றும் சொல்லிக் கண்ணாரக் கண்டாலல்லது தரிப்புப் பெருதவர்களு மாழ்வார்களே.

[க்ஷணமாத்ரகாலம் கல்பஸஹஸ்ரம் மந்வாநா:] *ஒரு பகலாயிர மூழியாலோ* *ஊழியில் பெரிதால் நாழிகை யென்னும் *ஓயும் பொழுதின்றி ஊழியாய் நீண்டதால்*என்றுபேசி *அவனை விட்டகன்று உயிராற்ற கில்லாதவர்களும் ஆழ்வார்களே. [ப்ரசிதில ஸர்வகாத்ரா:] காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்* காலுமெழா கண்ண நீரும் நில்லா உடல் சோர்ந்து நடுங்கிக் குரல் மேலுமெழா மயிர்கூச்சுமறு* உள்ளெலா முருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்தேன் உரோம கூபங்களாய்க் கண்ண நீர்கள் துள்ளஞ் சோரத் துயிலணை கொள்ளேன்* என்று சொல்லி ஸர்வாவயவ சைதில்யந்தைக் காட்டினவர்களும் ஆழ்வார்களே. இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்களுக்கு விலக்ஷணுநுபவம் தந்து ரக்ஷணம் செய்வதற்காகவே எம்பெருமான் திருவவதாரங்கள் செய்தருள்வதாக எம்பெருமானருடைய பாஷ்ய ப்ரக்ரியை. [அவதார ரஸங்களை நன்கு அநுபவித்தவர்கள் ஆழ்வார்களேயென்று கருத்து.] இப்படிப்பட்ட பங்க்திகள் இதரபாஷ்யகாரர்களிடத்திலே லவலேசமும் காணக் கிடைப்பதில்லை; ஆழ்வார்களைப்பற்றியும் அவர்களின் தன்மைகளைப் பற்றியும் சங்கராசார்ய மத்வாசார்யாதிகளுக்கு வ்யுத்பத்தியே யில்லாமைதான் அதற்குக் காரணம்.... .. ..*

11 அருளிச்செயலையோயாரியோ எழ்ந்ய சதுர்விதாதிகாரி விவரணம்

கீதையில் (7-16.) ‘‘**சதுர் விதா பஜந்தே மாம்**’’ என்கிற ச்லோகத்தில் ஆர்த்த:, ஜிஜ்ஞாஸு:, அர்த்தார்த்தீ, ஜ்ஞாநீ என்று நால்வகை யதிகாரிகள் கூறப்படுகிருர்கள். சங்கராசாரியர் – திருடர் புலி பிணி முதலியவற்ருல் துன்பமடைந்தவனை ஆர்த்தனென்றும்,

பகவானை யறிய விரும்புகிறவனை ஜிஜ்ஞாஸுவென்றும், தனம் பெற விரும்புமவனை அர்த்தார்த்தி யென்றும், விஷ்ணுதத்த்வமறிந்தவனை ஞானி யென்றும் விவரித்திருக்கிறார். நமது பாஷ்ய காரரான ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் ப்ரஷ்டைச்வர்ய காமனை ஆர்த்த னென்றும் அபூர்வைச்வர்ய காமனை அர்த்தார்த்தி யென்றும், கைவல்யகாமனை ஜிஜ்ஞாஸுவென்றும், ஸ்வஸ்வரூப முணர்ந்தவனை ஞானியென்றும் விவரித்தருளுகிறார். இவற்றுள் எந்த விவரணத்தில் பொருத்த முள்ளதென்பதைப்பற்றி நாம இங்கு விமர்சிக்க விரும்பவில்லை. இங்ஙனே விலக்ஷணமான விவரணத்தை நம் ஸ்வாமி செய்தருளியதற்கு மூல மென்ன? என்று விமர்சிக்க ப்ராப்தம். இதை விமர்சிக்குமளவில், ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்தியை அடி யொற்றிப் பேசவேணுமென்று ஸ்வாமி கொண்டிருந்த உறுதிதான் இதற்கு மூலமென்று நன்கு புலப்படும்.

திருப்பல்லாண்டில், *வாழாட்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல்* என்கிற பாசுரத்தினால் ஞானிகளை யழைத்தும், *ஏடுநிலத்திலிடுவதன் முன்னமென்கிற பாசுரத்தினால் கைவல்யார்த்திகளை யழைத்தும், *அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி யென்கிற பாசுரத்தினால் அபூர்வைச்வர்ய காமர்களையும் ப்ரஷ்டைச்வர்ய காமர்களையுமழைத்தும் உபதேசம் தந்தருளியிருப்பது ஸ்பஷ்டம். அதை பூர்வாசார்ய வியாக்கியானங்களிலும் அடியேனுடைய திவ்யார்த்த தீபிகையுரையிலும் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் காணலாம். இதுவன்றியும் திருவாய்மொழியில் (4-1.) *ஒரு நாயகமாய்* என்கிற பதிகத்தில் இந்நால்வகை யதிகாரிகளும் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பதும் ப்ரஸித்தம். கீதையிலுள்ள *சதுர்விதா பஜந்தே மாம்* என்னுமிந்த ச்லோகத்தை யடியொற்றியே அந்தப் பாசுரங்கள் திருவவதரித்தனவாக ஸம்ப்ரதாய மாகையாலே *மாறனுரை செய்த தமிழ் மறை வளர்த்தவரான ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் திவ்யப்ரபந்தச் சாயையிலேயே அருளிச்செய்தாரென்பது இங்குக் கொள்ள வேண்டிய பரமார்த்தம்.

12 ஜீவாத்மாவின் அந்தரங்க நிரூபகத்தை பாஷ்யகாரர் நிர்ணயித்தது திருவாய்மொழிகொண்டே

பகவத் விஷயம் (ஈடு), ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்கியானம், குருபரம்பராப்ரபாவம் முதலான க்ரந்தங்களிலே காண்பதோரிதிஹாஸத்தைச் சுருக்கமாகக் கேண்மின்; எம்பெருமானார் உபய வேதாந்தப்ரவசநம் நடத்தியருளா நிற்க "ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் சேஷத்வமும் நிரூபகமாகச் சொல்லப்படாநின்றதே, இவற்றினுள் அந்தரங்க நிரூபகம் எது ?" என்கிற ப்ரஸ்தாவம் திருவோலக்கத்திலே நிகழ, ஸ்வாமி ஸர்வஜ்ஞராயெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் இதனை ஆசார்யமுகேந வெளியிடுவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கலிலே சென்று ஸேவித்து இதனையறிந்து வரும்படி ஆழ்வானை யனுப்பியருள, ஆழ்வானும் திருக்கோட்டியூர்க்குச் சென்று நம்பி பக்கலிலே ஆறுமாஸம் காத்திருந்து *அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்* (8 8 2.) என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத் துணுக்கையைப் பெற்றுக் கொண்டு எம்பெருமானாரிடம் வந்து சேர்ந்து அதை விஜ்ஞாபிக்க மஹாநிதியான இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் உட்பொருளை ஸ்வாமி திருவோலக்கத்திலே விவரித்தருளினார்—

அடியேனென்கிற சொல் நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தத்தினுள் நூற்றுக்கணக்கான விடங்களிலுண்டு; நம்மாழ்வார் பாசுரம் பேசத்தொடங்கும்போதே 'அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே' என்று அடியேன் சொல்லை யிட்டே பேசுகிறார். இப்படிப் பல நூறிடங்களில் அடியேன் சொல் இருக்கவும் அவற்றையெல்லாம் விட்டுத் திருவாய்மொழியில் ஒரு மூலையி லிருக்கும் பாசுரத் துணுக்கையொன்றைத் திருக்கோட்டியூர்நம்பி எடுத்துக் கொடுத்தனுப்பி யிருக்கிறார். அது எட்டாம்பத்தின் எட்டாம்பதிகத்தின் இரண்டாம் பாட்டிலுள்ளது. அங்கேயே முதற்பாட்டின் முடிவிலும் 'ஒருவனடியேனுள்ளானே' என்று அடியேன் சொல்லுள்ளது; அதையும் விட்டு அடுத்தபாட்டினடியை யெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதில் என்ன விசேஷ மென்பது நுண்ணுணர்வினர் நுண்மதிக்கே கோசரமாகக் கூடிய விஷயம். கேண்மின்;

எந்த இடத்திலும் அடியேனென்கிற சொல்லுக்கு தேஹவிசிஷ்டனை ஆத்மாவே பொருளாகும். *அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே* என்னுமிடத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம்; தேஹமின்றிக்கே வெறும் ஆத்மா விண்ணப்பம் செய்ய முடியாதன்றோ. தேஹவிசிஷ்டனை ஆத்மாவே விண்ணப்பஞ் செய்ய முடியுமாதலால் இங்கு வெறும் ஆத்மாவை அர்த்தமாகக் கொள்வதற்கில்லை; *அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்* என்கிற மற்றோரிடத்தையும் (1 6 7.) எடுத்துக்கொள்வோம்; இங்கு 'ஞானத்தன்' என்று ஞானமுடைமை சொல்லியிருப்பதனால் அது தேஹத்திற்கு அஸம்பாவிதமாய் ஆத்மாவுக்கே ஸம்பாவிதமாகையாலே இங்கு அடியேனென்பது வெறும் ஆத்மாவையே சொல்லியாகவேண்டுமென்று சிலர் ப்ரமிக்கக்கூடும்; அப்படியில்லை: இங்கும் அடியேனென்கிற சொல் தேஹவிசிஷ்டனை ஆத்மாவையே சொல்லுகிறது; ஏனென்னில், "காண்பானலற்றுமவன்" என்கிற க்ரியையிலே அச்சொல் அந்வயிக்கவேண்டும்; வெறும் ஆத்மா அலற்ற முடியாதாகையாலே அங்கும் தேஹவிசிஷ்டனை ஆத்மாவே அடியேன் சொல்லுக்கு அர்த்தமாக வேண்டியது அவசியமாயிற்று. இப்படி எந்த விடத்திலும் தேஹவிசிஷ்டனை ஆத்மாவையே அடியேன்பதம் சொல்லிநிற்கு மென்பது திண்ணமாயிற்று. *ஒண் சங்கதை வாளாழி யானொருவனடியேனுள்ளானே *என்கிறவிடத்திலும் அப்படியே.

இனி *அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்* என்கிறவிடத்தில் மாத்திரம் அடியேனென்பதற்கு வெறும் ஆத்மாவே அர்த்தமாகவேண்டிய நிர்ப்பந்தமுள்ளது. ஆத்மாவுக்கு விசேஷண பூதமான தேஹத்திற்கு வாசகமான சொல் உடலென்பது தனிப்பட இருப்பதனால் அடியேனில் தேஹத்தைச் சேர்த்து அர்த்தங்கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை; 'எம்பெருமான் ஜீவாத்மாவையும் உடல்பொருளையும் அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன்' என்று சொல்ல வேண்டுவது இங்கு விவக்ஷிதம். உடலிலுள்ளானென்பதனால் ஜடப்பொருளை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன் என்பது சொல்லிற்றாயிற்று 'ஜீவாத்மாவை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன்' என்று விவக்ஷிதமான பொருளுக்கு *அடியேனுள்ளானென்று வாசகமிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா அஹமர்த்தமாகையாலே என்னுள்ளானென்று சொல்லியிருக்கலாம்; அப்போதும் ஆத்மாவிலுள்ளானென்னும் பொருள் தேறிவிடும். ஆனால் ஆழ்வார் அப்படியருளிச் செய்யாமல் அடியேனுள்ளானென்றருளிச் செய்திருக்கையாலே, ஆத்மாவென்றும் அடியேனென்றும் பர்யாயம் - (அதாவது) ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபகம் - என்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளமாக அறுதியிடலாகிறது.

இப்படி எம்பெருமானார் நிர்ணயித்ததாகச் சொல்லுமைதிஹ்யம் உண்மையாயிருக்கவேண்டுமாகில் இது ஸ்ரீபாஷ்யகார திவ்யஸூக்திகளில் எங்கேயாவது ஏறியிருக்க வேணும். இல்லையாகில் இந்த ஐதிஹ்யத்திற்கு கௌரவமில்லை. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் *ஜ்ஞோத ஏவ* என்கிற ஸூத்ரத்தின் விவரணத்தில் இது தெரிவிக்கப்படவில்லை. அங்கு "அயமாத்மா ஜ்ஞாத்ருஸ்வருப ஏவ" என்று இவ்வளவே முடிவாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே மேலே விவரித்த ஐதிஹ்யம் யதார்த்தமாயிருக்கத் தகுதியில்லையென்று குருகுலவாஸ பாக்யமில்லாதார் சிலர் சொல்லுவதுமுண்டு. அன்னவர்களை "எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாத போதெல்லாமினியவாறே" என்கிற ரீதியில் விட்டிட்டு தத்வஜிஜ்ஞாஸுக்களான ஸுக்ருதிகளுக்கு மருமமுணர்த்துகிறேனிங்கு. இந்த மஹார்த்தம் எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திலேயே ஊறியிருந்து கீதா பாஷ்யத்தில் தகுந்த இடத்தில் வெளியிடப் பெற்றது.

கீதையில் (7 16.) *சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதி நோர்ஜுந! ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப !* என்ற விடத்தில் சங்கரபாஷ்யத்தை முன்னம் நோக்கிப் பிறகு ஸ்வாமி பாஷ்யத்தை நோக்குமின். "ஜ்ஞாநீ - விஷ்ணோஸ் தத்த்வவித்" என்றார் சங்கராசார்யர்; நம் ஸ்வாமி அப்பொருளை ஒன்றாக எண்ணாது "பகவச் சேஷதைகரஸ ஆத்ம ஸ்வரூபவித் ஜ்ஞாநீ" என்று அருளிச்செய்துள்ளார். இப்படி ஒரிடமன்று. ஜ்ஞாநீ என வருமிடங்களிலெல்லாம் இங்ஙனேயருளிச்செய்கிறார். ஜீவாத்மாவின் ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரயோஜனம் தனனுடைய சேஷத்வத்தை யறிவதுதான் என்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் தேறுகிறது. ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியில் அவகாஹநமில்லாமல் இங்ஙனே யருளிச்செய்ய இயலாது.*

13 *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமென்றவிடத்து கீதாபாஷ்யரஸம்

பகவத்கீதை (7-19.) *பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந்மாம் ப்ரபத்யதே வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்னுமிந்த ச்லோகத்தின் சங்கர பாஷ்யத்தையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி பாஷ்யத்தையும் உற்று நோக்கவேணும். ஸ்ரீசங்கரர் கீழே *ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ* என்றவிடத்தில் 'ஜ்ஞாநீ' என்பதற்கு எவ்விதமான அர்த்தம் செய்தாரோ அவ்விதமான அர்த்தமே 'ஜ்ஞாநவாந்' என்பதற்கும் அவர் செய்யலாவது. ஸ்வாமியோ வென்னில் கீழே செய்தருளினபடியே இங்கும்—மச்சேஷதைகரஸ ஆத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநவாந்'' என்றே செய்தருளினர். இந்த ச்லோகத்தில் இதுவன்று முக்கியமான விஷயம்; *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்கிற உத்தரார்த்தத்திற்கு சங்கரர் பணித்தபொருள் *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* இத்யாதிஸ்தலங்களில் போலவே அத்வைதமாகவுள்ளது; ''வாஸுதேவ ஏவ மம ஸர்வம்'' என்பதாகக் கொள்ளப்படவேயில்லை பரப்ரஹ்மத்திற் காட்டில் வேறுபட்ட பொருள் எதுவுமேயில்லையாகையாலே, எல்லாம் ப்ரஹ்மமேயென்றுகொண்டு என்னைப்பணிகின்ற மஹாத்மா துர்லபன்-என்று கீதாசார்யன் சொல்லுவதாக சங்கரபாஷ்ய ப்ரக்ரியை. இதை நமது பாஷ்யகாரர் கண்டித்திருக்கிறாரென்பது ''வாஸுதேவஸ்ஸர்வமித்யஸ்ய அயமேவார்த்த:'' என்கிற தத்யபாஷ்ய ஸூக்தியாலும், ''வாஸுதேவஸ்ஸர்வமிதி ஸாமாநாதிகரண்யஸ்ய பராபிமதமர்த்தம் ப்ரதிக்ஷிபந் ஸ்வோக்தம் த்ரடயதி'' என்கிற தாத்பர்யசந்த்ரிகா ஸூக்தியாலும் அறிய வெளிது. இங்கு சங்கரர் பணித்தபொருளானது அவசியம் கண்டிக்கத்தகுந்ததுதானோவென்று பார்க்கவேணும். ஸர்வவஸ்து ஸாமாநாதிகரண்யார்ஹத்வரூபவஸ்து பரிச்சேதராஹித்யத்தை ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் விசிஷ்டாத்வைதிகளான நாமும் இசைந்தேயிருக்கிறோம். தாத்பர்யத்தில் வாதியேயொழிய சப்தஸந்தர்ப்பத்தில் ஒருவாசியுமில்லை நமக்கும். இங்கே சங்கரர் எழுதிவைத்த பொருள் அஸம்பாவிதமன்று. *ஸப்ரஹ்மாஸ சிவஸ்ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷர: பரமஸ் ஸ்வராட்* என்கிற வடமொழி வேதத்தையும், *அவனே யவனுமவனு மவனும், அவனே மற்றெல்லாமு மறிந்தனமே* என்கிற தமிழ் வேதத்தையும் நிர்வஹிக்கிற ரீதியிலே *வாஸுதேவஸ் ஸர்வ மென்கிற வினையும் சங்கரர்க்கு அபிமதமான பொருளிலே எளிதாக நிர்வஹிக்கலாமாயிருக்க இங்கே கண்டனம் அவச்யமன்றேயென்றுப் பூர்வபக்ஷ ஸ்தாநம் ப்ராப்தமாகும்

சங்கரருடைய அத்வைதாபிப்ராயத்தை ஸ்வாமி கீழேவெகு விவரிவாகக் கண்டித்தேயிருக்கிறார். [2-12 பாஷ்யம் ஸேவிப்பது. 13-2, பாஷ்யத்திலும் மிகமிக விரிவாக ஸேவிப்பது.] அதை இங்கும் கண்டிக்கவேண்டியது அவச்யமில்லைதான். இங்குக் கண்டிக்கிற விதம் வேறு. இவ்வர்த்தம் இந்த ப்ரகரணத்திற்குச் சேராதென்று திருவுள்ளம் பற்றியே இவ்விடத்தில் ப்ரதிக்ஷேபமுள்ளது. இங்கே ஸ்வாமியருளிச் செய்த பொருள் என்னவென்று பார்ப்போம் 'வாஸுதேவஸ் ஸர்வமென்பதற்கு ஸ்வாமியருளிய பொருள் இதுவே—'' வாஸுதேவ ஏவ மம பரமப்ராப்யம் ப்ராபகம்ச அந்யதபி யந்மநோரதவர்தி ஸ ஏவ மம தத்ஸர்வம்'' என்பது கீதாபாஷ்யஸூக்தி இதை தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் விவரிக்கும்போது தாரகபோஷக போக்யங்களும் எம்பெருமானே யென்று கொள்கிற மஹாத்மாவை விவக்ஷிப்பதுதான் இவ்விடத்திற்குச் சேரும்-என்று ஸ்பஷ்டமாக எழுதியுள்ளார்: திருவாய்மொழியில் *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்* என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது *வாஸுதேவஸ்ஸர்வமென்கிற இத்தையநுஸரித்தேயென்று ஆளவந்தார் முதலானோர் நிர்வஹித்து வந்தார்கள். திருவாய்மொழியின் வ்யாக்யாதாக்களான பூர்வாசார்யர்களும் அங்கு இந்த கீதாவசனத்தை யுதாஹரித்தே வியாக்யானம் செய்தருளியுள்ளார்கள். சங்கரருக்குத் திருவாய்மொழியில் ப்ரவேசமில்லாமையாலே அவர்தாம் வேறு வகையாக பாஷ்யமிட்டாலும் திருவாய்மொழியமுதக்கடலிலே ஆழ்ந்தவரான ஸ்வாமி அவ்வர்த்தத்தை எங்ஙனே இசையக்கூடும்? *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: என்றுசொல்லுகிற கீதாசார்யனும் நம்மாழ்வாரை நெஞ்சில்கொண்டே அது சொல்லியிருக்க, அதற்கு இணங்காத பொருள் ஸ்வாமிபாஷ்யத்தில் எப்படி இடம் பெறும் ? அப்பொருளை ஸ்வாமி

எப்படி ஸஹிப்பர்? தமக்கு *எல்லாங் கண்ணனென்று சொல்லுகிற மஹாத்மாவாகிய நம்மாழ்வார் அந்தோ! என் கண்ணுக்குக் கிடைக்கவில்லையேயென்று அழுது கொண்டே யன்றோ கீதாசார்யன் இந்த ச்லோகம் பணித்தான். கண்ணன் தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளின பின் சிலநாளிலே ஆழ்வாருடைய திருவவதாரம். கண்ணபிரான் ஆழ்வாரை ஸேவித்துவிட்டுத் தன் அவதார ஸமாப்தியைச் செய்துகொள்ள மிகவும் ஆசைப்பட்டிருந்தான்; அந்த பாக்யம் அவனுக்கு துர்லபமாயிற்று: அது இந்த ச்லோகத்தில் *ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்பதனாலே ஸூசிதமாகிறது என்று ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்துப்போருவது ஸோபபத்திகமென்று கீதாபாஷ்ய ஸூக்திகளாலறிகிறோம். ஆக, 'ஜகத் ஸர்வம் வாஸுதேவ:' என்பதாக சங்கரர் கொண்டார்; அங்ஙனன்றிக்கே 'மம ஸர்வம் வாஸுதேவ:' என்பதாக நம் ஸ்வாமி கொண்டார். இதுதான் திருவாய் மொழிக்குச் சேர்ந்ததும், திருவாய்மொழியிலிருந்து தெரிந்து அருளிச் செய்யப்பட்டதுமான மிகச்சிறந்த பொருள் என்று தெளிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

14. "துஷ்யந்திச ரமந்திச" - திவ்யப்ரபந்தார்த்த விசேஷம்

பகவத்கீதை பத்தாவது அத்யாயத்தில் ஒன்பதாவது ச்லோகம் (10-9) *மச்சித்தா மத்கதப்ராணா: போதயந்த: பரஸ்பரம், கதயந்தச்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்திசரமந்திச" என்பது, இந்த ச்லோகம் பாகவத சிகாமணிகளின் அழகிய போதுபோக்கைப்பற்றிப் பகவான் [கீதாசார்யன்] பரமஸந்தோஷம் பொலியச் சொன்னது. பாகவதர்கள் இப்படி வர்த்திக்க வேணுமென்று சிக்ஷிக்கின்றதாகவும் அமைந்துள்ளது இந்தச்லோகம். இதை நெஞ்சில் ஆவ்ருத்தி பண்ணப் பண்ண விலக்ஷணமானவோர் ஆனந்தம் பக்தர்களுக்கு உண்டாகியே தீரும். கீதைக்குப் பல பாஷ்யங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச் செய்திருக்கும் பாஷ்யத்தின் மாதுர்யமும் காம்பீர்யமும் ஒப்புயர்வற்றது அதிகமான விரிவு இன்றிக்கே ஸம்க்ஷிப்தமாகவே யிருந்தாலும் அர்த்தபுஷ்டி அதிமாத்ரமென்பதை அநுபவரஸிகர்களே அறியமுடியும். அதற்கு முக்கியமான ஹேது ஸ்வாமிக்குண்டான திவ்யப்ரபந்தாவகாஹனமே யென்னத் தட்டில்லை. ப்ரக்ருத ச்லோகத்தின் முடிவில் "துஷ்யந்திச ரமந்திச" என்றுள்ளது. க்ரியாபதங்களிரண்டுக்கும் 'ஸந்தோஷிக்கிறார்கள் என்பதொன்றே பொருளாகத் தேறுகின்றது இந்தபுநருக்தி எதற்காகவென்று ஆராயும்போது பாஷ்யங்களை யெடுத்துப் பார்க்க ஆவல் கிளர்கின்றது.

சங்கர பாஷ்யத்தைப் பார்த்தாலோ அதில். "துஷ்யந்தி - பரிதோஷமுபயாந்தி; ரமந்திச - ரதிம்ப்ராப்நுவந்தி; ப்ரியஸங்கத்யா இவ" என்றுள்ளது. பரிதோஷமாவது என்ன? ரதியாவது என்ன? என்பதை நுண்ணுணர்வினர் நுட்பமாக அறிவர் போலும். இனி மத்வபாஷ்யத்தைப் பார்த்தாலோ, இங்கு 8, 9, 10, 11, ஆகிய நான்கு ச்லோகங்களுக்கு பாஷ்யமே கிடையாது. "ஸந்திச பஜந்த: கேசிதித்யாஹ அஹமித்யாதிநா" என்று எட்டாவது ச்லோகத்திற்கு அவதாரிகையிட்டு, மேல் பதினோராவது ச்லோகம் வரையில் ஸ்பஷ்டார்த்தகமென்று முடித்திட்டார். அந்த பாஷ்யத்தின் ப்ரக்ரியை பெரும்பாலும் இத்தகையதே.

இனி நம் ஸ்வாமியின் பாஷ்ய ஸூக்திகள் காண்மின்; [துஷ்யந்திச ரமந்திச] வக்தார: தத்வசநேந துஷ்யந்தி; ச்ரோதாரச்ச தச்ச்ரவணேந அநவதிகாதிசயப்ரியேண ரமந்தே" என்றுள்ளது. பகவத் கதைகளைச் சொல்லி மகிழ்வார் சிலர்: அவற்றைக் காதாரக் கேட்டு மகிழ்வார் சிலர். இவ்வகையான பேதத்தையிட்டு க்ரியாபதபேதம் செய்ததாக ஸ்வாமி திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். மூலத்தில் "போதயந்த: பரஸ்பரம்" என்றிருப்பதனாலே வக்தாக்களும் ச்ரோதாக்களுமாக இரண்டு வகுப்பினர் அவசியம் தேறுகிறார்கள். அவ்விரு வகுப்பினரிடத்தும் அந்வயிக்குமாறு இரண்டு க்ரியாபதங்களை கீதாசார்யன் ப்ரயோகித்திருப்பதாக உரை செய்திருக்கிறார் ஸ்வாமி ராமாநுஜர். இதை தேசிகன் தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் விவரிக்கும் போது இரண்டு க்ரியாபதங்கள் பொருந்துவதற்காக வ்யக்திபேதம் கொண்டால் ச்லோகத்தை

அந்வயிக்க ச்ரமப்படுவர்களென்று கருதி * கதநச்ரவணயோரேகஸ்மிந்நேவ காலபேதேந ஸம்பாவிதத்வாத்* இத்யாதியால் ஒரே அதிகாரி ஒருஸமயத்தில் ப்ரவசநம் செய்து ஸந்தோஷிப்பதும், அந்த அதிகாரியே மற்றொரு ஸமயத்தில் ச்ரவணம்பண்ணி ஸந்தோஷிப்பதும் உலகில் ஸம்பாவிதமேயென்று காட்டி அந்வயக்லேசத்தைத் தவிர்த்திருக்கிறார். உண்மையில் பாஷ்யகாரருக்கும் இதுவே திருவுள்ள மென்பதும் எளிதாக அறியக்கூடியதே. ஒரு வ்யக்திக்கே ஒருகால் வக்த்ருத்வமும் மற்றொருகால் ச்ரோத்ருத்வமும் ஸம்பாவிதமேயன்றோ. தாம் சொல்லுகிற காலத்திலே உண்டாகும் ஆனந்தம் ஒரு விதம். தாம்கேட்குங் காலத்திலே உண்டாகும் ஆனந்தம் மற்றொருவிதம். இப்படி இரண்டு வகையான ஆநந்தத்தையும் காட்டுவதற்காகவே **துஷ்யந்தி, ரமந்தி** என்று இரண்டு க்ரியைகள் ப்ரயோகிக்கப்பட்டன வென்னுமிது இதர பாஷ்யகாரர்களுக்கு ஸ்புரியாமல் நம் பாஷ்யகாரர்க்கு மாத்திரம் ஸ்புரித்த தற்குக் காரணம் திவ்ய ப்ரபந்தாவகாஹனமே.

எங்ஙனே யென்னில்; திருமழிசைப்பிரான் நான்முகன் திருவந்தாதியில் "தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன்போது" என்றருளிச் செய்துள்ளார். இதில், வக்த்ருத்வம் ச்ரோத்ருத்வமாகிய இரண்டும் ஆழ்வார்தமக்கே காலபேதேந இருப்பதாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. எப்படி யென்னில், 'தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும்' என்றவிதில் தெரிக்கையாவது தெரிவிக்கை; அதாவது ப்ரவசநம் பண்ணுகை; அது ஒரு காலத்தில்; மற்றொரு காலத்தில் பிறர்சொல்ல ச்ரவண பண்ணுகையை (கேட்டும்) என்பதனால் தெரிவித்துள்ளார்.

ஒரு வ்யக்திக்கே வக்த்ருத்வமும் ச்ரோத்ருத்வமும் காலபேதேந ஸம்பவிக்கு மென்பதைத் தெரிந்துகொள்ள ஆழ்வார் பாசுரம் வேணுமோ? இது ஒவ்வொருவரும் ஸ்வத: தெரிந்து கொள்ளக்கூடியதன்றோ? என்று கேட்பீர்கள். இங்கு முக்கியமான விஷயம் என்ன வென்றால், ஆழ்வார் அந்த பாசுரம் தொடங்கும்போதே "தரித்திருந்தேனாகவே" என்று தொடங்குகிறார் தெரித்தும்கேட்டும் போதுபோக்குவது ஸ்வாத்மா தரிப்பதற்காகவேயென்றும், இல்லையாகில் ஸ்வாத்மதாரணம் துர்லபம் என்றும் காட்டினார். அதையே ஸ்வாமி ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் எழுதியுள்ளார். "மயா விநா ஆத்மதாரணம் அலபமாந:' என்றும். மத்கதப்ராணா: என்கிற மூலத்திற்கு இப்படிப் பொருள் அருளிச் செய்தது "தரித்திருந்தேனாகவே" என்கிற திருமழிசை யாழ்வார் பாசுரம் திருவுள்ளத்தில் ஊறிக்கிடந்ததனாலேயே.

15. கீதாபாஷ்யத்தில் மிகச் சிறந்தயோஜனையொன்று

ஸ்வாமியின் கீதாபாஷ்யத்தை ஆழ்ந்து அநுபவித்தால் அதிலுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் பெரும் பாலும் திவ்யப்ரபந்தத்தை யுட்கொண்டே அருளிச்செய்ததையென்று நிச்சயிக்கலாம். க்ரந்த விஸ்தரபயத்தினால் கீதாபாஷ்யத்திலிருந்து முடிவாக ஸாரதமமான ஒன்றே யெடுத்துக்காட்டி நிற்கிறேன். கீதை (10...10) "தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதி பூர்வகம், ததாமி புத்தியோகம் தம்" என்றவிடத்தில் சங்கராசார்யர் 'ப்ரீதி பூர்வகம் பஜதாம்' என்று அந்வயக்ரமம் காட்டி "ப்ரீதி:—ஸ்நேஹ; தத்பூர்வம் மாம் பஜதாம் இத்யர்த்த:" என்று எழுதியுள்ளார். இந்த அர்த்தத்தில் என்ன குறை சொல்ல முடியும்? ஆனாலும் ஸ்வாமி "ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி" என்றே அந்வயம் காட்டியருளுகிறார். சேதநன் செய்கிற பஜனத்தில் ப்ரீதிபூர்வகத்வத்தைக் கூட்டாமல் எம்பெருமான் செய்யுமருளிலே அதைக் கூட்டுகிறார் ஸ்வாமி; இதற்கு உண்மையான காரணம் தெரியுமோ? திருவாய்மொழியில் (8-7-8) *என்னையாளும் பிரானார் வெறிதே யருள்செய்வர் உகந்து* என்றுள்ளது. எம்பெருமான் தான் விஷயீகரிக்கத் திருவுள்ளமான விடத்தில் அவ்யாஜமாகச் செய்யுமருளை உகந்து செய்வதாக ஆழ்வார் அருளிச் செய்கிறார்; இப்படி யருளிச்செய்த ஆழ்வார்க்கு நிர்திஷ்டகீதா ச்லோகத்தில் "ப்ரீதி பூர்வகம் ததாமி" என்னுமந்வயமே திருவுள்ளத்திலுறைந்திருக்குமென்று ஸ்வாமி நிச்சயித்து அதற்கு அநுரூபமான பாஷ்யத்தை இட்டருளினார். இவ்வண்ணமாக கீதாபாஷ்யத்தில் ஆழ்ந்து பார்த்தால் மஹா நிதிகள் மலை மலையாகக் கிடைக்கும்.

16 ஸ்ரீரங்ககத்ய ஸ்ரீஸூக்தி விசேஷம்

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீரங்ககத்யத்தின் ஆரம்பம் *ஸ்வாதீநத்ரிவித சேதநாசேதநஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திபேதம்* என்பது. சேதநர்களினுடையவும் அசேதநங்களினுடையவும் ஸ்வரூபமென்ன, ரக்ஷணமென்ன, ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளென்ன இவை தன்னதீனமாயிருக்கப்பெற்றவன் எம்பெருமான்—என்பது மேலெடுத்த ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்து. இதைப்பற்றி விமர்சித்ததில், திருவாய்மொழியின் முதற்பதிகத்தில் 4. 5. 6. ஆம் பாட்டுக்களில் முறையே நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த அர்த்தத்தையே திரட்டி *ஸ்வாதீநேத்யாதி ஸ்ரீஸூக்தியை ஸ்வாமி யருளிச் செய்தாரென்று அறுதியிடப்படுகின்றது. *நாமவனிவனுவன்* என்கிற நாலாம் பாட்டில் நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும், அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், அவள் இவள் உவள் என்னும் பெண்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், எவள் என்கிற பெண்பால் வினைப்பொருளும் அவர் இவர் உவர் என்னும் பலர்பால் சுட்டுப் பொருள்களும் அது இது உது என்னும் ஒன்றன்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், எது என்னும் ஒன்றன்பால் வினைப்பொருளும், நசிக்குந் தன்மையுள்ள பொருள்களும், இவை உவை அவை என்னும் பலவின்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், நல்ல வஸ்துக்களும் கெட்ட வஸ்துக்களும் எதிர்காலப் பொருள்களும் இறந்தகாலப் பொருள்களும் ஆகின்ற எல்லாப் பொருள்களும் அந்த ஸர்வேச்வரனேயாம் (அதாவது) ஸர்வேச்வரனிட்ட வழக்கேயாம் என்றது. உலகத்திலுள்ள சேதநா சேதநப் பொருள்களெல்லாம் இந்தச் சிறிய பாட்டில் உக்தி வைசித்திரியாலே அடக்கப்பட்டு இவை யெல்லாவற்றினுடையவும் ஸ்வரூபம் பகவானுடைய அதீனம் என்று தெரிவிக்கப்பட்டபடியால் இதுதன்னையே ''ஸ்வாதீநத்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூப'' என்றார் ஸ்வாமி.

இதற்கடுத்த பாட்டு *அவரவர் தமதமது* என்பது. இதன் கருத்தாவது உலகில் பலவகைப்பட்ட அதிகாரிகள் இருக்கின்றார்களே; அவரவர்கள் தம்தமது உணர்ச்சிக்கு எட்டிய படியே ஓரோ தெய்வங்களை ஸ்வாமிகளாக வெண்ணி ஆச்ரயிப்பர்கள்; இப்படி அவரவர்களால் தொழப்படுகின்ற அந்தந்த தெய்வங்கள் அவரவர்கள் விரும்பின பலன்களைக் கொடுப்பதில் குறையற்றே யிருக்கின்றன; எதனாலே யென்னில்; ஸர்வஸ்வாமியான ஸ்ரீமந் நாராயணன் அவரவர் தம்தமது அத்ருஷ்டாநுஸாரமாய்ப் பலன் பெறும்படியாக அந்தந்த தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியா யெழுந்தருளியுள்ளான்; அதனாலே தான்—என்பதாம். இதனால் சொற்சிற்றுவதென்னென்னில்; உலகத்தில் நடக்கிற ரக்ஷணத்தொழில் யாவும் எம்பெருமானுடையதே; பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலிய இதர தெய்வங்களைக் குறித்தும் மற்றும் அதிக்ஷுத்ர தெய்வங்களைக் குறித்தும் அவரவர்கள் வழிபாடுகள் செய்து தாம்தாம் கோரின பலன்களைப் பெறுவதாகக் கண்டாலும் அதுவும் எம்பெருமான் தானே அத்தெய்வங்களுக்கு உள்ளீடாக விருந்து நடத்துகிற ரக்ஷணமே யன்றி அத்தெய்வங்களே சுதந்திரமாகச் செய்து விடுகிற ரக்ஷணமன்று என்றதாயிற்று. [*நஹி பாலந ஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்*] என்றும், [*ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே. ஸமர்த்தோத்ருச்யதே கச்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம்*] என்றுமுள்ள பிரமாணங்களை யடியொற்றி யருளிச் செய்ததாமிது. ஆக இந்த பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு ஸ்வாதீநத்ரிவித சேதநாசேதநஸ்வரூப ஸ்திதி என்றார் ஸ்வாமி. [ஸ்திதியாவது ரக்ஷணம்.] சேதநாசேதந ரக்ஷணத்தையும் தன்னதீனமாக வுடையவனென்கை.

இனி, இதற்கடுத்த ஆருவது பாட்டு *நின்றனரிருந்தனர்* என்பது. இப்பாட்டின் கருத்தாவது, நிற்பவர்கள் இருப்பவர்கள் கிடப்பவர்கள் திரிபவர்கள் ஆக இப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தி சீலர்களும், நில்லாதவர்கள் இராதவர்கள் கிடவாதவர்கள் திரியாதவர்கள் ஆக இப்படிப்பட்ட நிவ்ருத்தி சீலர்களும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கே யென்பதாம். இதில், ப்ரவ்ருத்தி சீலர்களையும் நிவ்ருத்தி சீலர்களையும் சொல்லி யிருந்தாலும் அவர்கள் இந்த விவக்ஷிதர்களல்லர்;

கீழ் *நாமவனிவனுவன்* என்கிற பாட்டிலேயே தர்மிகளான ஸகலரையும் சேரப் பிடித்தெடுத்து அவர்கள் யாவரும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கேயென்பது சொல்லி முடிந்த விஷயமாதலால் இப்பாட்டு அத்தோடு புநருக்தமாகக் கூடாது: அதில் சொல்லப்படாத விஷயமே இங்குச் சொல்லப்பட்டதாக வேண்டும்; ஆகவே, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திமான்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கு என்று சொல்லுகிற விப்பாசுரமானது, அவரவர்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளாகிற தர்மங்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கே யென்று சொல்லிற்றிருக்கிறது. இப்போது, நின்றனசிருந்தன ரித்யாதிக்குப் பொருள்—நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதலாகிற ப்ரவ்ருத்திகளும் நில்லாமை இராமை கிடவாமை திரியாமையாகிற நிவ்ருத்திகளும் எம்பெருமானா தீனமே யென்கையல்லது வேறல்ல. இது ஸகலபூர்வாசார்ய வ்யாக்கியான ஸித்தம். ஆக இந்தப் பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு "ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்" என்றருளிச் செய்தார் எனவே, திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் மூன்றின் ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹமாக *ஸ்வாதீநேத்யாதி சூர்ணையை எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தார்.

17. சரணாகதிகத்யத்தில் அருமையான விஷயமொன்று

சரணாகதிகத்யத்தில் *அகிலஹேயேத்யாதி (5) சூர்ணையில் "மஹாவிபூதே! ஸ்ரீமந் நாராயண! ஸ்ரீவைகுண்டநாத!" என்கிற ஸம்போதநங்களுக்குப் பிறகு "அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யௌதார்யைச்வர்ய ஸௌந்தர்ய மஹோததே!" என்கிற ஸம்போதநத்தில் வாத்ஸல்யகுணமும் சேர்ந்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் மறுபடியும் (அவ்விடத்திலேயே) *ஆச்ரிதவாத்ஸல்யைக ஜலதே!* என்று மற்றொரு ஸம்போதநமும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கீழுள்ள ஸம்போதநத்திலேயே வாத்ஸல்யகுணமும் சேர்ந்திருக்கவும் மீண்டும் வாத்ஸல்யத்தை மாத்திரமிட்டுத் தனியே ஒரு ஸம்போதநமருளிச் செய்திருப்பது எதற்காக வென்று விமர்சிக்கவேணும். கீழ் ஸம்போதநத்தில் வாத்ஸல்யத்தை மற்றும் பல திருக்குணங்களோடே சேர்த்துப்படித்ததில் த்ருப்தியில்லாமல் வாத்ஸல்யத்தை மாத்திரம் தனிப்பட எடுத்துரைக்க வேணுமென்று திருவுள்ளமுண்டாகி இங்ஙனேயருளிச் செய்திருப்பதாக ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிகிறது. பெருவிடாய்ப்பட்டவன் நீரிலே விழுந்து நீரைப் பல முகமாக உபயோகங்கொள்ளுமாபோலே பகவத்குணகண கீர்த்தனத்திலே அதிவிதியமான உத்கண்டையையுடைய எம்பெருமானார் அலமாப்பின் மிகுதியாலே யருளிச்செய்யுமதுக்கு நாம் ஒரு அடைவு தேடவேண்டாவாகிலும், இந்த புநருக்தி வாத்ஸல்ய குணத்திலேயானபடியாலே நம ஆசார்யர்கள் இவ்விடத்தில் விசேஷாவதானம் செலுத்தி வெளியிட்டிருக்குமது இங்குத் தெரிவிக்கலாகிறது, வெகு நுட்பமான விஷயமிது.

திருவாய்மொழியில் (6-10-10)* அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா!* என்று ஆழ்வார் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டுத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறபோது அடுத்த இரண்டாமடியில் எம்பெருமானை *நிகரில் புகழாய்!* என்று ஸம்போதித்திருக்கிறார். ஒப்பற்றவொரு திருக்குணத்தை யுடையவனே யென்கிறார் அந்த திருக்குணம் எதுவாக இருக்குமென்று ஆராய்ந்தால் ப்ரகரணத்தை யநுஸரித்து வாத்ஸல்யமே அது—என்று எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். தோஷபூயிஷ்டனான சேதநன் பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாக வரிப்பது எதற்காக வென்னில்; தன்னுடைய தோஷங்களைக் கண்டு எம்பெருமான் தன்னை நிக்ரஹித்தருளாமைக் காகவன்றோ; அப்பிராட்டியினுடைய புருஷகாரபலத்தாலே எம்பெருமானிடத்தில் முதன் முதலாக எந்த திருக்குணம் விகாஸமடைகின்றதென்னில்; வாத்ஸல்யகுணமே யென்பது நிர்விவாதம்.

வாத்ஸல்யமாவது தோஷாதர்சித்வமா? தோஷபோக்யத்வமா? என்கிற விசாரம் இவ்விடத்தில் சிறிதும் கொள்ளப்படவில்லை. எதுவாயினுமாகுக. தோஷாதர்சநமே வாத்ஸல்யமென்று கொள்வோம். அக்குணம் எம்பெருமானுக்கு உள்ளதேயானாலும் சேதநனுடைய அபராதபாஹுள்யத்தாலே அது உள்ளே அமுங்கிக்கிடந்ததென்றும், பிராட்டியின் புருஷகார பலத்தாலே அது தலையெடுக்கிறதென்றும் ஆசார்யர்கள் கண்டறிந்து கூறுகிறார்கள். இவ்விஷயத்தை தேசிகனும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் த்வயாதிகாரத்திலும் மற்றும் சிறு ரஹஸ்யங்களிலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக வெளியிட்டுள்ளார். *நிகரில்புகழாய்!* என்கிற ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியில் விவக்ஷிதமான குணம் வாத்ஸல்யமே யென்பது பிள்ளை லோகாசார்யருடைய ரஹஸ்யங்களோடு தேசிக ரஹஸ்யங்களோடு வாசியற எல்லாவற்றிலும் விளக்கமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக, இந்த வாத்ஸல்ய குணத்தை ஆழ்வார் நிகரற்றதாகத் திருவுள்ளம்பற்றின படியாலே, ஸ்வாமி ராமாநுஜர் இதை மற்ற திருக்குணங்களோடு சேர்த்துப் படித்த வளவால் த்ருப்திபெறாமல் தனிப்படவும் ஒரு சூர்ணிகை இதற்காக இட்டருளினார். இதனால் ஆழ்வாரருளிச் செயலில் எம்பெருமானார் வைத்திருந்த கௌரவாதிசயம் விசதமாகும்.

18 கிரீடமகுட சூடாவதம்ஸ விசேஷம்

ஸ்வாமி யருளிச் செய்த சரணாகதி கத்யத்தில் *அகிலஹேய ப்ரத்யநீக இத்யாதியான பெரிய சூர்ணையில், திவ்யாயுத வர்ணனம், திவ்ய மஹிஷீ வர்ணனம் முதலான பல வர்ணனங்கள் ஆச்சர்யமாகச் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் திவ்யபூஷண வர்ணனபரமான *ஸ்வோசித விவித விசித்ராநந்தாச்சர்யாதி வாக்யத்தில் "கிரீடமகுட சூடாவதம்ஸ" என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தியின் ஆழ்பொருளைப் பற்றிச் சிறிது விமர்சிப்போமிங்கு. கிரீடமென்றும் மகுடமென்றும் சூடாவதம்ஸமென்றும் தனித்தனியாக மூன்று சொற்கள் இருந்தாலும் இவை மூன்றும் திருமுடியிலணியும் ஆபரணத்தையே சொல்லும். அந்த ஆபரணம் ஒரே விதமாக இருப்பதில்லை: திருவபிஷேகமென்றும், கொண்டை யென்றும், தொப்பாரமென்றும் மூன்று விதமாக வழங்கி வருவதுண்டாதலால் அம்மூவகைத் திருவாபரணங்களுக்கும் வாசகமாக கிரீடமென்றும் மகுடமென்றும் சூடாவதம்ஸமென்றும் மூன்று பதங்கள் இங்கு ப்ரயோகிக்கப்பட்டனவென்னலாம். முக்யமாயும் உபதேச பரம்பராப்ராப்தமாயுமுள்ள ரஸ்யாஹஸ்யார்த்த மொன்று இங்கு அறிய வேண்டியதுண்டு. நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்தியொன்றைத் திருவுள்ளம்பற்றியே "கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ" என்று மூன்று சிரோபூஷணங்களைப் பேசியுள்ளார் எம்பெருமானார்.

அந்த திவ்ய ஸூக்தி யெதுவென்னில், திருவிருத்தத்தில் *பாரளந்த பேரரசே! எம்விசும்பரசே! எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே!* என்றுள்ள பாசுரமாம். இதில், அரசே! அரசே! அரசே! என்று மூன்று விசை விளித்தருளுகிறார். பாரளந்த பேரரசே! என்பதனால், உலகளக்கிற வியாஜத்தினால் எல்லார் தலையிலும் திருவடியை வைக்கையாகிற ஸௌலப்ய குணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. விசும்பரசே! என்பதனால் நித்யஸூரிநாதத்வமாகிற பரத்வம் அநுபவிக்கப் பட்டது. எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே! என்பதனால் தம்மோடு ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்கள் பண்ணிப் போருகையாகிற ப்ரணயித்வகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. ஆக ஸௌலப்யத்துக்காகக் கவித்த முடியும், பரத்வத்துக்காகக் கவித்த முடியும், ப்ரணயித்வத்துக்காகக் கவித்த முடியுமாக மூன்று முடிகள் நம்மாழ்வாரால் எம்பெருமானுக்குச் சூட்டப்பட்டனவாயின. இவ்விஷயம் ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "பாரளந்த வென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு" என்பதனால் காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனே எம்பெருமானுக்கு மூன்று ஸாம்ராஜ்யாபிஷேகம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தினால் நேர்ந்திருப்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் கிரீட, மகுட, சூடாவதம்ஸமென்கிற மூன்று சொற்களாலே மூன்று முடிகளை யருளிச்செய்தாரென்று திண்ணமாகக் கொள்ளக்கடவது.

19 நித்யக்ரந்தத்தில் திவ்யஸூக்தியோஜநம்

ஸ்வாமி ராமாநுஜர் நவரத்நமாக வருளிச் செய்த ஒன்பது திவ்யக்ரந்தங்களில் சரம மென்று சொல்லப்பட்டு வருகிற நித்யக்ரந்தத்திலிருந்து ஒரு நிதியை யெடுத்துக் காட்டு கிறோமிங்கு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தினப்படி செய்யும் திருவாராதனத்தில் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளை யநுஸந்தித்தே நடைக்கட்டவேண்டுமென்றும், ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளின் அநு ஸந்தானமில்லாத திருவாராதனத்தினால் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் உகவாதென்றும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய வ்ருத்தர்களின் அத்யவஸாயமுள்ளது. அநுஷ்டானமும் இவ்வண்ணமாகவே அநாதிகாலமாக எங்கும் நிகழ்ந்து வருகின்றது. இது பற்றி ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரருளிச் செய்ததிருவாராதந ப்ரயோகத்தில் [நித்ய க்ரந்தத்தில்] "ச்ருதிஸுகை ஸ்தோத்ரை ரபிஷ்டூய" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூக்திகளுக்கு "செவிக்கினிய செஞ்சொல்" என்றே வ்யபதேசம். "கேட்டாரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே" (திருவாய் மொழி (10-6-11) என்று ஆழ்வார் தாமேயருளிச் செய்யும்படியாயிற்று.: "செவிக்கினிய" என்றதற்குப் பர்யாயமாகவே ஸ்வாமி (ச்ருதிஸுகை:) என்றருளிச் செய்தது. 'வைதிக ஸூக்தை:' என்றோ வேறுவிதமாகவோ அருளிச்செய்யாமல் இங்ஙனே யருளிச்செய்தது ஸ்வாமிக்கே அஸாதாரணமான கம்பீரஸரணி. "ச்ருதிஸுகை: ஸூக்தை:" என்றும் சில ஸ்ரீகோசங்களிற் பாடங்காண்கிறது. அதுவும் மிகப் பொருந்தும் இனி எம்பெருமானாருடைய இத்தகைய கம்பீரஸூக்தி ஸரணியைப்பற்றி ஸாரமாகச் சில விஷயங்கள் தெரிவிப்போம்:

20. பகவத்ராமாநுஜ ஸ்ரீஸூக்திசைலி

இதுவரை நாம் செய்த திருபணங்களை ஊன்றி நோக்குமவர்கள், பகவத் ராமாநுஜர் திவ்யப்ரபந்தாம்ருத ஸாகரத்தில் ஆழ்ந்தவரே யென்பதை அந்தரங்கஸாக்ஷிகமாக அறுதியிடுவர் களென்பதில் ஐயமில்லை. ஆனாலும் சிலருடைய உள்ளத்தில் ஒரு தோற்ற முதிக்கக் கூடியதுண்டு. (அதாவது) இங்ஙனே நுட்பமாக எடுத்துக்காட்ட வேண்டும்படி கஹனமாக அருளிச்செய் வானேன்? ஸுவ்யக்தமாகவே கூரத்தாழ்வான் பட்டர் முதலானோரைப் போலே அருளிச் செய்திருக்கலாகாதா? என்று.

இந்த சங்கை யுக்தமானதே. இது சிலர்க்கு மாத்திரமல்ல; பலர்க்கும் உதிக்கக்கூடியதே. ஸ்ரீபாஷ்யப்ரவசநப்ரவீணர்களான மஹாமதிகளுங்கூட இங்ஙனே எண்ணுவதுண்டு. ஸ்வாமி க்குப் பரமாதரணீயரான ஆளவந்தார் 'மாதாபிதா ச்லோகமருளிச் செய்திருக்கிறார்; ஆழ்வான் பட்டர் முதலானோர் ஆழ்வாரைப்பற்றி அபரிமிதமாக அருளிச் செய்திருக்கிறார்கள்: அப்படி எம் பெருமானார் ஏன் அருளிச்செய்யக்கூடாது? என்று கேட்பவர்கள் பலருண்டு. இதற்குப் பெரியார் கள் பகர்வது இவ்வளவே; ஒவ்வொருவருடைய உக்திசைலி ஒவ்வொருவிதமானது. ஆளவந் தாரும் "வகுளாபிராமம்" என்கிற ஒரு விலக்ஷணோக்தியினால் விளங்கவைத்தாரேயல்லது வேறில்லை. அவருடைய உக்திசாதுர்யத்திற்காட்டிலும் மிக அற்புதமானது எம்பெருமானாருடைய உக்திசாதுர்யம். ஆளவந்தாருக்குத் தனியனாக ஸ்வாமி அருளிச்செய்த ச்லோகம்:

"யத்பதாம்போருஹத்யாந வித்வஸ்தா சேஷகல்மஷ:,
வஸ்துதாமுபயாதோஹம் யாமுநேயம் நமாமி தம்." என்பது

இந்தச்லோகம் அமைந்திருக்குமழகை ஆராய்ந்தால் ஸ்வாமியின் உக்திஸரணி லோகவிலக்ஷண மானதென்பதை அல்ப ப்ரஜ்ஞர்களும் அறுதியிடக்கூடும். அந்தச்லோகத்திற்குப் பெரியார்கள் பரம்பரையாக உபதேசித்து வரும் அர்த்தவிசேஷங்களை ஆஸ்திகர்களுக்கு உபகரிக்கிறோமிங்கு. இது ஆளவந்தாருடைய இரண்டு திருவடிகளை மாத்திரம் சிந்திப்பதாகச் சொல்லவந்ததன்று; 'யத்பதாம்போருஹபதத்தினால் பதினன்கு திருவடிகள் உத்தேசிக்கப்படுகின்றன. (யத்பதாம் போருஹ) என்கிற ஆறெழுத்துகளுக்கு வர்ணக்ரமம் சொன்னால் பதினான்கெழுத்துக்கள் தேறும்.

யகார, அகார, தகார பகார அகார, தகார ஆகார, மகார, பகார ஓகார, ரேப, உகார, ஹகா அகார என்றுயிற்று வர்ண்க்ரமம் சொல்லும்வழி. இவ்வகையில் தேறுகிற பதினான்கெழுத்துக்களும் பதினான்கு திருவடிகளைத் தெரிவிக்கும். அவை எவையென்னில்; ஆளவந்தாருடைய இரண்டு திருவடிகள் தெரிந்தேயிருக்கின்றன, அவ்வாளவந்தார் தமக்குப் பரமநிதியாகக்கொண்ட [*ஸ்ரீமத்தத்தங்க்ரி யுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா* என்ற] நம்மாழ்வாருடைய இரண்டு திருவடிகள்; ஆக நான்கு. அவ்வாளவந்தாருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்திருந்து ஸ்வாமிக்கு ஆசார்யர்களான பஞ்சாசார்யர்களின் திருவடிகள் பத்து. ஆக இப்பதினான்கு திருவடிகளைச் சிந்தித்து லத்தை பெற்றதாகத் தெரிவிப்பது இந்த ச்லோகம். அதனை விவரித்துக்காட்டுகேன் காண்மின்.

யஸ்ய பதாம்போருஹே – யத்பதாம்போருஹே; என்று ஸமாஸம். (ஸம்பந்த ஸமாந்யே ஷஷ்டீ என்று அறிக.) ஆளவந்தாருடைய திருமேனியிலுள்ள பாதாரவிந்தங்களைச் சொன்னபடி. மறுபடியும் 'யஸ்ய பதாம்போருஹே, என்றால்—ஆளவந்தார்தாம் *மாதா பிதா யுவதய:* என்கிற ச்லோகத்தில் 'ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம் ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா* என்று தம்முடைய சென்னிக்கு அணியாகப் பரிக்ரஹித்த நம்மாழ்வாருடைய உபய பாதங்களும் யத்பதாம்போருஹ சப்தத்தினாலேயே எளிதாகத் தெரிவிக்கப்படும். இப்போது ஷஷ்டிக்கு அர்த்தம்—பரிக்ராஹ்ய பரிக்ராஹகபாவரூபமான ஸம்பந்தம். மீண்டும் 'யஸ்யபதாம்போருஹாணி யத்பதாம் போருஹாணி' எனக்கொள்க. உலகில் சிஷ்யர்களைத் திருவடிகளென்றே ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞர்கள் வழங்குவராதலால் ஆளவந்தாருடைய ஐந்து சிஷ்யர்களையே ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளாகச் சொன்னபடி. 'பதாம்போருஹ' என்பதில் இரண்டு பதங்கள் உள்ளனவன்றோ; (பத என்றும், அம்போருஹ என்றும்) திருவடிக்கு வாசகமான அம்போருஹ சப்தத்தினால் அவர்களுடைய திருவடிகளைச் சொல்லுகிறதென்றும் தெரிந்துகொள்ளலாம். அம்போருஹமென்றால் திருவடிகளைச் சொல்லுமோவென்னில்; *தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே* (திருவாய்மொழி. 6—9—9.) என்கிற ஆழ்வார் ப்ரயோகத்தை யறிந்தவர் இதில் [illegible]திபத்தி பண்ணமாட்டார்கள். ',தாவிவையங்கொண்ட தடந்தாளிணை' என்ன வேண்டுமிடத்தில் திருவடிக்கு பர்யாயமாகத் தாமரையையே சொல்லியிருப்பது காண்க. இந்த நடை வடமொழியிலுமுண்டு: அபஹ்நுதி யலங்கார மென்பர்கள், ரூபகாதிசயோக்தியுமாகும். தமிழில் முற்றுவமை என்பர்.

ஆக, பரமாசார்யரான நம்மாழ்வாரையும் ப்ராசார்யரான ஆளவந்தாரையும் ஸ்வாசார்யர்களான ஐவரையும் ப்ரகாசப்படுத்தியே தனியனிட்டிருக்குமழகு ஸஹ்ருதய ஹ்ருதயங்கமம். "குரும் ப்ரகாசயேத் சிஷ்ய;" என்னுமல் "குரும்ப்ரகாசயேத் தீமாந்" என்று மூலப்ரமாணத்தில் இருக்கையாலே மஹாமேதாவிகள் எவ்விதமாக ஆசார்ய ப்ரகாசநம் பண்ணலாமோ அவ்விதமாகவே ஸ்வாமி தாமும் நம்முடைய மேதாவைபவம் விளங்க இங்ஙனே ச்லோகரத்நம் தொடுத்திருப்பது மிகவற்புதம். மஹான்களுடைய திருநாவின் வீறு இங்ஙனேயன்றோ இருப்பது.

ஆக இந்த உபபாதந ப்ரக்ரியையினால் எம்பெருமானார் அரிய பெரிய விசேஷங்களை நுட்பமாகவே அருளிச்செய்யுமியல்வினர் என்பதை விவேகிகள் நிர்ணயிக்கக் குறையில்லை. திருமாலையாண்டான் திருவடிகளிலே ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பொருள் கேளாநிற்கையில் "த்ரோணாசார்யர்க்கு ஏகலவ்யன் போலே ஆளவந்தார்க்கு நான்" என்றருளிச் செய்ததாக சரித்திர நூல்களிலே ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. இதை தேசிகன் அப்படியே ஸம்ஸ்க்ருதப்படுத்தி அருளிச்செய்கிறார் —"த்ரோணாசார்யஸ்ய ஏகலவ்ய இவ யாமுநாசார்யஸ்ய அஹமித்யபிப்ராயேண" என்று *யத்பதாம்போருஹ ச்லோக வ்யாக்யானத்தில் ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யமே வடிவெடுத்தவரான ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துத் தாம் ஸத்தை பெற்றதாகச் சொல்லிக் கொள்ளுமெம்பெருமானார் ஆழ்வார் திருவடிகளிலும் அவருடைய திவ்யஸூக்திகளிலும் ஆளவந்தாரைவிட அதிசயிதமான ப்ராவண்யமுடையவரென்பது சிரோலிகிதமே.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எமது உளங்கனிந்த நன்றி....

1. சபையைத் துவக்கி வைத்தது முதல் இதன் வளர்ச்சியில் மிகவும் அக்கரைக் காட்டி ஸபையின் சிறப்புக் கூட்டங்களனைத்திலும் கலந்து கொண்டு சிறப்பிக்கும் காஞ்சி மஹா வித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமிக்கும்;

2. பயனேதும் கருதாது, ச்ரமத்தைப் பாராது வாரம் மும்முறை கீதாபாஷ்யம் ஸ்தோத்ரங்கள் இவைகளை உபந்யஸித்து நமது ஸபையின் சார்பில் வகுப்புக்கள் நடத்திவரும் ஸ்ரீ உ வே. திருமலை நல்லான் சக்ரவர்த்தி ராமகிருஷ்ணய்யங்கார் ஸ்வாமிக்கும்;

3. பயனேதும் கருதாது, ச்ரமத்தைப் பாராது வாரம் மும்முறை பகவத் விஷயம் ரஹஸ்யங்கள் இவைகளை உபந்யஸித்து நமது ஸபையின் சார்பில் வகுப்புக்கள் நடத்திவரும் வாகம்ருதவர்ஷி ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரதாசாரியர் ஸ்வாமிக்கும்;

4. இவ்வுபந்யாஸங்களுக்கு இடந்தந்து உதவும் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ வானமாமலை ஜீயர் ஸ்வாமிக்கும்; திருவல்லிக்கேணி வானமாமலை மடம் ஸ்ரீகார்யம் ஸ்ரீ உ. வே. ஸம்பத்குமாராசாரியர் ஸ்வாமிக்கும்;

5. சபையின் சார்பில் திவ்யப்ரபந்த வகுப்புகளை ப்ரதிபலனேதும் கருதாது ஊக்கத்துடன் நடத்திவரும் ஸ்ரீ உ வே. M. A. வேங்கடகிருஷ்ணனுக்கும்;

6. இந்த மலரில் கட்டுரைகள் பல வரைந்து மலரைச் சிறப்பித்துள்ள வித்துவான்கள் அனைவருக்கும்;

7. இந்த மலருக்கு விளம்பரங்கள் தந்து பேருதவி புரிந்த ஸ்தாபனங்களுக்கும், விளம்பரங்கள் பெற்றுத்தந்து உதவிய நண்பர்களுக்கும், சில பக்கங்களின் செலவைப் பகிர்ந்துகொள்ள முன்வந்த நன்கொடையாளர்களுக்கும்; குறிப்பாக அட்டைப் படத்தின் செலவை ஏற்றுக் கொண்ட அகரம் K. S. சிங்கராசாரியருக்கும்;

8. இந்த மலருக்காக ப்ளாக்(Blcck)குகள் சிறந்த முறையில் தயாரித்துக் கொடுத்த ராயன் கம்பெனி உரிமையாளருக்கும்; தங்கள் ப்ளாக்குகளைக் கொடுத்துதவிய பெரியோர்களுக்கு குறிப்பாக திருவல்லிக்கேணி உடையவர் கைங்கர்ய ஸபையார், மணவாளமாமுனி கைங்கர்ய ஸபையார், ஸ்ரீ உ. வே. தேசூர் ஸ்ரீநிவாஸ வரதாசாரியர் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ உ. வே S. V. வரதாஜய்யங்கார், ஸ்ரீ உ வே. K. V பாஷ்யம், ஸ்ரீ உ வே. K. V ஸ்ரீநிவாஸன், ஸ்ரீ உ வே V கோபால சுந்தரம், ஸ்ரீ உ. வே எம்பார் திருவேங்கடாசாரியர் ஸ்ரீ உ வே P. K. சிங்கராசாரியர் முதலியோர்களுக்கும்; ப்ளாக் செய்து கொள்வதற்குதவியாக படங்கள் கொடுத்துதவிய பெரியோர்களுக்கு குறிப்பாக ஸ்ரீ உ. வே. அத்தங்கஸ்வாமி, ஸ்ரீ உ. வே. M. J. பார்த்தசாரதி அய்யங்கார், ஆதம்பாக்கம் கண்ணன்.... முதலியோர்க்கும்;

9. சிறந்த முறையில் இந்த மலரை அச்சிட்டு உருவாக்கித் தந்த குரு அச்சகம் கிருஷ்ணன் அவர்களுக்கும், மற்றும் லிபர்டி அச்சகம், நவநீதம் அச்சகம், என்னென்ஜே அச்சகம் இவற்றின் உரிமையாளர்களுக்கும்;

10 சபையின் சிறப்புக் கூட்டங்களை ஸ்ரீபார்த்தஸாரதிஸ்வாமி தேவஸ்தானத்தில் நடத்த அனுமதித்து அன்புடன் ஒத்துழைக்கும் நிர்வாக அதிகாரி திரு பொன்னப்பன் அவர்களுக்கும்;

இம்மலரையச்சிடுவதில் பங்கு கொண்டு அயராது உழைத்த மற்றும் பல நண்பர்களுக்கும் ஸபையின் நிர்வாஹக் குழுவினர் தமது உளங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றனர். அன்னவர்களுக்கு "தலையல்லால் கைம்மாறிலோமே".

குரு அச்சகம், 46, இருசப்ப கிராமணி தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5.